

TỰ DO NGÔN LUẬN

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Cộng sản cần nô tài hơn nhân tài !!!

Khi còn là một nhân viên ở thư viện đại học Bắc Kinh, Mao Trạch Đông luôn bị các giáo sư và sinh viên coi thường. Mang mối hận lòng, lúc đã lên ngai quyền lực tuyệt đối, ông ta hết sức thù ghét giới trí thức và đã nói một câu danh tiếng, đáng ghi bia miệng ngàn đời: "Bọn trí thức chỉ là cục phân!". Nói vậy không có nghĩa là Mao Trạch Đông đã chẳng sử dụng các nhân tài. Sử dụng nhưng trước hết họ phải trở thành nô tài, nghĩa là tuyệt đối trung thành với đảng, với Mao chủ tịch. Khi hai nhà vật lý Ganpan Wang và Zhao Zhongyang từ Đại học Illinois (Hoa Kỳ), sau nhiều năm sinh sống ở Mỹ, trở về Tr. Quốc mang theo nhiều bí mật hạt nhân để phục vụ đất nước qua việc tham gia dự án phát triển bom nguyên tử (thập niên 1950), việc đầu tiên Mao buộc họ là phải thấm nhuần chủ nghĩa Mác, tư tưởng Mao và thề hứa trung thành với Đại lãnh tụ.

Người ta vẫn còn nhớ vào thời Liên Xô, một kỹ thuật gia nông nghiệp tên là Trofim Lyssenko (1898-1976) đã đề ra một lý thuyết di truyền học giả tạo. Cái may cho ông ta là được Staline coi như khoa học chính thức của chế độ, đối lại với "khoa học tư sản" là lý thuyết di truyền học (đích thực) của linh mục Gregor Mendel. Thoạt đầu, nhiều nhà khoa học Liên Xô hết sức phản bác Lyssenko. Nhưng rồi, với tâm địa nô tài, họ đã chấp nhận lý thuyết sai lầm đó, khiến ngành sinh học và di truyền học của Liên Xô tụt hậu nhiều thập niên (Mãi đến năm 1960 nó mới bị loại bỏ).

Ngược lại, những nhà trí thức chân chính, nhân tài của đất nước nhưng không chấp nhận chế độ CS thì bị bách hại tàn khốc. Vụ án Nhân văn Giai phẩm với hàng trăm văn nghệ sĩ người bị đi tù, người bị quản thúc, người bị đuổi việc... là một bằng chứng. Nhưng nổi tiếng nhất có lẽ là số phận của hai nhà đại trí thức đã nghe theo lời Hồ Chí Minh bỏ Pháp trở về phục vụ đất nước và cách mạng để rồi bị đày đoạ cho đến chết là luật sư Nguyễn Mạnh Tường và triết gia Trần Đức Thảo.

Là một trí thức Tây học nổi tiếng và thiên tả, theo CS từ 1945, nhưng chỉ vì bài tham luận "Qua những sai lầm trong Cải cách Ruộng đất - Xây dựng quan điểm lãnh đạo" đọc trong một phiên họp của MTTQ ngày 30-10-1956 mà luật sư Ng. M. Tường bị tước hết mọi chức vụ lẫn danh vị nghề nghiệp và phải sống một cuộc đời vô cùng kham khổ. Tất cả đã khiến ông phải kêu lên trong cuốn sách viết lúc cuối đời: "CS sống bằng sự dối trá, giả hình, nhưng cái sai lầm của nó là đặt sự tàn bạo của nó trên những vẻ bề ngoài hư ảo mà nó giải thích theo ý mình và dùng để tiêu diệt những kẻ mà nó gọi là kẻ thù" và "Sự đã man quỷ quyết mách lới và sự bất nhân khéo che đậy của họ chưa hề thấy trong lịch sử loài người" (Kẻ bị khai trừ, tr. 147).

Trần Đức Thảo, thạc sĩ triết học, giáo sư đại học Sorbonne, say mê chủ nghĩa Marx và có tâm nguyện áp dụng chủ nghĩa này khi theo Hồ Chí Minh về Việt Bắc cuối năm 1951. Nhưng rồi ông đã choáng váng trước "hiện thực Mác-xít" tại quê nhà. Trước hết, ông được giao cho những công tác lật vật và trái chuyên môn, rồi ngồi dịch các bài nói, bài viết của Trường Chinh, kẻ lúc ấy đang được coi là lý thuyết gia số một của đảng. Cuối năm 1956, một người trong nhóm "Nhân văn" là Nguyễn Hữu Đang đến gặp ông nhờ viết bài. Ông nhận lời, và trên Nhân Văn số 3 ngày 15-10-1956, có bài viết của ông nhan đề "Nỗ lực phát triển Tự do, Dân chủ", tiếp đó là bài "Nội dung Xã hội và hình thức Tự do" trên "Giai phẩm Mùa đông". Hai bài viết như hai quả bom nổ giữa lòng Hà Nội. Ngay lập tức ông bị cách chức, bị lôi ra kiểm điểm cùng với tất cả những ai có liên quan đến "Nhân văn" và "Giai phẩm" rồi phải sống cuộc đời lầm than. Cuối cùng bị đầu độc chết tại Paris khi ông chuẩn bị ra sách phê phán Marx và giả từ chế độ tháng 4-1993.

Tại Việt Nam lúc này, chủ trương "cần nô tài, bắt cần nhân tài" lại chứng tỏ qua việc tước quốc tịch rồi trục xuất Giáo sư Phạm Minh Hoàng, cũng là một người đã rời bỏ nước Pháp cách đây 17 năm để trở về quê hương, cống hiến sức lực xây dựng đất nước qua việc dạy toán cho sinh viên đại học tại Sài Gòn. Có điều là như các nhà trí thức chân chính, sĩ phu đúng nghĩa, Giáo sư Hoàng đã dấn thân vào cuộc đấu tranh cho dân chủ qua nhiều bài viết phê phán chế độ cộng sản dưới bút hiệu Phan Kiến Quốc, và ông đã phải trả giá cho công việc yêu nước này bằng 17 tháng tù. Ông đã bị nhà cầm quyền tước quốc tịch qua văn thư của chủ tịch nước ngày 19-05 và bị buộc rời VN ngày 25-06, với cáo buộc vu vơ của phát ngôn nhân bộ ngoại giao: "vi phạm pháp luật và xâm phạm an ninh quốc gia". Các chuyên gia luật đều coi biện pháp trả thù trí thức như thế là sai trái và hèn hạ. Vì Giáo sư Hoàng luôn giữ quốc tịch Việt Nam, và tuy từng có thời gian sinh sống lẫn làm việc lâu dài ở Pháp, nhưng từ 17 năm nay ông đã hồi hương và được nhà nước cấp Chứng minh Nhân dân dành cho người cư trú tại Việt Nam và cho nhập hộ khẩu thường trú. Ông đã không cần và cũng chưa từng xin nhập tịch Việt Nam theo Điều 19 của Luật Quốc tịch. Do đó, xét theo Điều 31 của Luật này, Giáo sư Hoàng không thể bị tước quốc tịch, bất kể "có hành vi gây phương hại nghiêm trọng đến nền độc lập dân tộc, đến sự nghiệp xây dựng và bảo vệ Tổ quốc Việt Nam hoặc đến uy tín của nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam" hay không. Nếu có "vi phạm pháp luật và xâm phạm an ninh quốc gia", theo cách diễn giải và gán ghép của cơ quan an ninh, thì hành vi của ông đã hoặc phải bị xử lý theo luật hình sự hiện thời, chứ không thể bằng biện pháp tước quốc tịch một cách ngang nhiên, vô đoán rồi trục xuất khỏi nước bằng bạo lực như vậy.

Nhưng đối với Cộng sản, những trí thức nào một là "phản tỉnh" như trung tướng Trần Độ, giáo sư Hoàng Minh Chính, giáo sư Nguyễn Thanh Giang, nhà văn Nguyễn Khải, nhà văn Phạm Đình Trọng, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa, nhà báo Bùi Tín... hai là "phản động" như doanh nhân Trần Huỳnh Duy Thức, luật sư Lê Công Định, giáo sư Phạm Minh Hoàng, bác sĩ Hồ Hải... ba là "ngụy quân ngụy quyền" như hàng trăm ngàn chuyên gia trong giới quân cán chính của Việt Nam Cộng Hòa trước đây đều không thể đứng chung dưới ánh mặt trời, ngồi chung trong bàn làm việc, làm chung trên công trường xây dựng đất nước với những con người "trọng hồng hơn chuyên". Hàng trăm ngàn nhân tài người Việt ở hải ngoại, nếu không chấp nhận chỉ đem về nước kiến thức chuyên môn chứ chẳng phải tinh thần dân chủ, và cúi chịu sự sai khiến của những đại diện đáng dốt nát hơn mình, thì đảng cũng chẳng cần họ!

Đám nô tài (và có lúc kiêm nhân tài) của đảng hiện thấy nhúc nhích tại đất nước, từ những giáo sư tiến sĩ trong Hội đồng lý luận trung ương, các học viện chính trị của đảng, thậm chí trong nhiều trường đại học đến những quan chức cao cấp

GIẢI NHÂN QUYỀN VIỆT NAM 2008 GIẢI TRUYỀN THÔNG LIÊN MẠNG 2011

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01** ➤ *Cộng sản cần nô tài hơn nhân tài !!!*
- Trg 03** ➤ *Tuyên bố phản đối việc Chủ tịch nước tước quốc tịch công...*
-Hội Cựu Tù nhân Lương tâm.
- Trg 04** ➤ *Kháng thư phản đối việc nhà cầm quyền tiếp tục đàn áp nhân..*
-Hội đồng Liên tôn Việt Nam.
- Trg 06** ➤ *Công an An Giang bắt giam 2 tín đồ Phật giáo Hòa Hảo.*
-Đài phát thanh VOA.
- Trg 07** ➤ *Nhà chức trách Thừa Thiên-Huế huy động công an côn đồ...*
-Đan viện Thiên An.
- Trg 08** ➤ *Xin đừng mắc kế ly gián đối với bà con Công giáo.*
-Nguyễn Đình Cống.
- Trg 10** ➤ *Tóm tắt lịch sử giết người của đảng Cộng sản Trung Quốc.*
-Tuyết Mai.
- Trg 13** ➤ *Những hiểm họa Trung Quốc tại VN đã được ngăn chặn như..*
-Lê Anh Hùng.
- Trg 15** ➤ *Một cơn gió bụi.*
-FB Mạnh Kim.
- Trg 16** ➤ *Điều khủng khiếp gì sẽ xảy ra khi VN vỡ nợ công lên hơn...*
-Tuan Anh Vu.
- Trg 17** ➤ *Nợ xấu và sân golf. Mở miệng một kỳ họp Quốc hội.*
-Phạm Chí Dũng.
- Trg 19** ➤ *Bộ Quốc phòng với "điểm đến mới" và "giá trị mới".*
-Trần Văn.
- Trg 20** ➤ *TQ chấm dứt việc quân đội "nhảy múa kiếm cơm". VN thì...*
-Lê Anh Hùng.
- Trg 22** ➤ *Quân đội thôi "nhảy múa kiếm cơm", còn công an thì sao?*
-Anh Văn.
- Trg 23** ➤ *Báo chí Cộng sản: tai điếc, mắt thông minh.*
-Phạm Trần.
- Trg 26** ➤ *Quan chức VN tuyên bố sẽ bảo vệ các nhà báo đấu tranh...*
-Lan Hương.
- Trg 27** ➤ *Lệnh khởi tố vụ án Đồng Tâm: đòn đánh rập đầu rắn.*
-Phạm Đình Trọng.
- Trg 29** ➤ *Khi chính quyền ruồng bỏ công dân.*
-Trịnh Hữu Long.
- Trg 30** ➤ *Sài Gòn biểu tình chống giàn khoan HD981 (Cali Today).*
- Trg 32** ➤ *Vì sao ngư dân miền Trung vẫn tiếp tục kéo đi biểu tình?*

trong bộ máy cầm quyền. Những kẻ từng tuyên bố "Hiến định điều 4 vì lợi ích đất nước và nhân dân", "Biên soạn Bách khoa Toàn thư là phải đúng quan điểm của chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh", "Muốn quy hoạch báo chí Việt Nam tốt hơn, nhất định không có báo chí tư nhân, không để tư nhân núp bóng", "Mỗi ngành nghề có đặc trưng đặc thù. Tuyển vào công an để bảo vệ Đảng, Nhà nước, chính quyền...", "Việc Trung Quốc xâm phạm lãnh hải, cắt cáp cũng là cách yêu cho roi, cho vọt", "Việc từ chức ở ta khó hơn ở các nước phát triển. Chức quyền nhiều khi được coi là nhiệm vụ chính trị. Từ chức nghĩa là từ chối nhiệm vụ được giao", "Tôi cho rằng không nên đặt vấn đề xây tượng đài là đất hay rêu. Trước khi phán xét, cần phải nhìn giá trị văn hóa. Tượng đài sẽ là động lực để tạo nên sự phát triển. Không thể nói rằng vì nhiều người còn đói nên để tiền đó mua cơm trước. Đôi khi văn hóa phải đi trước", "Bản chất của thị trường không phải là xấu mà là tốt, đặc biệt chúng ta lại định hướng xã hội chủ nghĩa vào đấy nữa thì lại càng tốt"...

Đám nô tài đó có thể ngồi trong tòa nhà uy nghi nhất của đất nước, mang danh hiệu cao quý bậc nhất xã hội: "đại biểu nhân dân", có kẻ còn khoác tước vị thuộc loại "nhân tài" như sử gia, giáo sư, luật sư, chức sắc tôn giáo, tướng tá công an, quân đội... nhưng họ có thể sẵn sàng biểu quyết và và thực sự đã biểu quyết hôm 20-06-2017 về Bộ luật Hình sự 2015 sửa đổi, với Điều 19 đang gây hoang mang và phần nộ cho cả nước, là điều buộc gia đình phải tố cáo người thân và luật sư phải tố giác thân chủ khi biết người thân hoặc thân chủ phạm tội "xâm phạm an ninh quốc gia"... Họ đều biết rõ tội này được đám chủ của họ hiểu rất rộng, từ chuyện phản bội đất nước, tàn phá Tổ quốc, giết hại Đồng bào... tới chuyện động tới quyền lực độc tôn của đảng và tới chế độ dưới mọi hình thức. Họ vẫn phê chuẩn, dù biết điều 19 quái đản man rợ ấy sẽ công an hóa toàn thể xã hội, dựng lại cảnh đấu tố nhau thời Cải cách ruộng đất, nhất là sẽ biến thiên chức bảo vệ thân chủ của luật sư và quyền im lặng của các bị can thành vô nghĩa cũng như tiêu diệt sự tin tưởng lẫn nhau trong toàn xã hội. Đám nô tài ấy có thể theo chủ tịch Hà Nội về Đồng Tâm, với "nụ cười thương dân", để cùng ký tên xác nhận văn bản không truy tố dân làng Hoàn, nhưng rồi khi nhà nước trở mặt, thì thân nhiên tuyên bố văn bản đó chỉ là giải pháp tình huống, tháo gỡ nỏ cho sự việc đi, còn bây giờ cần phải khởi tố điều tra, để xem mức độ thể nào trên tổng thể vụ việc. Bà con bắt giữ một số người làm công vụ, kể cả hiện tượng đập phá tài sản, đó là việc đã xảy ra rồi, không thể bỏ qua được !?!

Đám nô tài ấy, trong vụ xử Mẹ Năm hôm 29-06, có thể thân nhiên viết bản cáo trạng gồm những điểm như: sử dụng Facebook để đăng tải thông tin "tuyên truyền xuyên tạc chống phá nhà nước"; thu thập thông tin và viết báo cáo về 31 trường hợp người dân chết sau khi làm việc với công an; nhận tiền thưởng của giải "Người bảo vệ nhân quyền"; khởi xướng chiến dịch vận động nhân quyền năm 2015; trả lời báo chí quốc tế; lưu giữ tập Bài thơ một vắn của Bùi Chát và CD nhạc "Về ngư dân Việt" của nhạc sĩ Tuấn Khanh... Để rồi giáng xuống cho người phụ nữ yêu nước có con thơ ấy một bản án tàn nhẫn và hèn hạ: 10 năm tù!

Ngoài ra, còn phải kể đến một hoạt động nô tài hóa khác, đó là biến bao con người lẽ đáng đem trí tuệ và sức khỏe bảo vệ đất nước và nhân dân trở thành những kẻ được phép mặc sức làm tiền... thậm chí được phép vơ tiền, cướp tiền nữa. Để họ trở nên đám nô tài, một lòng trung với đảng. Chúng tôi muốn nói đến lực lượng quân đội và công an mà từ ngày mở cửa kinh tế từ giữa thập niên 1980 đến nay, đã và đang tạo nên những công ty kinh doanh đầy quyền lực và lợi nhuận, tha hồ cướp đoạt công thổ lẫn tư điền (vụ sân golf TSN và vụ đất Đồng Tâm), tha hồ làm luật trên đường phố, thậm chí có thể làm ăn gian lận (vụ công ty đóng tàu Nam Triệu) hay đánh đập, cướp bóc, giết chết dân lành mà chẳng bị trừng phạt. Càn nô tài hơn nhân tài như thế, hèn gì mà đất nước ngày càng đến chỗ diệt vong !!! **BBT**

Yêu cầu của Mẹ Năm N.N. Như Quỳnh (Babui, Danchimviet.info)

HỘI CỰ TÚ NHÂN LƯƠNG TÂM VIỆT NAM

Tuyên bố phản đối việc Chủ tịch nước tước quốc tịch công dân Phạm Minh Hoàng Việt Nam 19-06-2017

Sự việc

Vào ngày 17-5-2017, Chủ tịch nước Trần Đại Quang đã ký Quyết định số 832/QĐ-CTN về việc tước quốc tịch Việt Nam của công dân Phạm Minh Hoàng căn cứ Luật Quốc tịch số 24/2008/QH12 do Quốc hội thông qua ngày 13-11-2008.

Vào ngày 15-6-2017, người phát ngôn Bộ Ngoại giao Việt Nam Lê Thị Thu Hằng tuyên bố: “Phạm Minh Hoàng đã vi phạm pháp luật và xâm phạm an ninh quốc gia. Việc tước quốc tịch được thực hiện theo đúng pháp luật của Việt Nam. Các cơ quan chức năng của Việt Nam đã thông báo tới cá nhân ông Hoàng và Đại sứ quán Pháp tại Việt Nam.”

Tuy Chủ tịch nước Trần Đại Quang không nêu cụ thể lý do và căn cứ tước quốc tịch trong Quyết định số 832/QĐ-CTN, nhưng theo người phát ngôn Bộ Ngoại giao Việt Nam Lê Thị Thu Hằng cơ sở pháp lý mà Nhà nước Việt Nam viện dẫn để tước quốc tịch công dân Phạm Minh Hoàng là hành vi “vi phạm pháp luật và xâm phạm an ninh quốc gia”.

Các quy định pháp luật hiện hành về quốc tịch và tước quốc tịch

Hiến pháp Việt Nam 2013 quy định tại Khoản 1 của Điều 17 như sau: “Công dân nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam là người có quốc tịch Việt Nam.” Tương tự, Luật Quốc tịch quy định tại Khoản 1 của Điều 5 như sau: “Người có quốc tịch Việt Nam là công dân Việt Nam.”

Một nguyên tắc quốc tịch quan trọng được Điều 4 của Luật Quốc tịch xác định như sau: “Nhà nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam công nhận công dân Việt Nam có một quốc tịch là quốc tịch Việt Nam, trừ trường hợp Luật này có

quy định khác.”

Luật Quốc tịch cũng quy định tại Khoản 1 của Điều 2 như sau: “Ở nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam, mỗi cá nhân đều có quyền có quốc tịch. Công dân Việt Nam không bị tước quốc tịch Việt Nam, trừ trường hợp quy định tại Điều 31 của Luật này.”

Theo Điều 31 của Luật Quốc tịch về căn cứ tước quốc tịch Việt Nam, người có quốc tịch Việt Nam chỉ có thể bị tước quốc tịch nếu thuộc một trong hai nhóm đối tượng sau đây:

“1. Công dân Việt Nam cư trú ở nước ngoài có thể bị tước quốc tịch Việt Nam, nếu có hành vi gây phương hại nghiêm trọng đến nền độc lập dân tộc, đến sự nghiệp xây dựng và bảo vệ Tổ quốc Việt Nam hoặc đến uy tín của nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam.

2. Người đã nhập quốc tịch Việt Nam theo quy định tại Điều 19 của Luật này dù cư trú ở trong hoặc ngoài lãnh thổ Việt Nam cũng có thể bị tước quốc tịch Việt Nam, nếu có hành vi quy định tại khoản 1 Điều này.”

Nhận định

Công dân Phạm Minh Hoàng luôn giữ quốc tịch Việt Nam, và tuy từng có thời gian sinh sống và làm việc lâu dài ở Pháp, nhưng từ 10 năm nay ông đã hồi hương theo luật định và được nhà nước Việt Nam cấp giấy Chứng minh Nhân dân dành cho người cư trú tại Việt Nam và cho nhập hộ khẩu thường trú tại nhà riêng ở quận 10, TPHCM. Công dân Phạm Minh Hoàng đã không cần và cũng chưa từng xin nhập tịch Việt Nam theo Điều 19 của Luật Quốc tịch.

Do đó, xét về căn cứ tước quốc tịch theo Điều 31 của Luật Quốc tịch, công dân Phạm Minh Hoàng không thể bị tước quốc tịch, bất kể “có hành vi gây phương hại nghiêm

trọng đến nền độc lập dân tộc, đến sự nghiệp xây dựng và bảo vệ Tổ quốc Việt Nam hoặc đến uy tín của nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam” hay không.

Nếu ông Phạm Minh Hoàng “vi phạm pháp luật và xâm phạm an ninh quốc gia”, theo cách diễn giải và gán ghép của cơ quan an ninh, thì hành vi của ông đã hoặc phải bị xử lý theo luật hình sự hiện hành, chứ không thể bằng biện pháp tước quốc tịch một cách ngang nhiên, vô đoán và phớt lờ quy định tại Điều 31 của Luật Quốc tịch.

Cần lưu ý rằng, bất kể công dân Việt Nam có bao nhiêu quốc tịch nước ngoài, Nhà nước Việt Nam chỉ công nhận công dân Việt Nam có một quốc tịch duy nhất là quốc tịch Việt Nam. Chính vì nguyên tắc này nên Nhà nước Việt Nam không có quyền gán cho công dân Việt Nam đang thường trú tại Việt Nam hành vi “vi phạm pháp luật và xâm phạm an ninh quốc gia” để rồi đương nhiên tước quốc tịch và trục xuất họ sang nước khác.

Tuyên bố

Vì những lẽ nêu trên, chúng tôi, các hội viên của hội Cự Tú nhân Lương tâm, đồng lòng tuyên bố như sau:

Thứ nhất, quốc tịch là một vấn đề hệ trọng vì nó thể hiện mối quan hệ pháp lý giữa nhà nước và công dân; vi phạm các nguyên tắc pháp lý cơ bản về quốc tịch và xâm phạm quyền công dân hợp pháp của người mang quốc tịch Việt Nam là điều không thể chấp nhận đối với một thể chế tự xưng là “nhà nước pháp quyền” dù chỉ trên danh nghĩa.

Thứ hai, theo Hiến pháp Việt Nam 2013, Chủ tịch nước là người đứng đầu Nhà nước, thay mặt nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam về đối nội và đối ngoại, nên xét về phương diện chính trị lẫn pháp lý Chủ tịch nước không được phép và không thể ban hành một quyết định hiển nhiên trái pháp luật như Quyết định số 832/QĐ-CTN ngày 17-5-2017 về việc tước quốc tịch của công dân Phạm Minh Hoàng.

Thứ ba, theo Điều 16 của Hiến pháp Việt Nam 2013, mọi người

đều bình đẳng trước pháp luật, nên việc tước quốc tịch Việt Nam và trục xuất công dân Phạm Minh Hoàng khỏi Việt Nam bất chấp quy định của luật hiện hành sẽ tạo thành một tiền lệ pháp lý nguy hiểm về sự áp dụng luật pháp tùy tiện và thiếu thượng tôn pháp luật riêng trong trường hợp những cá nhân nào mà nhà cầm quyền không ưa thích.

Thứ tư, yêu cầu công bố cho công luận hoặc cho người có liên quan trực tiếp là công dân Phạm Minh Hoàng toàn bộ hồ sơ được lập hợp lệ và minh bạch theo quy trình pháp lý về việc tước quốc tịch căn cứ quy định tại Chương 2, Mục 4 của Nghị định 78/2009/NĐ-CP ngày 22/9/2009 quy định chi tiết và hướng dẫn thi hành một số điều của Luật Quốc tịch.

Thứ năm, đề nghị Chủ tịch nước thu hồi ngay Quyết định số 832/QĐ-CTN ngày 17/5/2017 và công khai xin lỗi công dân Phạm Minh Hoàng, đồng thời cam kết không tái phạm đối với những trường hợp tương tự khác.

Lập tại Việt Nam, ngày 19 tháng 6 năm 2017

Đại diện Hội Cựu Tù Nhân Lương Tâm

Hai Đồng Chủ tịch: BS Nguyễn Đan Quế và LM Phan Văn Lợi

HỘI ĐỒNG LIÊN TÔN VIỆT NAM KHÁNG THƯ PHẢN ĐỐI việc nhà cầm quyền tiếp tục đàn áp nhân dân thô bạo

Việt Nam 29-06-2017

Kính thưa toàn thể Quốc dân Đồng bào

Trong tâm tình lắng nghe những âm thanh sâu khổ giữa thế giới con người, và trong ý thức về bốn phận của những lãnh đạo tinh thần trước vận mệnh đất nước, biến động xã hội, Hội đồng Liên tôn Việt Nam lại xin có những nhận định sau đây:

Cuộc sống người dân Việt Nam ngày càng khôn đốn vì đồng tiền sụt giá, vật giá leo thang, nợ công chất chồng; vì nạn ô nhiễm thực phẩm, không khí, sông biển nhất là sau vụ Formosa thải độc; vì sự tham nhũng bóc lột của quan chức nhà nước, sự lộng quyền tàn ác của nhân viên công lực; vì sự hiện diện mang tính đe dọa của người Trung Quốc khắp mọi miền đất nước và trong nhiều lãnh vực... Trước cảnh nhiều nhượng như thế, lẽ ra một nhà cầm quyền sáng suốt khôn ngoan và ý thức trách nhiệm phải biết “khoan thư sức dân”. Thế nhưng nhân dân lại chứng kiến những điều trái ngược:

1- Trên phương diện luật pháp:

a- Cuộc biểu quyết tại Quốc hội ngày 20-06-2017 về Bộ luật Hình sự 2015 sửa đổi, đang gây hoang mang và phần nộ khi Điều 19 Bộ luật Hình sự buộc gia đình phải tố cáo người thân và luật sư phải tố giác thân chủ khi biết người thân hoặc thân chủ phạm tội “xâm phạm an ninh quốc gia”... Tội này được nhà cầm quyền hiểu rất rộng, từ chuyện phản bội đất nước, tàn phá Tổ quốc, giết hại Đồng bào... tới chuyện động tới quyền lực độc tôn của đảng và tới chế độ cộng sản dưới mọi hình thức. Được phê chuẩn, điều 19 BLHS nay công an hóa toàn thể xã hội, dựng lại cảnh đấu tố nhau thời Cải cách ruộng đất, nhất là sẽ biến thiên chức bảo vệ thân chủ của luật sư thành vô nghĩa và tiêu diệt sự tin tưởng lẫn nhau trong toàn xã hội.

b- Cũng tại kỳ họp Quốc hội khóa 14, một đại biểu đã đề xuất ý kiến : việc bôi nhọ, nói xấu lãnh đạo đảng, quan chức nhà nước phải bị xử lý hình sự, nghĩa là phải ngồi tù. Vị này cho rằng trong điều 155 về tội làm nhục người khác và điều 156 về tội vu khống cần phải bổ sung thêm việc xuyên tạc, bịa đặt, lan truyền những nội dung sai sự thật nhằm bôi nhọ, gây mất uy tín lãnh đạo đảng, chính quyền. Đây là một sự bất công, vì mọi người dân đều phải bình đẳng trước pháp luật. Thứ đến, khái niệm “bôi nhọ, gây mất uy tín” từ lâu đã bị nhà cầm quyền đồng hóa với việc phê bình, chỉ trích chính đáng những những sai lầm, tội ác và thất bại của chế độ, của bộ máy cai trị nói chung và của những viên chức chế độ nói riêng, mà ngày càng chất chồng.

2- Trên phương diện thực tiễn:

a- Nhà cầm quyền tiếp tục bảo vệ hoạt động của Formosa và che giấu thảm họa nó gây ra cho đất nước bằng cách đàn áp dữ dội những ai bênh vực quyền sống trong môi sinh an lành. Cụ thể, hai linh mục Đặng Hữu Nam và Nguyễn Đình Thục và giáo hữu của họ thuộc Giáo phận Vinh đang là đối tượng của những âm mưu thâm độc đê hèn: thuê dân đầu tố linh mục, gây căm thù giữa lương và giáo, kích động giáo dân bạo loạn, mướn côn đồ đánh chức sắc, lập Hồng vệ binh kiểu Việt Nam. Đồng thời, việc đưa ra tòa bà Nguyễn Ngọc Như Quỳnh, một nhà tranh đấu năng động cho môi trường vào ngày 29-06 hôm nay chính là lời kết án của chế độ đối với tất cả những ai chống lại tên tội phạm Formosa cùng các đồng lõa của nó.

b- Công an thành phố Hà Nội hôm 13-06 đã ra quyết định khởi tố điều tra hình sự vụ việc xảy ra tại thôn Hoàn, xã Đồng Tâm, huyện Mỹ Đức ngày 15/4, "nhằm làm rõ các hành vi bắt giữ người trái pháp

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san
có từ 15-04-2006

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng:

<http://www.tdngonluan.com>

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atSPACE.com>

<http://khai8406vn.blogspot.com>

<https://www.facebook.com/T%E1%BB%B1-Do-Ng%C3%B4n-Lu%E1%BA%ADn-238293869580176/?ref=hl>

luật theo Điều 123 và hành vi hủy hoại hoặc cố ý làm hư hỏng tài sản theo Điều 143 BLHS". Việc này đang gây công phẫn trên toàn xã hội vì chính chủ tịch thành phố Nguyễn Đức Chung đã long trọng cam kết không truy tố dân bằng thủ bút, dưới sự chứng kiến của nhiều quan chức. Đây vừa là việc áp dụng luật pháp cách vô nguyên tắc, vừa là thói lật lọng lừa đảo nằm trong bản chất chế độ,

c- Việc tàn phá cơ sở, cướp đất đai chùa Liên Trì ở khu đô thị mới Thủ Thiêm mà cho đến nay vẫn không bồi thường; việc trại giam Xuân Lộc-Đồng Nai tiếp tục hành hạ tinh thần và thể xác của Mục sư Nguyễn Công Chính; việc công an tỉnh An Giang lập chốt an ninh, chặn các tín hữu vào trụ sở trung ương của Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo Thuận túy tại huyện Chợ Mới nhân lễ kỷ niệm ngày khai sáng Phật giáo Hòa Hảo hôm 12-06, tiếp đó hành hung gia đình ông Bùi Văn Trung, một cư trú nhân lương tâm Hòa Hảo ở An Giang, rồi giam nhốt vô cơ hai cha con hôm 26-06; việc nhà cầm quyền dùng công an côn đồ đàn áp các đan sĩ và đập phá Thánh giá của đan viện Thiên An ở Thừa Thiên-Huế cũng như ngang nhiên mở đường vào nội vi đan viện ngày 28-06... một lần nữa cho thấy các tôn giáo vẫn bị nhà cầm quyền xem là những lực lượng đối kháng, những kẻ thù không đội trời chung, cần phải ngăn chặn hoạt động, đàn áp nhân sự và cướp đoạt tài sản.

d- Người dân vô tội tiếp tục chết oan trong đồn công an khi bị gọi đến thẩm vấn. Đó là trường hợp anh Nguyễn Hữu Tấn, thị xã Bình Minh, tỉnh Vĩnh Long, tín đồ Hòa Hảo, bị bắt cổ ngày 03-05 và anh Ngô Chí Tâm, quân Tân Bình, thành phố Sài Gòn, tín đồ Phật giáo, bị giết chết ngày 14-6. Công an cho biết cả hai đều đã tự sát, một điều không ai tin nổi. Giữa lúc đó thì các thủ phạm chính của giới công an vẫn ung dung để tiếp tục đe dọa cuộc sống và sinh mạng dân lành.

e- Giáo sư Phạm Minh Hoàng, người đã rời bỏ nước Pháp cách đây nhiều năm để trở về quê hương, cống hiến sức lực xây dựng đất

nước qua việc dạy dỗ cho sinh viên lẫn đấu tranh cho dân chủ và đã phải trả giá cho công việc yêu nước này. Ông đã bị nhà cầm quyền tước quốc tịch qua văn thư của chủ tịch nước ngày 19-05 và bị buộc rời VN ngày 25-06, với lời cáo buộc vu vơ của phát ngôn nhân bộ ngoại giao: "vi phạm pháp luật và xâm phạm an ninh quốc gia". Việc tước quốc tịch của công dân cách tùy tiện như thế vừa trái với luật pháp VN, công pháp quốc tế, vừa là một mối đe dọa cho tất cả đồng bào đang sống trên đất Việt.

Trên đây là một vài sự kiện tiêu biểu trong vô vàn vụ việc trên đất nước khốn khổ này. Trong lịch sử hàng ngàn năm của Dân tộc, chưa bao giờ tràn lan cảnh người dân bị trấn áp niềm tin tôn giáo, bị bóc lột sức lao động, bị tước đoạt đất đai nhà cửa, bị cầm tù vì đấu tranh cho công lý, bị điều đứng vì môi trường nhiễm độc... như hiện nay, giữa lúc kẻ thù Bắc phương chực chờ xâm chiếm Tổ quốc.

Phải chăng đảng và nhà nước cộng sản đã ngày càng lộ nguyên hình là một lực lượng ngoại nhập, một băng đảng mafia chủ trương lấy cướp bóc đàn áp làm mục đích sinh tồn, lấy dối trá và bạo lực làm phương tiện hành xử? Phải chăng chế độ đó đang hoảng loạn đến mức phải bảo toàn quyền thống trị độc tôn của mình qua việc thân nhiên chà đạp luật pháp, xuyên tạc sự thật, uốn cong lẽ phải, coi thường sinh mạng con người và thẳng tay đàn áp những công dân yêu nước?

Những kẻ thù ác của chế độ chó quên rằng không sớm thì muộn, sẽ phải chịu trách nhiệm trước lương tâm, công lý, nhân dân, lịch sử và trước các Đấng Tối Cao.

Làm tại Việt Nam ngày 29 tháng 06 năm 2017, ngày đan viện Thiên An bị đàn áp và blogger Mẹ Nấm bị xử tòa.

Các Thành viên trong Hội đồng Liên tôn Việt Nam đồng ký tên.

Cao đài:

- Chánh trụ sự Hứa Phi (điện thoại: 0163.3273.240)
- Chánh trụ sự Nguyễn Kim Lân (điện thoại: 0988.971.117)
- Chánh trụ sự Nguyễn Bạch Phụng

(điện thoại: 0988.477.719).

- Thông sự Đoàn Công Danh (điện thoại: 0977.961.750)

Công giáo:

- Linh mục Ta-đê-ô Nguyễn Văn Lý (điện thoại: 0932211438)

- Linh mục Phê-rô Phan Văn Lợi (điện thoại: 0984.236.371)

- Linh mục Giu-se Đinh Hữu Thoại (điện thoại: 0935.569.205)

- Linh mục An-tôn Lê Ngọc Thanh (điện thoại: 0993.598.820)

- Linh mục Phao-lô Lê Xuân Lộc (điện thoại: 0122.596.9335)

- Linh mục Giu-se Nguyễn Công Bình (điện thoại: 01692498463)

Phật giáo:

- Hòa thượng Thích Không Tánh (điện thoại: 0165.6789.881)

- Thượng tọa Thích Viên Hỷ (điện thoại: 0937.777.312)

- Thượng tọa Thích Đồng Minh (điện thoại: 0933.738.591)

- Thượng tọa Thích Vĩnh Phước (điện thoại: 0969.992.087)

- Thượng tọa Thích Đức Minh (điện thoại: 0165.348.2276)

Phật giáo Hoà hảo:

- Ông Nguyễn Văn Điền (điện thoại: 0122.870.7160)

- Ông Lê Quang Hiến (điện thoại: 0167.292.1234)

- Ông Lê Văn Sóc (điện thoại: 096.4199.039)

- Ông Phan Tấn Hòa (điện thoại: 0162.6301.082)

- Ông Bùi Văn Luốc (điện thoại: 0169.612.9094)

- Ông Hà Văn Duy Hồ (điện thoại: 012.33.77.29.29).

- Ông Trần Văn Quang (điện thoại: 0169.303.22.77)

Tin lành:

- Mục sư Nguyễn Hoàng Hoa (điện thoại: 0121.9460.045)

- Mục sư Đinh Uy (điện thoại: 0163.5847.464)

- Mục sư Đinh Thanh Trường (điện thoại: 0120.2352.348)

- Mục sư Nguyễn Trung Tôn (điện thoại: 0162.838.7716)

- Mục sư Nguyễn Mạnh Hùng (điện thoại: 0906.342.908)

CÔNG AN AN GIANG bắt giam hai tín đồ Phật giáo Hòa HảoĐài VOA Tiếng Việt 27-06-2017.....

Ngày 27/6, công an huyện An Phú tỉnh An Giang đã ra thông báo bắt giam ông Bùi Văn Trung và con trai là Bùi Văn Thâm về tội "gây rối trật tự công cộng", theo điều 245 Bộ Luật Hình sự, theo tin từ gia đình.

Từ An Giang, chị Bùi Thị Diễm Thúy, con gái của tín đồ Đạo tràng Phật giáo Hòa Hảo Bùi Văn Trung cho VOA-Việt ngữ biết: "Sáng nay Công an huyện An Phú có đến đưa thông báo lệnh tạm bắt giữ ông Bùi Văn Trung và Bùi Văn Thâm, theo khoản 2 Điều 245 'gây rối trật tự công cộng'."

Chị Diễm Thúy nói 5 người trong gia đình của chị bị bắt giam từ ngày hôm trước khi gia đình đi dự một đám giỗ, nhưng sau đó chính quyền thả ba người vào cuối ngày.

Chị Diễm Thúy nói cũng trong ngày 26/6, công an bao vây nhà ông Trung, không cho ai ra khỏi nhà.

Chị Thúy cho biết nguyên nhân của việc bắt giữ "vô lý" này như sau:

"Lý do là trước đây các đồng đạo có đến nhà dự đám giỗ nhưng bị ngăn chặn, sách nhiễu, làm khó. Gia đình có ra can thiệp nói chuyện với họ. Vụ bắt giam này là rất vô lý. Gia đình chỉ có tổ chức làm đám giỗ thôi, nhưng công an huyện An Phú và xã Phước Hưng nhiều lần đến sách nhiễu gây rối. Cuối cùng họ áp đặt, gài tội chứ thực chất gia đình không có gây rối trật tự. Chính các công an mới gây rối trật tự, chứ người trong đạo không gây rối trật tự."

Được biết anh Bùi Văn Thâm bị bắt vào tháng 7-2012 và bị kết án tù 30 tháng với tội danh "chống người thi hành công vụ"; ông Bùi Văn Trung bị bắt vào tháng 10-2012 và bị kết án tù 04 năm với tội danh "gây rối trật tự công cộng" và "chống người thi hành công vụ".

Theo Facebook của nhà tranh đấu Nguyễn Bắc Truyền, "việc hai cha con bị bắt vào năm 2012 đều có liên quan đến việc ông Bùi Văn Trung thành lập Đạo tràng Phật giáo Hòa Hảo, một nhóm tôn giáo không được nhà nước công nhận, để khuyến khích người dân tu học theo giáo lý chân truyền của Đức Huỳnh Giáo Chủ, nhưng lại không ghi danh với Ban trị sự Phật giáo Hòa Hảo quốc doanh do nhà cầm quyền Việt Nam dựng lên."

Trang mạng Tuyên giáo An Giang nói ông Bùi Văn Trung "tự cho mình là tín đồ, đồng thời tự tiện gọi nhà ở của mình là 'đạo tràng', rồi tìm cách

lôi kéo, móc nối các đối tượng từ những địa phương khác đến để giảng đạo trái phép, gây mất an ninh trật tự ở địa phương, gây rất nhiều bức xúc, bất bình của người dân và tín đồ Phật giáo Hòa Hảo ở đây."

Cơ quan Tuyên giáo An Giang cho biết chi tiết vụ việc xảy ra tại một đám giỗ nhà ông Trung vào tháng 4 như sau:

"Vào 02 ngày 18-19/4/2017, tạo cơ tổ chức lễ giỗ cho người thân, ông Trung tiếp tục thực hiện việc lôi kéo các đối tượng ngoài địa phương đến 'đạo tràng' để giảng đạo trái phép. Trên đường đi, do bị kiểm tra giao thông, có 2 đối tượng có hành vi chống đối lực lượng thi hành nhiệm vụ."

Cơ quan Tuyên giáo An Giang nói rằng vì "đã sắp đặt trước", cả gia đình ông Trung gồm khoảng 10 người đã "xông ra, mang băng rôn, khẩu hiệu, micro bluetooth la ó, chống cự, cản đường không cho xe qua lại và nằm lăn ra đường ăn vạ, cố tình gây tắc nghẽn giao thông" để thu hút sự chú ý của nhiều người hiếu kỳ đến xem và quay video-clip.

Cơ quan này nói ngay sau đó, "ông Trung đã tán phát các video-clip trên lên mạng, cung cấp nội dung, thông tin, hình ảnh cho các trang mạng, báo, đài chống phá để chúng tán phát ra với những thông tin dối trá, lừa bịp dư luận, như: 'Tín đồ PGHH Tây Nam bộ xuống đường nổi loạn'; 'công an An Giang đàn áp tôn giáo'."

VOA Việt ngữ chưa liên lạc được Công an huyện An Phú để xác nhận việc bắt giữ này.

ĐẠO TRÀNG PHẬT GIÁO HÒA HẢO (PGHH) BỊ CÔNG AN HÀNH HUNG GIỮA ĐƯỜNG

CTV Danlambao 27.06.2017

Khoảng 11 giờ ngày 26-6-2017, lực lượng công an huyện An Phú tỉnh An Giang đã bố ráp chặn đường, bắt giữ trái phép một số tín đồ PGHH gồm, ông Bùi Văn Trung, con trai, con gái ông Trung là Bùi Văn Thâm, Bùi Thị Thắm cùng hai cháu ngoại là Trần Thanh Luân và Nguyễn Lý Tịnh.

Hai cha con Bùi Văn Trung và Bùi Văn Thâm đều là cựu tù nhân lương tâm.

Ông Bùi Văn Trung là người đã thành lập Đạo tràng PGHH tại An Giang, nhằm hướng dẫn các tín đồ tu học theo giáo lý chân truyền của Đức Giáo chủ Huỳnh Phú Sổ.

Đạo tràng của ông hoàn toàn không phụ thuộc vào Ban trị sự PGHH quốc doanh do nhà cầm quyền cộng sản dựng lên. Chính vì lẽ này bản thân ông cũng như tất cả các thành viên trong gia đình luôn bị nhà cầm quyền cộng sản thường xuyên sách nhiễu và bách hại.

Một người hàng xóm chứng kiến sự việc trên đã báo lại cho những người còn lại trong gia đình ông Trung biết.

Ông Bùi Văn Trung và con trai Bùi Văn Thâm bị còng tay và bị đánh đập hội đồng dã man. Con gái ông, Bùi Thị Thắm đã bị hơn 10 tên công an thường phục bóp cổ và bị kéo lê trên mặt đường đến ngất xỉu, sau đó bọn chúng mới đưa chị đi cấp cứu.

Trong thời gian công an cộng sản bắt bớ, đánh đập ông Trung và con trai, con gái cùng hai cháu kể trên thì nhà riêng của ông cũng bị bao vây, không ai ra ngoài được.

Khoảng 16 giờ cùng ngày, bọn họ đưa hai cháu ngoại và người con gái của ông Trung về nhà. Đặc biệt chị Thắm được đưa về nhà bằng xe cấp cứu. Về tới nhà, chị Thắm cũng không thể nói được do cổ họng bị đau rất vì bị đánh lúc trên đường.

Sáng hôm sau, 27-6-2017, công an huyện An Phú đã gửi giấy "lệnh tạm giữ" đối với ông Trung và anh Thâm đến gia đình với cáo buộc "gây rối trật tự công cộng và chống người thi hành công vụ".

Sau cái chết của Đức Huỳnh Giáo Chủ, có thể nói nhà cầm quyền cộng sản luôn xem PGHH thuần túy là "kẻ thù" không đội trời chung. Không thể kể hết những lần mà nhà cầm quyền cộng sản đã ra tay đàn áp, đánh đập dã man, bắt bớ tù đầy, thậm chí là sát hại những tín đồ nào không chấp nhận sự quản lý, sai khiến của nhà cầm quyền cộng sản.

Nhà cầm quyền cộng sản luôn rao giảng về quyền tự do tôn giáo hay không tôn giáo. Thật sự chỉ là cái vỏ bọc nhưng cho bàn tay sắt nhuộm máu của loài vô thần.

danlambao.vn.blogspot.com

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

V/v nhà chức trách tỉnh Thừa Thiên-Huế huy động công an côn đồ phá hủy Thánh giá, đánh đập thóa mạ các Đan sĩ

.....Đan Viện Thiên An 29-06-2017.....

1. Sự kiện:

Khoảng 8g sáng ngày 28-06-2017, nhà chức trách tỉnh Thừa Thiên Huế đã huy động khoảng 200 công an, an ninh mặc thường phục giả danh côn đồ tự tiện xông vào nội vi Đan viện Thiên An Huế cùng với nhiều hung khí nguy hiểm như dao, tuýp sắt, các công cụ hỗ trợ trong lực lượng công an, vô cớ tấn công một cách tàn bạo các Đan sĩ Đan viện Thiên An. Đặc biệt, an ninh mặc thường phục còn chỉ đạo công an, côn đồ phá hủy, đập bể tượng và cố tính phá hoại Thánh Giá được đặt trong khuôn viên – nội vi Đan viện tạo lập, xây dựng từ năm 1940.

Sự việc được các quan chức địa phương xã Thủy Bằng, thị xã Hương Thủy chứng kiến: an ninh, côn đồ (có độ tuổi từ 20-27) dùng vũ lực và các hung khí nguy hiểm như cưa sắt, búa tạ lớn, xà beng, cuốc xẻng, tuýp sắt, cây gậy ba khúc... giật sập, bể cong và bật gốc cây Thánh Giá. Thánh Giá này vừa mới được các đan sĩ tái dựng vào ngày 26-06-2017. Trước đây, Cây Thánh giá từng bị an ninh mặc thường phục và côn đồ nhỏ trộm, đập vỡ thành nhiều mảnh rồi vứt xuống suối ngày 17-05-2015 trong dịp Lễ Chúa lên trời. Sau khi các đan sĩ dựng Thánh Giá trở lại thì ngày 8-3-2016, nhiều an ninh, công an, cán bộ xã Thủy Bằng và côn đồ lại đến đập phá. Nghiêm trọng hơn, một trong số các an ninh có hành vi đâm đập lên tượng Chúa Giê-su trước sự chứng kiến và tiếp sức của những người tự nhận là có chức quyền của tỉnh Thừa Thiên Huế. Sự kiện ngày 28-06-2017 này là lần thứ 03 (ba). Trong thời gian ngắn, các kế hoạch phá hoại đan viện Thiên An và Thánh tượng được chuẩn bị có bài bản, kết hợp giữa an ninh, công an và côn đồ nhằm phá hủy bằng chứng đức tin của người Công giáo (Thánh giá) tại Đan viện Thiên An. Trong hoàn cảnh tang thương,

bị cô lập, các Đan sĩ vẫn không ngần ngại bảo vệ Thánh giá. Các nhân viên công quyền đã hung hãn túm tóc, bóp cổ, xô đẩy, đánh vào đầu, đập vào mặt, ngực, bụng người tu hành. Nghiêm trọng hơn, nhóm người này còn dùng các hung khí nguy hiểm như: tuýp sắt, gậy gộc, cây gậy ba khúc... tấn công những người tu hành tay không giữa thanh thiên bạch nhật, dưới sự chứng kiến của toàn bộ những người có chức quyền của xã Thủy Bằng, thị xã Hương Thủy, có sự trợ giúp và chỉ đạo đặc lực của an ninh mặc thường phục. Thậm chí, một nhân viên của Lâm trường Tiên Phong tên Nguyễn Viết Chính –thường xuyên canh gác Đan viện– đã dùng hung khí cây gậy ba khúc vọt liên tiếp lên đầu Đan sĩ LM Antôn Võ Văn Giáo.

Ngoài ra, một nhóm phụ nữ được huy động hỗ trợ nhóm người trên, họ thốt ra những lời thô tục, thóa mạ các Đan sĩ. Đặc biệt, trước sự chứng kiến của các cán bộ xã Thủy Bằng, thị xã Hương Thủy, tỉnh Thừa Thiên Huế, nhiều an ninh, công an và côn đồ còn đe dọa sẽ đánh các Cha, các Thầy của Đan viện hoặc bất kỳ ai ra vào Đan viện.

Các hành vi trên chẳng những vi phạm pháp luật, còn thể hiện tính vô nhân đạo, hèn hạ của giới cầm quyền tỉnh Thừa Thiên Huế. Những hình ảnh nhục nhã, xấu xa, hèn hạ này đã được các Đan sĩ ghi lại trong nhiều video, hình ảnh và hiện đang lan truyền nhanh rộng trên internet. Đây là bằng chứng xác thực thể hiện bộ mặt côn đồ, đâm đập lên hệ thống pháp luật của nhà cầm quyền tỉnh Thừa Thiên Huế.

Lưu ý rằng, chỉ trong vài ngày, nhà cầm quyền tỉnh Thừa Thiên Huế đã huy động cảnh sát giao thông, cảnh sát cơ động lập các chốt chặn trước cổng Đan viện, ngang nhiên kiểm soát tất cả mọi người ra vào Đan viện. Trong ngày xảy ra cuộc trấn áp của an ninh, công an và côn đồ, các chốt cảnh sát giao thông

đã tìm cách sách nhiễu, hạn chế đi lại và ngang nhiên tịch thu xe mô tô của Đan viện Thiên An.

Cũng vậy, tại khu vực sau sân bóng đá và hồ Thủy Tiên – thuộc quyền quản lý và sở hữu của Đan viện– nhà cầm quyền tỉnh lại huy động xe tải, xe múc chuyên dụng cỡ lớn, công nhân vào chặt phá rừng thông, cây keo (tràm), đào xới khu đất... ngang nhiên làm một con đường trên diện tích đất này với mưu đồ cách ly Đan viện Thiên An, nhằm mục đích cướp toàn bộ 107 hecta đất-nhà-rừng thông của Đan viện Thiên An tạo lập từ năm 1940.

Trong tình yêu Thiên Chúa, trước những lời nói mạ lỵ, hành vi bạo tàn của nhóm côn đồ và nhóm phụ nữ được công an bảo kê, các vị tu hành đã vẫn tay không tác sát, thái độ ôn hòa, bình tĩnh đón nhận những cú xô hung hãn, những nắm đấm hung tợn, những đòn gậy chết người, những bàn tay túm tóc, bóp cổ, khi các Đan sĩ đang dồn hết sức lực bảo vệ Thánh Giá. Nhiều Đan sĩ nhận nhin với nhiều vết thương bên trong và bên ngoài cơ thể.

Sự việc chẳng những không được kiểm soát, vào lúc 09 giờ 00 phút sáng ngày 29-06-2017, nhà chức trách tỉnh TT-H tiếp tục huy động an ninh, công an và côn đồ được thuê mướn (gồm những thanh niên có tuổi đời từ 20-27) tự tiện xông thẳng vào nội vi Đan viện Thiên An, dùng những thanh sắt nguy hiểm đánh thẳng vào người các Đan sĩ, dùng chân giẫm đạp vào người các thầy... khiến nhiều thầy bị thương và đổ máu, một thầy bất tỉnh tại chỗ và sức khỏe suy sụp.

2. Nhận định:

Qua các thời kỳ, Đan viện Thiên An luôn khẳng định có đầy đủ chứng cứ hợp pháp chứng minh 107 hecta đất-nhà-rừng thông mà nhà chức trách tỉnh TT-H nhiều lần dùng những thủ đoạn dối trá, hèn hạ để cướp đoạt, là thuộc quyền sở hữu và quản lý của Đan viện, do các vị tiền khởi, khai mở Đan viện Thiên An tạo lập, xây dựng và bảo vệ từ những năm 1940 cho đến lúc này. Đan viện Thiên An chưa/không bao giờ chuyển giao quyền quản lý, quyền sở hữu nhà-đất-rừng thông

thuộc tài sản Đan viện Thiên An cho bất kỳ cá nhân hay tổ chức nào.

Hành vi của nhóm công an, an ninh, côn đồ... có tổ chức, tập hợp bài bản theo chỉ đạo của nhà cầm quyền tỉnh Thừa Thiên Huế khi dùng vũ lực tấn công các Đan sĩ và phá hủy Thánh giá tại Đan viện ngày 28-06-2017 và 29-06-2017 vừa vi phạm pháp luật quốc gia và công ước quốc tế, vừa ngang nhiên thách thức tôn giáo, thách thức dư luận, thách thức những ai yêu chuộng công lý và hòa bình.

Chính vì vậy, Đan viện Thiên An lên án mạnh mẽ những hành vi thô bạo, xâm hại thân thể các Đan sĩ, những lời nói tục tĩu chà đạp danh dự, nhân phẩm người tu hành... của các cán bộ, nhóm côn đồ, đám phụ nữ được công an bảo kê và kích động; lên án mạnh mẽ hành vi xúc phạm các biểu tượng thiêng liêng của Tôn giáo qua việc phá hủy Thánh giá ngay trong khuôn viên Đan viện; lên án mạnh mẽ hành vi ngăn chặn, đe dọa... các Đan sĩ và khách hành hương của công an và những nhóm côn đồ được nhà cầm quyền thuê, mướn.

Đan viện Thiên An một lần nữa khẳng định quyền sở hữu và quyền sử dụng hợp pháp đối với toàn bộ nhà-đất-rừng thông tọa lạc tại đồi Thiên An lẫn hồ Thủy Tiên và kiên quyết bảo vệ công lý, mong muốn tìm kiếm lẽ công bằng một cách ôn hòa và thiện chí, nhằm bảo vệ các tài sản hợp pháp của Giáo hội cho đến hơi thở cuối cùng.

Đan viện Thiên An kính báo cáo vụ việc đến Tòa Thánh, đến các Hội đồng Giám mục, các Linh mục, tu sĩ, giáo dân Công giáo khắp hoàn cầu, và kêu gọi các tổ chức, cá nhân yêu chuộng công lý, sự thật, nhân quyền trong nước và ngoài nước cùng hiệp thông, lên tiếng buộc nhà cầm quyền tỉnh Thừa Thiên-Huế chấm dứt ngay các hành động tội ác đối với dân lành, chiếm đoạt tài sản Giáo hội và phá hủy biểu tượng thánh thiêng nhất của Ki-tô giáo.

*Làm tại ĐVTA, ngày 29-6-2017,
Lễ Thánh Phêrô & Phaolô Tông đồ.
(Ký tên và đóng dấu)*

Đan sĩ LM Antoine Nguyễn Văn Đức, Bề trên ĐV Thiên An.

Xin đừng mắc kế ly gián đối với bà con Công giáo

.....**Nguyễn Đình Công 15-06-2017**.....

Gần đây ở một số nơi tại Nghệ An đang có hoạt động ly gián bà con công giáo với cộng đồng. Nhiều người vì nhầm lẫn mà bị mắc lừa.

Trong 36 kế của Tôn Tử, kế ly gián rất thâm độc. Trong kế này có 3 thành phần: kẻ chủ mưu CM, người hoặc tập thể được lôi kéo A và đối tượng bị ly gián B. Từ trước tới nay A và B đoàn kết, thân mật với nhau trong lúc đó B bị CM thù ghét. CM không muốn A và B thân thiện, dùng kế ly gián để A và B nghi ngờ nhau, chống đối nhau. Kế này thường được thực hiện bằng các biện pháp sau:

1- CM tỏ ra thân thiết với A, vì quyền lợi của A, chiếm được cảm tình và lòng tin của A.

2- CM tìm cách thu thập một số lời nói hoặc việc làm của B, do vô tình nhưng có thể làm cho A hiểu nhầm. Nếu không tìm được những thứ như vậy thì CM tìm cách gài bẫy để đưa B vào cảnh tình ngay lý gian.

3- CM dùng một phần sự thật để ngụy biện, chứng minh cho A thấy là B cố tình chơi xấu, phản bội A, từ đó ly gián B khỏi A để rảnh tay đối phó với B hoặc cao hơn là dùng A để ngăn cản hoặc trừ khử B.

Kế ly gián có nhiều trong lịch sử và trong cuộc sống. Những kẻ nhẹ dạ cả tin rất dễ bị mắc. Nhiều người có trình độ, có kinh nghiệm sống, có cảnh giác vẫn bị mắc, đến khi biết ra thì đã muộn. Chỉ có một số ít người, nhờ may mắn, nhờ sự phân tích tinh tế hoặc nhờ một cảm nhận nào đó mà thoát được kế hiểm độc này.

Trong lịch sử VN, bà con Công giáo đã vài lần bị mắc vào thảm cảnh. Đó là chủ trương Bình Tây Sát Tả thời vua Tự Đức. Trong Cách mạng tháng 8 và kháng chiến chống Pháp, một mặt Chủ tịch Hồ Chí Minh kêu gọi đoàn kết lương giáo, mặt khác một số tổ chức Việt Minh tìm cách chia rẽ. Hồi đó tôi đã hơn 10 tuổi, đủ trí khôn và trí nhớ để ghi nhận nhiều sự kiện ở quê hương. Gia đình tôi thuộc lương, nhưng có quan hệ mật thiết với bà con công giáo. Làng tôi, trước đây bà con lương giáo sống chung, đến cuối thế kỷ 19, do sự xúi dục của một số người mà kiện tụng, chia đôi. Bên lương giữ phần phía Bắc, gọi là Lũ Phong, bên giáo tập hợp lại ở phía Nam, gọi là Tân Phong. Năm 1946 có một vụ khám xét và bắt bớ xảy ra tại nhà thờ Tân Phong do công an Việt Minh huyện Quảng Trạch phối hợp với lực lượng tự vệ của Lũ Phong

thực hiện. Tôi vì tò mò đã đi theo đội công tác đó và nghe lóm được nhiều chuyện. Từ đó chúng tôi được tuyên truyền rằng phần lớn các Linh mục là Việt gian, phần lớn bà con công giáo là theo Tây, chống lại Việt Minh. Sự tuyên truyền ấy ăn sâu vào đầu óc bà con bên lương vì rằng một số làng công giáo như Đan Sa, Tân Phong, Hướng Phương có một thời gian ngắn đi đầu trong việc lập chính quyền theo Pháp. Gần chúng tôi có làng Hòa Ninh, cũng gồm lương và giáo sống chung, họ gần bó thân mật với nhau hơn các nơi khác.

Rồi đến năm 1954, có phong trào bà con công giáo di cư vào Nam. Lúc đó tôi đang học lớp 9 ở Hà Tĩnh, đã tham gia các hoạt động chống cưỡng ép di cư. Lại một lần nữa được nghe tuyên truyền về Việt gian, phản động.

Rồi Cải cách Ruộng đất, rồi chiến tranh chống phá hoại bằng không quân của Mỹ, rồi hợp tác hóa nông nghiệp, rồi khoán mười, đổi mới, v.v... làm cho không khí chia rẽ lương giáo dịu bớt đi. Quê tôi Lũ Phong và Tân Phong đã hợp nhất lại trong một xã, và bây giờ là phường Quảng Phong, bà con lương giáo lại đoàn kết vui vẻ.

Thế rồi Formosa gây nên náo loạn. Việc đấu tranh đòi Formosa bảo vệ môi trường, đền bù thích đáng, thậm chí phải xóa bỏ nguồn gây ô nhiễm và hủy hoại môi trường là nhiệm vụ chung của mọi người dân có lương tri và chính quyền phải đứng về phía nhân dân. Nhưng chính quyền đã chọn đứng về phía Formosa, bảo vệ Formosa, chống lại dân. Trong số dân bị thiệt hại thì bà con công giáo bị khá nặng nề. Lúc này lại xảy ra phân biệt lương giáo trong thái độ đối với Formosa. Bà con bên lương, vốn bị các tổ chức của Đảng khống chế chặt chẽ, vì sợ mà không dám tổ chức đấu tranh. Bà con công giáo, nhờ có tổ chức, lại được khích lệ bằng giáo lý của Chúa, được các Linh mục dẫn dắt, đã vượt qua sự ngăn cản, thắng được nỗi sợ hãi, dám chấp nhận bị khủng bố, bị đàn áp để đấu tranh. Bà con đã thể hiện lòng yêu quê hương, quyết bảo vệ đất nước, bảo vệ nguồn sống của người dân, trong đó có cả bà con bên lương. Việc đó thật đáng hoan nghênh và ủng hộ. Sự dẫn dắt của các Linh mục trong cuộc đấu tranh ôn hòa rất đáng khâm phục.

Cuộc đấu tranh hòa bình của bà

con công giáo tại Nghệ An, Hà Tĩnh và Quảng Bình vừa qua, đòi Formosa phải bảo vệ môi trường, phải đền bù thích đáng là hợp tình, hợp lý, hợp pháp với chính nghĩa rõ ràng. Chính quyền đã một vài lần thất bại trong việc trấn áp, họ quay ra dùng kế ly gián, một kế thâm độc, nhằm tách bà con công giáo khỏi bà con bên lương, có nghĩa là tách bà con công giáo khỏi cộng đồng người Việt. Họ nhắc lại chuyện xưa, xuyên tạc chuyện nay, dựng đứng và vu vạ để làm mất uy tín các linh mục, để đổ oan, cho rằng bà con bị mua chuộc và xúi dục của phản động hòng lật đổ chế độ. Họ tổ chức cho một số cựu chiến binh, phụ nữ, học sinh hội họp, biểu tình để lên án các linh mục, để phản đối cuộc đấu tranh của bà con công giáo. Chính họ đang thực thi âm mưu chia rẽ lương giáo nhưng lại đổ vạ cho bà con.

Tôi năm nay trên 80 tuổi, là một giáo sư, đã chứng kiến nhiều cảnh thăng trầm của đất nước, có hiểu biết lịch sử và giáo lý, đã từng bị tẩy não và cũng đã ngộ ra được nhiều điều mà quan trọng nhất là chứng minh được Chủ nghĩa Mác-Lênin có chứa nhiều độc hại. Tôi thấy CS không ưa gì Công giáo, rằng việc các lãnh đạo CS thăm Giáo hoàng ở Vatican chỉ là mưu lược ngoại giao, rằng chủ thuyết CS về đấu tranh giai cấp và chuyên chính vô sản không phù hợp với giáo lý, rằng một mặt chính quyền CS phải chấp nhận tự do tín ngưỡng nhưng trong thâm tâm vẫn tìm mọi cách hạn chế Công giáo. Tôi cũng nhận thấy rằng bà con công giáo VN là máu của máu VN, là thịt của thịt VN (theo như lời Hồ Chí Minh nói về Nam Bộ). Tinh thần yêu nước, yêu quê hương của bà con không những không thua kém đồng bào bên lương mà có khi, có nơi còn hơn. Tinh thần đó được giáo lý hun đúc, củng cố. Tôi có đủ bằng chứng rằng sau CM tháng 8 một số bà con công giáo rất sợ Việt Minh vì biết chủ thuyết duy vật của cộng sản không chấp nhận tôn giáo, vì thế trong những ngày đầu của kháng chiến, năm 1947 họ có xu hướng thân Pháp. Còn việc di cư vào Nam năm 1955, một phần là do sai lầm của Cải cách Ruộng đất tạo nên.

Mưu kế ly gián của chính quyền đối với bà con Công giáo là thâm độc. Họ dùng mưu kế ấy chẳng qua là để lừa bịp những người nhẹ dạ cả tin, vì vô minh mà mắc lừa, để họ củng cố quyền lực thống trị của những nhóm lợi ích. Họ dùng kế ấy cũng chứng tỏ thế cùng và đang lo sợ. Vậy xin bà con cả hai bên lương giáo hãy tỉnh táo, chớ vội vàng mắc vào mưu ly

gián của những thế lực đang rất cần củng cố chức quyền chỉ vì lợi ích cá nhân và phe nhóm. Chính trong phong trào đấu tranh với Formosa bà con lương giáo cần hiểu nhau hơn, đoàn kết hơn, thương yêu đùm bọc nhau hơn.

Nhân đây cũng xin có vài lời với anh em Cựu chiến binh. Gia đình tôi là gia đình có công với CM, có 5 liệt sĩ là cha tôi và 4 con cháu của ông, anh chị em tôi có nhiều người là cựu chiến binh. Dân tộc VN đã nhiều thế hệ hy sinh xương máu để có thành quả cách mạng. Cựu Chiến binh có nghĩa vụ về vang là góp phần bảo vệ thành quả đó. Thành quả mà các thế hệ CM mong muốn là gì? Đó là Độc lập dân tộc, là Tự do và Hạnh phúc của nhân dân. Thành quả đó hiện nay đang bị một số người lợi dụng, phản bội. Đó là những người có chức, có quyền. Họ nắm được chính quyền, lo vợ vét tham nhũng, làm giàu cá nhân, để đạo đức, môi trường và nhiều thứ xuống cấp nghiêm trọng, đất nước nợ ngập đầu, dân oan khắp nơi, càng ngày càng lệ thuộc vào Tàu cộng.

Một số bạn hiểu nhầm, cho rằng thành quả CM là Chính quyền của Đảng. Bảo vệ thành quả CM là bảo vệ chính quyền. Sự nhầm lẫn ở đây là khi làm CM thì mục tiêu trước mắt là giành độc lập, giành và giữ chính quyền, nhưng chính quyền và độc lập chỉ là kết quả trung gian. Thành quả cuối cùng mà CM hướng tới là Tự do và Hạnh phúc của nhân dân chứ không phải chính quyền. Chính quyền đúng nghĩa, đáng mong ước là phải lo cho Tự do và Hạnh phúc của nhân dân. Trong các quyền tự do thì tự do tư tưởng, tự do ngôn luận là quan trọng nhất. Còn nếu chính quyền chủ yếu lo làm giàu cá nhân thì chính nó đang phản lại thành quả CM. Chủ tịch HCM từng dạy: "Nước được độc lập mà dân không được tự do và hạnh phúc thì độc lập đó chẳng để làm gì". Khi Chính quyền và nhân dân cùng một phía thì bảo vệ chính quyền đồng thời là bảo vệ nhân dân. Nhưng khi giữa những người cầm quyền và nhân dân phát sinh mâu thuẫn, đặc biệt là khi chính quyền tham nhũng, vì lợi ích nhóm mà xâm hại đến nhân dân như trong vụ Đồng Tâm vừa qua, như vụ Formosa, thì bảo vệ người cầm quyền để chống lại nhân dân là sai lầm, là bảo vệ cái ác. Anh em chắc biết Trung tướng Trần Độ. Xin chép ra đây bài thơ của ông để tham khảo: "Chỉ mong xóa ác ở trên đời/ Ta phó thân ta với đất trời/ Tưởng ác xóa rồi thay cực thiện/ Không ngờ cái ác lại luân hồi". Xin anh em hãy sáng

suốt suy ngẫm xem cái ác mà Tướng Độ viết hiện nay đang nằm ở đâu để khỏi bị mắc vào kế ly gián của những kẻ đã tước đoạt thành quả CM khỏi tay nhân dân. Tôi đang theo gương của tướng Trần Độ, vạch ra cho mọi người thấy sự thật để khỏi bị nhầm. Tôi không chống lại ai, không đòi lật đổ ai. Nếu anh em có chứng cứ tôi bịa đặt rằng tôi muốn lật đổ chế độ xin hãy truy tố để tòa án kết tội tôi, còn khi anh em thấy điều tôi viết là có cơ sở thì xin hãy suy nghĩ, đừng để bị lừa gạt.

Tác giả gửi BoxitVN

MẸ NĂM BỊ TUYÊN ÁN 10 NĂM TÙ

Theo BBC 29-06-2017

Tòa án Nhân dân tỉnh Khánh Hòa vừa tuyên án 10 năm tù cho blogger Mẹ Năm, Nguyễn Ngọc Như Quỳnh theo tội "Tuyên truyền chống phá nhà nước" tại phiên tòa xét xử sơ thẩm ngày 29/6.

Theo ông Đôn, gia đình bà Quỳnh và nhiều người đã biết trước từ cách đây hai tuần bản án sẽ là 10 năm tù. "Những vụ án có liên quan đến an ninh quốc gia thì luật sư có cũng như không. Chỉ nói mà chẳng ai nghe hết". Về bản án 10 năm tù mà bà Quỳnh phải nhận, luật sư Đôn cho rằng "bản án này mang tính chất răn đe rất là mạnh đối với những người có quan điểm trái ngược với chính quyền".

Bà Nguyễn Ngọc Như Quỳnh yêu cầu 5 luật sư bào chữa, nhưng có mặt tại tòa chỉ có ba. Các luật sư đã yêu cầu hoãn phiên tòa để luật sư phối hợp bào chữa nhưng hội đồng xét xử không chấp thuận. Trước phiên tòa, luật sư Đôn nói ông đã viết đơn yêu cầu được gặp bị cáo nhưng yêu cầu này bị hội đồng xét xử từ chối.

Luật sư Đôn cho biết tại phiên tòa, "các luật sư bào chữa đều chứng minh rằng Nguyễn Ngọc Như Quỳnh không có tội vì chỉ viết bài trên Facebook thể hiện quan điểm cá nhân. Điều này hoàn toàn phù hợp với luật pháp Việt Nam quy định tại Điều 25 trong hiến pháp cũng như những công ước mà Việt Nam ký kết." Luật sư bất đồng chính kiến Lê Công Định bày tỏ phần nộ trên Facebook: "Không phải chế độ này có thể tồn tại thêm ít nhất 9 năm nữa để có thể giam cầm Mẹ Năm hay không, mà chắc chắn trong cuộc đời của mình, chị sẽ có dịp nhìn thấy sự cáo chung của chế độ đã kết án chị."

Greg Rushford, một nhà báo độc lập người Mỹ, nhận xét với BBC sau phiên tòa: "Điều 88 bộ luật hình sự Việt Nam, hình sự hóa tự do ngôn luận, đã là vi phạm các ràng buộc pháp luật quốc tế của Việt Nam".....

G TÓM TẮT LỊCH SỬ Giết người của đảng Cộng sản Trung Quốc

Tuyết Mai (T/H) 27-02-2017

Đảng Cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ) thành lập năm 1921, giành được chính quyền năm 1949. Theo thống kê, có khoảng 80 triệu người Trung Quốc đã bị chết bất thường (bức hại, đói khổ, hành quyết...) dưới thời cai trị của ĐCSTQ. Con số này nhiều hơn số người chết trong hai cuộc chiến tranh thế giới. Hãy cùng điểm lại hành trình giết và giết của ĐCSTQ...

Thảm sát Đoàn AB

Đoàn AB là một tổ chức thuộc Quốc dân đảng được thành lập tại Giang Tây vào tháng 12-1926, mục đích nhằm chống lại ĐCSTQ đã chiếm quyền lực của Quốc dân đảng tại Giang Tây. Tháng 4-1927 Đoàn AB tan vỡ. Nửa sau năm 1930, ĐCSTQ phát động phong trào chống Đoàn AB và đã giết hại vô số người từng làm việc cho tổ chức này.

Tháng 12-1930, Quân đoàn 20 Hồng quân Công nông Trung Quốc phát động binh biến tại Phú Điền – Giang Tây, chiếm thị trấn Phú Điền và thả tất cả người bị bắt, bắt nhân viên chính phủ bản địa của ĐCSTQ. Ngày 28-3, lãnh đạo tối cao ĐCSTQ Vương Minh (Wang Ming) cử Bật Nhậm Thời phụ trách khu Xô-viết trung ương, tuyên bố biến cố Phú Điền là “*bạo động chống cách mạng*”. Ngày 18-4, lãnh đạo binh biến của Quân đoàn 20 bị bắt trong lúc đi tham gia đàm phán, sau đó bị hành quyết. Tháng Bảy cùng năm, Quân đoàn 20 bị điều đến trại Bình Đầu Giang Tây và bị quân của Bành Đức Hoài cùng Lâm Bưu bao vây tước vũ khí, hơn 700 quân bị đưa đi hành quyết.

Sau biến cố Phú Điền, phong trào tấn công Đoàn AB nổi lên cao trào mới, mức tàn khốc khác thường, “*trói tay treo người lên tra tấn, kẻ nào ngoan cố còn bị dùng dầu lửa thiêu thân, thậm chí dùng đinh đóng tay vào bàn gỗ và dùng nạt tre đâm vào trong móng tay*”. Chỉ trong một thời gian ngắn, mọi người tại khu Xô-viết Giang Tây đều sống trong tình trạng nguy hiểm tính mạng, trong nhiều cơ quan của ĐCSTQ tại khu vực có đến 80–90% người trở thành “phản tử AB”, tổng cộng hơn 70.000 người đã bị giết.

Ông Mao Trạch Đông là người trực tiếp phụ trách trấn áp. Sau này ĐCSTQ thừa nhận, đa số những người hành quyết đều là người vô tội.

Chinh đồn Diên An

Từ đầu năm 1942 đến tháng 4-

1945 nổ ra phong trào chinh đồn tại Diên An, đây cũng là phong trào quy mô lớn đầu tiên do đích thân ông Mao Trạch Đông lãnh đạo, phong trào khủng bố đẫm máu này đã đưa Mao lên địa vị quyền lực tột đỉnh trong Đảng.

Trong phong trào chinh đồn Diên An đã giết hại hơn 1.000 người. Người bị hại nổi tiếng nhất là trí thức Vương Thực Vị. Ông Vương Thực Vị đến Diên An vào tháng 10-1937, làm việc tại phòng biên dịch học viện Marx, đã dịch tổng cộng hơn hai triệu chữ trong bộ tác phẩm kinh điển của Marx. Từ tháng 2-1942, học giả Vương Thực Vị đã viết bài cho các tạp chí Cốc Vũ, Nhật báo Giải phóng, và tạp chí của Viện Nghiên cứu Trung ương, tổ cáo khoảng tới trong “cuộc sống mới” tại Diên An, đặt vấn đề chế độ đẳng cấp và xu thế quan liêu hóa của ĐCSTQ. Những bài viết đã khiêu chiến với quan điểm của Mao, và bị liệt vào phần tử chống cách mạng, đặc vụ ngầm của Quốc dân đảng.

Ngày 1-4-1943, Khang Sinh ra lệnh bắt Vương Thực Vị. Tháng 6-1947, máy bay của quân Quốc dân đảng đã phá hủy trại giam Vương Thực Vị. Bộ trưởng Công an ĐCSTQ Khang Sinh và Thứ trưởng Lý Khắc Nông chỉ đạo cho hành quyết bí mật Vương Thực Vị. Ngày 1-7-1947 tại huyện Hưng, Sơn Tây, học giả Vương Thực Vị bị đưa đi chém tại một khu hẻo lánh ven sông Hoàng Hà, thi thể bị quăng xuống sông.

Hiện nay chưa từng có công bố số liệu phong trào chinh đồn Diên An giết chết bao nhiêu người.

Vây khốn thành Trường Xuân

Ngày 13-3-1948, liên quân dân chủ Đông Bắc chiếm Tứ Bình, và Trường Xuân trở thành một ốc đảo bị quân của ĐCSTQ bao vây. Ngày 7-6-1948, ông Mao Trạch Đông chính thức cho phép dùng phương án bao vây cắt đường lương thực tại Trường Xuân. Khẩu hiệu được đề ra: “*Không cho kẻ thù tiếp viện lương thực, cho quân tướng Trường Xuân bị chết đói trong thành*”.

Ban đầu Quốc dân đảng không cho phép người dân rời khỏi thành Trường Xuân, nhưng vì số lương thực trong thành chỉ còn dùng đủ đến cuối tháng Bảy, vì thế sau đó ông Tưởng Giới Thạch chấp nhận yêu cầu từ ngày 1-8 cho sơ tán dân chúng. Nhưng ĐCSTQ thực hiện biện pháp “*giới nghiêm không cho dân*

chúng ra khỏi thành”. Sau ba tháng bao vây, ngày 9-9 Lâm Bưu cùng La Vinh Hoàn, Lưu Á Lâu, Đàm Chính cùng nhau báo cáo với Mao: “*Bao vây đã thu được thành quả, trong thành đang thiếu lương thực nghiêm trọng... nhiều người dân phải ăn lá cây, cỏ xanh lột da, nhiều người chết đói*”.

Ông Đoàn Khắc Văn (Duan Kewen), cựu lãnh đạo tỉnh Cát Lâm từng viết trong hồi ký tả cảnh một người lính của ĐCSTQ trông thấy nạn dân tiến lại gần đã quát: “*Đồng hương, không được tiến lên, các người còn tiến lên chúng tôi sẽ nổ súng*”. Nạn dân khẩn cầu: “*Chúng tôi toàn người dân lương thiện, sao có thể nhẫn tâm ép chúng tôi chết đói tại đây?*” Người lính kia đáp: “*Đây là lệnh của Mao chủ tịch, chúng tôi không dám chống lệnh*”. Một người liều mạng lao về trước, một tiếng súng “bằng” vang lên...

Ngày 24-10-1948, Nhật báo Trung ương Nam Kinh viết trong bài “*Quá trình phòng thủ Trường Xuân*” : “*Theo tính toán thấp nhất, từ cuối tháng 6 đến đầu tháng 10, tổng số hài cốt không dưới 150.000*”. Con số người chết đói do phía chính quyền ĐCSTQ thừa nhận là 120.000 người, trong cuốn hồi ký của Thị trưởng kiêm Giám đốc sở Dân chính Thượng Truyền Đạo (Shang Chuandao) cũng nhắc đến số liệu này.

Chính phủ Quốc dân đảng từng nhận định hành động bao vây Trường Xuân của ĐCSTQ đủ cấu thành tội ác chiến tranh.

Cải cách ruộng đất và đàn áp “phản cách mạng”

Tháng 3-1950, ĐCSTQ phát động “*Chỉ thị trấn áp phần tử phản cách mạng*”, Mao Trạch Đông tuyên bố trong một văn bản “*nhiều nơi sợ sệt không dám giương ngọn cờ giết bọn phản cách mạng*”. Mao chỉ thị “*giết phần tử phản cách mạng, ở nông thôn cần vượt qua tỉ lệ một phần ngàn dân số... ở thành thị nên ít hơn một phần ngàn*”.

Một phần ngàn ở đây chính là chỉ tiêu giết người, nhưng trên thực tế số người bị giết hại cao hơn nhiều. Theo thống kê của ĐCSTQ, số phần tử “phản cách mạng” bị giết, cải tạo lao động hoặc quản chế vào khoảng 30 triệu người.

Theo tài liệu “*Phong trào chính trị trong lịch sử ĐCSTQ từ sau khi kiến quốc*” do Phòng nghiên cứu lịch sử Đảng trung ương Trung Quốc biên soạn, trong kế hoạch đàn áp “phản cách mạng” từ đầu năm 1949 đến tháng 2-1952, số người bị đàn áp khoảng 15,8 triệu người, trong đó có khoảng 873.600 người bị tử hình.

Cùng với phong trào trấn áp “phản cách mạng” sôi sục là phong trào “cải cách ruộng đất”. Thực tế phong trào này tương tự như lý tưởng “có ruộng cùng cây” thời Thái Bình Thiên Quốc. Mục đích thực tế là mượn cơ giết người.

Thời cải cách ruộng đất thường tổ chức hội đấu tranh, lôi địa chủ và phú nông ra luận tội. Những kẻ luận tội là Đảng viên ĐCSTQ hoặc phần tử tích cực với Đảng, việc hành quyết thực thi khi kẻ đứng đầu hô to “*nên giết!*”

Theo công bố của ĐCSTQ, đến cuối năm 1952, số “phản tử phản cách mạng” bị tiêu diệt là hơn 2,4 triệu người, thực tế tổng số quan chức Quốc dân đảng, nhà giáo và địa chủ bị bức hại lên đến hơn 5 triệu người.

“Tam phản” và “ngũ phản”

Từ năm 1951–10/1952, ĐCSTQ triển khai phong trào “Tam phản” và “Ngũ phản”. “Tam phản” là phong trào “*chống tham ô lãng phí*” trong doanh nghiệp và cơ quan nhà nước, “*chống chủ nghĩa quan liêu*”; “Ngũ phản” là phong trào “*chống hối lộ, trốn thuế*” đối với giới doanh nghiệp tư nhân, “*chống ăn cắp tài sản quốc gia*”, “*chống đánh cắp thông tin tình báo kinh tế quốc gia*”.

Phong trào “Tam phản” để xử lý cán bộ ĐCSTQ hủ bại, nhưng rồi ĐCSTQ cho rằng cán bộ biến chất là do bị nhà tư bản dụ dỗ, hệ quả là sau đó đã thực hiện “Ngũ phản”. Thực tế “Ngũ phản” chính là cướp tiền của nhà tư bản, là giết người cướp của. Trong mục «*Lịch sử giết người của ĐCSTQ*» trong «*Cửu bình*» có ghi: “*Buổi tối mỗi ngày, thị trưởng thành phố Thượng Hải ngồi trên ghế xô-pha bưng ly trà nghe báo cáo, hỏi câu hỏi hững: Hôm nay có bao nhiêu lính nhảy dù?*” Thực tế ý câu này là hỏi có bao nhiêu thương nhân nhảy lầu.

Theo số liệu trong «*Phong trào chính trị trong lịch sử ĐCSTQ từ khi kiến quốc*» xuất bản năm 1966, có hơn 323.000 người bị bắt trong phong trào “Tam phản Ngũ phản”, hơn 280 người tự sát hoặc mất tích; có hơn 5.000 người bị liên lụy và hơn 500 người bị bắt trong “phong trào chống Hồ Phong”, hơn 60 người tự sát, 12 người chết bất thường; sau đó trong phong trào “đẹp phản động” có khoảng 21.300 người bị phán tội tử hình, hơn 4.300 người tự sát và mất tích.

Phóng viên Nicholas Kristof của New York Times trú tại Bắc Kinh viết trong «*Trung Quốc thức tỉnh*» (China Wakes): “*Theo báo cáo của cựu Bộ trưởng Công an La Thụy Khanh, từ 1948–1955 có bốn triệu người bị*

hành quyết”.

Thảm họa “Đại nhảy vọt”

Từ 1958–1962, Mao Trạch Đông thực hiện kế hoạch “Đại nhảy vọt”, cưỡng chế tập thể hóa nông nghiệp và chế độ nhà ăn tập thể đã làm số người chết đói la liệt khắp nơi. Theo con số do Cục trưởng Cục Thống kê Quốc gia Tiết Mộ Kiều (Xue Muqiao) đưa ra, số lương thực bị hao hụt do những nhà ăn tập thể khổng lồ này gây ra năm 1958 là 17,5 triệu tấn. Thực tế vụ mùa năm đó không phải quá tệ, nhưng chỉ sau nửa năm đã xảy ra nạn đói.

Hồ sơ giải mật của ĐCSTQ trong vài năm gần đây đã chính thức thừa nhận có 37,56 triệu người chết đói trong “Đại nhảy vọt”. Số liệu được giới học thuật trong và ngoài Trung Quốc thừa nhận là vào khoảng 37–43 triệu người chết đói. Chỉ riêng vùng Tín Dương tỉnh Hà Nam đã chết một triệu người, xảy ra hiện tượng người ăn thịt người, lịch sử gọi là “*sự kiện Tín Dương*”.

Mùa đông năm 1959–mùa xuân 1960 là thời đỉnh cao của nạn người chết đói, nhưng năm 1959, ĐCSTQ lại xuất khẩu 4,15 triệu tấn lương thực. Số lương thực này nếu chia cho 30 triệu người thì mỗi được có được 138,6 cân, sẽ không ai bị chết đói. Năm 1960, ĐCSTQ còn xuất khẩu 2,7 triệu tấn lương thực.

Giết người điên cuồng trong “Cách mạng Văn hóa”

Sau “Cách mạng Văn hóa”, tướng Diệp Kiếm Anh (Ye Jianying) từng nói: “Cách mạng Văn hóa” đã chinh đốn 100 triệu người, giết chết 20 triệu người. Theo tính toán của giáo sư R.J. Rummel thuộc Đại học Hawaii (Mỹ) trong tác phẩm «*Thế kỷ sắt máu Trung Quốc*» (China's Bloody Century) xuất bản năm 1991, có khoảng 7,73 triệu người chết trong “Cách mạng Văn hóa”.

Trong sách «*Phong trào chính trị của ĐCSTQ từ khi xây dựng chính quyền*» viết: Tháng 5-1984 ĐCSTQ thực hiện cuộc điều tra toàn diện kéo dài 2 năm 7 tháng và đưa ra con số thống kê mới về “Cách mạng Văn hóa”: 17,28 triệu người chết bất thường; 135.000 người bị hành quyết vì tội chống cách mạng; trong “Võ đấu” (1966 – 1969) giết chết 237.000 người, 70.300 người bị thương tật.

Làn sóng giết người đầu tiên vào năm 1966. Tháng Sáu năm đó, dưới chỉ thị “*Quét sạch quỷ trâu thần rắn*”, làn sóng tàn sát của Hồng vệ binh từ Bắc Kinh nhanh chóng mở rộng trên toàn quốc nhằm tra khảo và giết “*quỷ trâu thần rắn*”.

Tháng 8-1966, Hồng vệ binh Bắc

Kinh đã giết chết 1.772 người. Học giả Đinh Trữ (Ding Shu) bình luận: “*Tại Trung Quốc đại lục chưa bao giờ có số người chết nhiều trong một thời gian ngắn như thế, chết vì những dụng cụ tra tấn kiểu cổ đại như côn và dây da. Những người bị giết bởi những kẻ mà họ không có thù oán gì, học sinh trung học mười mấy tuổi mang thầy hiệu trưởng, người hàng xóm ra tra tấn đến chết...*”.

Trong sách «*Tháng Tám khủng bố đỏ*», học giả Vương Hữu Cầm (Wang Youqin) viết: “*Nửa sau tháng 8-1966, hàng loạt người bị tra tấn chết không rõ danh tính cùng bị chắt thành đồng tiêu hủy. Hiệu trưởng Cao Vân (Gao Yun) và Bí thư Đỗ Quang (Du Guang) thuộc Đại học Sư phạm Bắc Kinh đều cùng bị đánh bất tỉnh và mang đi hỏa thiêu. Người làm việc tại nơi hỏa thiêu phát hiện họ chưa chết nên không thiêu. Họ lại trở về nhà. Vô số thi thể chắt thành đồng không thiêu kịp phải ướp băng, máu và nước trộn lẫn vào nhau*”.

Ngày 26-1-1967 xảy ra sự kiện Thạch Hà Tử tại Tân Cương giống phát súng đầu tiên trong đợt võ đấu trên toàn quốc mở ra làn sóng giết người thứ hai. Từ tháng 8-1967, đã nổ ra màn võ đấu quy mô lớn tại các địa bàn Thượng Hải, Nam Kinh, Trịnh Châu, Trường Xuân, Thẩm Dương, Trùng Khánh và Trường Sa, đến cuối năm 1968 mới tạm lắng xuống. Quân đội Văn Nam bao vây một tổ chức quần chúng có tên “*đội Điền Tây*” và dùng súng máy quét, sau 20 phút hàng ngàn người của tổ chức này thiệt mạng. Dự tính số người chết trong “võ đấu” khoảng 300.000–500.000 người.

«*Phong trào chính trị của ĐCSTQ từ khi kiến quốc*» ghi lại có khoảng 237.000 người chết trong đợt võ đấu. Thực tế dự tính số người chết trong võ đấu khoảng 300.000–500.000 người.

Đợt “*thanh trừng giai cấp*” 1968 – 1969 là cao trào tàn sát “*quỷ trâu thần rắn*” của Chủ tịch Mao Trạch Đông, cũng là thời kỳ có số người chết nhiều nhất trong “Cách mạng Văn hóa”. Theo tư liệu, trong hơn 2.000 huyện trên toàn quốc, bình quân mỗi huyện khoảng 100 người bị hành quyết.

Ngoài những người bị giết hại tàn nhẫn, thời đầu “Cách mạng Văn hóa” có khoảng 100.000–200.000 người vì không cam chịu bị làm nhục nên tự sát, con số người tự sát này hiếm thấy trong lịch sử thế giới. Nhà văn Ba Kim nhớ lại:

Mọi người đều sống như người điên, trông thấy một người nhảy từ

trên lầu xuống cũng không chút cảm xúc mà trái lại còn phê bình, dùng những lời lẽ độc địa chửi người tự sát. Mao Trạch Đông từng nói với bác sĩ Lý Chí Tuy: "Tôi vui vì thấy thiên hạ đại loạn".

Ngoài ra còn vô số người dùng cảm lên tiếng phê phán mà bị hại thân, bị bắn chết hoặc chết oan trong tù. Ông Thái Thiết Căn, Trưởng ban huấn luyện Học viện Quân sự cao cấp Nam Kinh bị phát hiện có ghi trong nhật ký những lời bất bình đối với tướng Bành Đức Hoài, thế là lập tức bị bắt.

Ngày 11-3-1970, quân lính nhà tù đến mang ông trói lại rồi đọc lệnh bắt, sau đó đọc luôn lệnh hành hình mà không cho khiếu kiện. Giáo sư Hồng Ân (Hong En), chỉ huy đoàn nhạc giao hưởng Thượng Hải vì viết xấu về ông Mao Trạch Đông trong «*Mao chủ tịch ngữ lục*» cũng bị xử tử hình, trước khi đưa ra pháp trường cổ họng còn bị cắt đứt.

Thảm sát Thiên An Môn

Ngày 4-6-1989, ĐCSTQ đã đàn áp đẫm máu phong trào sinh viên đòi dân chủ kéo dài hơn 50 ngày gây chấn động thế giới. Đến nay, phong trào Thiên An Môn vẫn là một đề tài cấm kỵ của ĐCSTQ. Con số người thiệt mạng trong sự kiện này không được chính quyền Trung Quốc công bố, con số dự tính của các giới đưa ra không thống nhất.

Chiều ngày 3-6-1989, ĐCSTQ quyết định trấn áp, tuyên bố "bộ đội giới nghiêm có quyền dùng các biện pháp tự vệ". Tối hôm đó, Giải phóng quân từ vùng ngoại thành tiến vào Bắc Kinh.

Sau 10 giờ tối, khi quân đội đột nhập vào Bắc Kinh đã bắt đầu bắn giết dân chúng, ban đầu các sinh viên tưởng quân đội chỉ dùng súng bắn đạn cao su và hơi cay, không ngờ quân đội lại dùng đạn thật....

Vương Quân Đào (Wang Juntao), người tổ chức phong trào sinh viên nói: "Tối ngày 3-6 tôi phát hiện có người dùng bạo lực đối với người dân rồi bỏ chạy, khi đến hiện trường tôi cảm giác có âm mưu gì đó, muốn điều tra, nhưng thấy mọi người dân bắt đầu nổi giận và dùng gạch đá ném vào quân lính, thế là quân lính bắt đầu nổ súng từ đường ngoại ô phía tây Bắc Kinh. Họ đi đến đâu thì bắn đến đó, vô số người trúng đạn thiệt mạng..."

Vương Hữu Tài (Wang Youcai), một trong những người tổ chức phong trào nói: "Từ quan sát của cá nhân tôi, khi đó có nhóm sinh viên Đại học Bắc Kinh đã đi các bệnh viện điều tra, được biết khoảng hơn hai

ngàn người thiệt mạng. Dĩ nhiên tôi không có khả năng chứng minh điều này, vì khi đó tôi đang bị bắt giam".

Nhà văn Tào Trường Thanh (Cao Changqing) viết: "Trong «*Trung Quốc thức tỉnh*» có đề cập số người chết trong sự kiện đàn áp tại Thiên An Môn do một số bác sĩ cung cấp thông tin, theo đó số người chết khoảng 400-800, hàng ngàn người bị thương. Cho dù chỉ 400 người cũng vượt quá tổng số học sinh sinh viên kháng nghị bị chính quyền Trung Quốc giết chết trong cả thế kỷ 19. Sách cũng dẫn số liệu của Chính phủ Mỹ với khoảng 3.000 người bị thiệt mạng trong sự kiện này".

Bức hại Pháp Luân Công

Tháng 7-1999, ĐCSTQ phát động đàn áp những người tập Pháp Luân Công, khởi đầu giai đoạn bức hại nhân quyền kéo dài gần 18 năm. Ông Giang Trạch Dân lợi dụng cỗ máy quyền lực nhà nước thực hiện chính sách tận diệt những người theo Pháp Luân Công.

Theo thống kê chưa hoàn chỉnh của trang mạng Minh Huệ của Pháp Luân Công, cho đến ngày 17-2-2017, khoảng 4.075 người tập Pháp Luân Công bị hại chết, còn số người bị cưỡng nội tạng còn ghê rợn hơn. Ngoài ra, còn có hàng triệu người bị bắt bớ, bị cưỡng bức lao động phi pháp. Trang Minh Huệ cũng nhận định, vì tình hình bức hại bị che giấu nên con số người bị hại thực tế còn khủng khiếp hơn nhiều.

Những người theo tập Pháp Luân Công bị hành hạ đến chết trong các trại giam, trại cưỡng bức lao động, nhà tù, các trung tâm tẩy não và bệnh viện tâm thần. Họ bị đủ hình thức tra tấn như bị đánh, điện giật, tiêm thuốc độc, cố định ghế hồ, hãm hiếp... khiến vô số người bị thương tật. Rất nhiều vụ thảm án đã lan truyền ra nước ngoài phơi bày tội ác của ĐCSTQ.

Ngày 23-6-2000, Washington Post đưa tin vụ thảm án của kỹ sư máy tính Trung Quốc đại lục Tô Cương (Su Gang, 32 tuổi) vì theo tập Pháp Luân Công. Ngày 25-4-2000, Tô Cương bị bắt vì đi Bắc Kinh khiếu kiện; ngày 23-5 Tô Cương bị ép vào bệnh viện tâm thần. Ông Tô Đức An, cha của Tô Cương nói, mỗi ngày hai lần họ tiêm cho Tô Cương thứ thuốc gì đó không rõ, sau một tuần thì Tô Cương không thể ăn uống và đi lại bình thường. Ngày 10-6, Tô Cương chết vì suy tim.

Anh Trần Tương Duệ (Chen Xiangrui, 29 tuổi) người tỉnh Hồ Nam bị đánh chết vì theo Pháp Luân Công. Ngày 11-3-2003, công an thành phố

Hành Dương đã bắt anh Trần Tương Duệ về đồn và tra tấn điện, dùi cui sắt, gậy cao su, trong tình trạng lục phủ ngũ tạng thương tổn nghiêm trọng, Trần Tương Duệ qua đời vào sáng hôm sau.

Tháng 3-2006, nhân chứng Anne đã tiết lộ câu chuyện về tội ác cưỡng nội tạng những người theo Pháp Luân Công trước giới truyền thông nước ngoài. Sau đó, luật sư nhân quyền David Matas nổi tiếng quốc tế và cựu ngoại trưởng Canada phụ trách vấn đề Châu Á-Thái Bình Dương David Kilgour đã được mời để tiến hành một cuộc điều tra độc lập. Tháng 7-2006 họ công bố báo cáo điều tra gồm 53 bằng chứng về tội ác cưỡng nội tạng và khẳng định "đây là tội ác chưa từng có trên hành tinh này".

"Tổ chức Thế giới Điều tra đàn áp Pháp Luân Công" đã thực hiện điều tra hơn 10 năm và thu được nhiều chứng cứ (tài liệu và ghi âm) chứng minh: Ông Giang Trạch Dân đã dùng toàn bộ cỗ máy nhà nước kết hợp với thể lực xã hội đen tạo thành mạng lưới giết người cưỡng nội tạng kiếm lợi nhuận rộng khắp. Theo phân tích của tổ chức này, vì nhiều người sau khi bị giết đã bị thiêu hủy thi thể nên rất khó biết chính xác số người bị giết lấy nội tạng mang bán là bao nhiêu.

Gửi cho BoxitVN

Tài liệu tham khảo:

1. «*Lịch sử giết người của ĐCSTQ trong «Chín bình luận về ĐCSTQ», Epochtimes xuất bản tháng 12-2004.*
2. «*Năm 60 Trung Quốc đẫm máu: Ghi chép về tội ác giết người của ĐCSTQ*» *Tùng Lâm Trung Quốc (Chinainperspective) xuất bản tháng 9-2009.*
3. Lãnh Đào: «*Mao Trạch Đông: Lòng vũ cuối cùng của 'hệ thống thắng bằng' ĐCSTQ*», Đài Phát thanh Quốc tế Hy Vọng ngày 17-1-2017.
4. Đường Ngọc Vi (Tang Qiwei): «*Kể bạn nghe về chân tướng sự kiện Thiên An Môn 1989*», Đài Á châu Tự do ngày 3-6-2009.
5. Xuyên Nhân (Chuan Ren) «*Sự thật lịch sử về cuộc chiến bao vây Trường Xuân*», Nhìn Trung Quốc, ngày 1-4-2012.
6. Trương Chính Long (Zhang Zhenlong): «*Tuyết trắng máu đỏ*», Nhà xuất bản Thiên Địa Đồ Thư (Hồng Kông), năm 2002.
7. Diệp Quan Tinh (Ye Guanqing): «*Từ ba năm Đại nhảy vọt nhìn bộ mặt ma quỷ của ĐCSTQ*», Epochtimes ngày 11-1-2016.

Những hiểm họa Trung Quốc tại Việt Nam đã được ngăn chặn như thế nào

.....**Lê Anh Hùng 27-06-2017**.....

Tôi viết bài này để tỏ lòng biết ơn đối với những người đã đồng hành với tôi suốt bao năm qua, những người mà chắc chắn là tôi không thể nào tag hết tên trong một bài đăng trên Facebook như thế này. Ngoài ra, tôi cũng muốn qua đây để truyền đi một thông điệp rằng, công cuộc cứu nước nhà khỏi âm mưu thôn tính của Trung Quốc không bao giờ là vô vọng, và đó là trách nhiệm chung của mọi người dân VN, cả trong lẫn ngoài hệ thống hiện hành.

CSVN sớm muộn gì cũng sụp đổ, nhưng nếu đất nước rơi vào tay Trung Quốc thì sẽ rất lâu, hoặc thậm chí là không bao giờ chúng ta có thể giành lại được đất nước, vì thế việc chống lại bè lũ Hán tặc cướp nước, Việt gian bán nước và ngăn chặn những hiểm họa “made in China” tại VN là điều hết sức cấp bách và cần thiết.

Xưa nay, nhiều dự án không hợp lòng dân bị công chúng phản đối mạnh mẽ nhưng rốt cuộc chúng vẫn cứ được triển khai như thể không có chuyện gì xảy ra với nhà cầm quyền Việt Nam. Vì thế có lẽ ít ai tin một “nhà báo lẻ dân” lẻ loi như tôi lại có thể góp phần khiến 8 dự án liên quan đến Trung Quốc bị dừng lại – tất cả đều nhờ những bài báo được đăng tải trên VOA. Dưới đây là danh sách cụ thể các dự án đó.

1) Ngày 11-02-2014, VOA đăng bài “Báo động: Người Trung Quốc lại sắp lập căn cứ ở Quảng Trị”. Bài báo đưa tin, Cty Cổ phần Chăn nuôi C.P. Việt Nam (một công ty sản xuất thức ăn chăn nuôi hàng đầu Việt Nam, trước đây thuộc C.P. Group của Thái Lan, nhưng đã bị Trung Quốc thu tóm từ năm 2011) sắp được giao hơn 96ha đất, kéo dài hơn 2km dọc theo bờ biển, gần cảng Cửa Việt, để thực hiện dự án sản xuất thức ăn chăn nuôi.

Tại thời điểm đó, chủ đầu tư gần như đã thỏa thuận xong việc đền bù với chính quyền địa phương và

người dân có đất thuộc diện thu hồi. Sau khi bài báo được đăng, người dân địa phương biết là có mấy đoàn từ Hà Nội về tìm hiểu và cuối cùng dự án đã bị hủy. (Ngày 1-3-2014, trang Nguyentandung.org đăng bài “Trung Quốc đang có âm mưu gì ở Quảng Trị?”, trong đó họ sử dụng cả thông tin lẫn 2 bức ảnh từ bài báo của tôi trên VOA mà không ghi nguồn.)

2) Ngày 20-04-2015, VOA đăng bài “Trung tâm Nhiệt điện Vĩnh Tân và hiểm họa mất nước”. Bài báo cho biết, trong 4 dự án nhà máy nhiệt điện tại Trung tâm Nhiệt điện Vĩnh Tân thì có đến 3 dự án rơi vào tay nhà thầu Trung Quốc. Đặc biệt, Nhà máy Nhiệt điện Vĩnh Tân 1 lại do 2 Cty Trung Quốc làm chủ đầu tư, còn nhà máy lớn nhất là Nhiệt điện Vĩnh Tân 3 thì do Cty Cổ phần Năng lượng Vĩnh Tân 3 làm chủ đầu tư, mà Cty này gồm 3 cổ đông, trong đó cổ đông lớn nhất, chiếm 49% cổ phần, là Cty One Energy Ventures Ltd. của Trung Quốc.

Đầu tháng 6-2015, gần hai tháng sau khi bài báo được đăng, Phó Thủ tướng Hoàng Trung Hải đã giao EVN thay chủ đầu tư dự án Nhà máy Nhiệt điện Vĩnh Tân 3. (Mặc dù vậy, ngày 18-7-2015, nhà máy Nhiệt điện Vĩnh Tân 1, với hai doanh nghiệp Trung Quốc nắm đến 95% cổ phần, vẫn được khởi công, mở đường cho đội quân phương bắc cắm chốt lâu dài tại khu vực xung yếu này.)

3) Ngày 07-09-2015, VOA đăng bài “Khu nghỉ dưỡng Bãi Chuối - Hải Vân: mưu đồ thâm độc của Trung Quốc?”. Theo bài báo, ngay từ năm 2009 tỉnh Thừa Thiên-Huế đã cấp 100ha đất ở khu vực Bãi Chuối cho Cty TNHH MTV Bãi Chuối để xây dựng khu nghỉ dưỡng. Bãi Chuối thuộc khu vực đèo Hải Vân, một khu vực đặc biệt trọng yếu về an ninh quốc phòng. Tổng giám đốc Cty TNHH MTV Bãi Chuối là người Hoa.

4) Ngày 08-10-2015, VOA đăng

bài “Người Trung Quốc lại sắp lập căn cứ ở Lăng Cô, Thừa Thiên-Huế?”. Bài báo cho biết, ngoài 100ha đất trên đèo Hải Vân, Công ty TNHH MTV Bãi Chuối còn được giao 200ha để thực hiện dự án khu nghỉ dưỡng ở Lăng Cô. Khu vực dự án nằm ngay cạnh bờ biển, cách đường quốc phòng chạy quanh núi Hòn Dòn (nơi có kho vũ khí của Bộ Quốc phòng) khoảng 1km, cách cảng Chân Mây chừng 4km, cách đèo Phú Gia trên QL 1A hơn 1 km, và cách đèo Hải Vân khoảng 7km.

Điều đáng nói là Cattigara One Ltd., công ty mẹ của Cty TNHH MTV Bãi Chuối, là một công ty ma do Bắc Kinh lập ra ở Singapore rồi lấy pháp nhân Singapore để dễ dàng được giao đất dự án ở những khu vực nhạy cảm về an ninh quốc phòng.

Sau khi hai báo báo trên được đăng, cả hai dự án của “nhà đầu tư” Cattigara One Ltd. đều bị tạm dừng.

5) Ngày 09-12-2015, VOA đăng bài “Hiểm họa Trung Quốc ở Bình Định”. Theo bài báo, ngoài ba doanh nghiệp Trung Quốc tại khu kinh tế Nhơn Hội, hiểm họa “made in China” ở đây còn tiềm ẩn trong một đại dự án dầu khí sắp triển khai. Ngày 2-12-2014, Phó Thủ tướng Hoàng Trung Hải quyết định bổ sung Dự án Tổ hợp Lọc hóa dầu Nhơn Hội (Victory) vào Quy hoạch phát triển ngành dầu khí Việt Nam đến 2015 và định hướng đến 2025. Đây là dự án do Tập đoàn Dầu khí Thái Lan (PTT) làm chủ đầu tư, vốn đầu tư giai đoạn 1 lên tới 22 tỷ USD. Theo kế hoạch, dự án được khởi công vào quý I năm 2017 và vận hành quý I năm 2021.

Pailin Chuchottaworn, Chủ tịch kiêm CEO PTT, là một người Thái gốc Hoa, trong khi các tỷ phú người Hoa ở Thái Lan thường liên hệ mật thiết với Bắc Kinh. Đại dự án nằm trên diện tích hàng ngàn ha này hoàn toàn có thể trở thành một Formosa Hà Tĩnh thứ 2 ở địa bàn chiến lược Nam Trung Bộ, bởi việc sang nhượng cổ phần vừa không thể cầm đoán, vừa khó kiểm soát, trong khi PTT chỉ thu xếp được 5/22 tỷ USD tổng vốn đầu tư. Ngoài ra, dự án còn nhận được sự quan tâm đặc

biệt của Phó Thủ tướng Hoàng Trung Hải – “cha đẻ” của hàng loạt hiểm họa Trung Quốc như Formosa Hà Tĩnh, Trung tâm Nhiệt điện Vĩnh Tân hay 264 ngàn ha rừng đầu nguồn, v.v. bắt chập những quan ngại của giới chuyên gia về tình trạng “bội thực” các nhà máy lọc dầu cũng như nguy cơ ô nhiễm môi trường và hiệu quả kinh tế thấp của chúng.

Đến cuối tháng 7-2016, UBND tỉnh Bình Định đã quyết định loại bỏ dự án.

6) Ngày 5-4 và 11-4-2016, VOA đăng bài “Chuyện chỉ có ở VN: Dự án nhiệt điện hàng tỷ USD được giao cho một công ty chuyên doanh... mục in!!!” và bài “Trung Quốc lại sắp lập căn cứ ở Trung tâm Nhiệt điện Sông Hậu?” Hai bài báo đã vạch trần “nhóm lợi ích Tàu” trong bộ máy đã phù phép để giao một dự án nhiệt điện lên tới 3,5 tỷ USD tại một vị trí nhạy cảm về an ninh quốc phòng cho một công ty chuyên kinh doanh mục in của Malaysia.

Ngày 20-4-2016, trang Quochoi.org và trang Nguyentandung.org đã đăng hai bài (i) Những khuất tất đằng sau dự án Nhiệt điện Sông Hậu 2 (Kỳ 1), và (ii) Bóng ma Trung Quốc trong dự án Nhiệt điện Sông Hậu 2 (Kỳ 2). Cả hai bài này đều bê gán như nguyên xi 2 bài trên VOA của tôi.

Ngày 10-5-2016, tức một tháng sau khi VOA đăng 2 bài điều tra nói trên và được nhiều trang mạng khác đăng lại, *Dân Trí* đăng bài “Một doanh nghiệp mục in được làm nhà máy điện 2000 MW?”. Bài viết đã lấy một số thông tin từ hai bài trên của tôi. Kể từ đây, cái tên TOYO INK cùng dự án nhiệt điện Sông Hậu 2 hoàn toàn biến mất trên truyền thông. Dự án coi như đã bị khai tử.

7) Ngày 29-05-2016, VOA đăng bài “Báo động: Người Trung Quốc đã lập căn cứ sát nách Cửa Việt - Quảng Trị”. Bài báo cho biết Trung Quốc lại đang lập một căn cứ khác sát nách cảng Cửa Việt thông qua thủ đoạn núp bóng người Việt để thuê một doanh nghiệp thủy sản ở địa phương – đó là Chi nhánh

Quảng Trị của Công ty Cổ phần Phát triển Thủy sản Huế tại thôn Phú Hội, xã Triệu An, huyện Triệu Phong.

Sau khi bài báo đăng, hoạt động xây dựng của doanh nghiệp Trung Quốc trá hình kia đã bị dừng lại.

8) Ngày 20-07-2016, VOA đăng bài “Vi sao Trung Quốc lại sốt sắng với Dự án Nhiệt điện Kiên Lương?”

Ngày 18-4-2017, tại buổi làm việc với lãnh đạo tỉnh Kiên Giang, Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc đã đồng ý với kiến nghị của tỉnh Kiên Giang về việc thu hồi chủ trương đầu tư dự án nhiệt điện Kiên Lương.

(Nếu có thể kể thêm thì ngày 21-09-2016, VOA còn đăng bài “Hiểm họa Trung Quốc trong dự án thép Cà Ná”. Dự án sau đó đã bị tạm dừng vào tháng 4-2017. Kết quả này là nỗ lực chung của cả cộng đồng; tôi chỉ là người phân tích những hiểm họa về mặt an ninh quốc phòng tiềm ẩn trong dự án.)

Tất nhiên, những gì trên đây không phải là toàn bộ âm mưu của Trung Quốc ở Việt Nam. Nhiều âm mưu của họ khi tôi phát hiện ra thì dự án vô bực của nó hoặc đang được thực hiện hoặc thậm chí đã hoàn thành và đi vào hoạt động.

Đó là (i) dự án khu du lịch nghỉ dưỡng và sông bãi rộng đến 30ha trên bãi biển Sơn Trà - Điện Ngọc và ngay trước mặt sân bay quân sự Nước Mặn của Silver Shores, một công ty ma của do Trung Quốc lập ra ở Hồng Kông và mở chi nhánh ở Mỹ rồi lấy pháp nhân Mỹ để đầu tư vào Đà Nẵng – bài “Ai đã ‘rước’ một công ty TQ trá hình vào cấm chốt những vị trí hiểm yếu ở Đà Nẵng?” (sau khi bài báo được đăng, chính quyền Đà Nẵng cùng truyền thông nhà nước mới vào cuộc và phát hiện ra người Trung Quốc đã thuê hàng trăm lô đất xung quanh hòng biến khu vực này thành một “China Town”); (ii) ba dự án của Trung Quốc tại khu kinh tế Nhơn Hội trong bài “Hiểm họa Trung Quốc ở Bình Định”; (iii) dự án Nhà máy Nhiệt điện Duyên Hải 2 trong bài “Báo động: Trung tâm Nhiệt điện Duyên Hải sắp trở thành căn cứ của Trung Quốc”; (iv) dự án Nhà máy Giấy Lee & Man Việt

Nam trong bài “Nhà máy giấy Lee & Man Việt Nam: một Formosa Hà Tĩnh mới ở đồng bằng sông Cửu Long?”; (v) dự án toà nhà Capital Garden tại 102 Trường Chinh, Hà Nội trong bài “Thêm một âm mưu hiểm độc của tinh báo Hoa Nam ở Hà Nội?”; (vi) dự án khu nghỉ dưỡng và sông bãi Hồ Tràm Strip trong bài “Hồ Tràm Strip: hiểm họa Trung Quốc trong một đại dự án mờ ám” (đây là một dự án vô cùng tinh vi, quỷ quyệt – Bắc Kinh đã lập một công ty ma ở Canada rồi lấy pháp nhân Canada để cùng một nhà đầu tư mạo hiểm của Mỹ đầu tư vào Hồ Tràm, một vị trí xung yếu về an ninh quốc phòng tại Bà Rịa - Vũng Tàu, theo kiểu “hồn Trung Hoa, da Mỹ-Canada”); (vii) dự án xây dựng bến số 3 cảng Chân Mây ở Thừa Thiên - Huế trong bài “Hải cảng chiến lược Chân Mây sắp rơi vào vòng kiểm soát của Trung Quốc?”.

Dĩ nhiên, các ông chủ Trung Nam Hải còn nhiều âm mưu tinh vi quỷ quyệt trên dải đất hình chữ S nữa mà chúng ta chưa phát hiện ra, còn bản thân tôi thì không phải lúc nào cũng có điều kiện tiếp cận hiện trường các dự án.

Việc một số trang mạng nhà nước trá hình sử dụng bài của tôi rồi đăng dưới tên “bạn đọc” là bằng chứng cho thấy trong bộ máy có những tiếng nói “đồng thanh tương ứng” với tôi. Và đó chính là những tiếng nói đã góp phần ngăn chặn những hiểm họa “made in Zhong-nanhai” sau khi VOA đăng tải các bài viết mang tính cảnh báo kia.

Dù vậy, những gì họ làm được vẫn còn xa mới tương xứng với trách nhiệm của họ hay đòi hỏi của nhân dân. Vì quyền lợi cá nhân ích kỷ của họ mà những hiểm họa như Formosa Hà Tĩnh vẫn tiếp tục lơ lửng trên đầu dân tộc, đe dọa sự tồn vong của giống nòi, cho dù “tác giả” của nó cùng hàng loạt hiểm họa TQ khác đã bị tôi vạch trần trong 1 vụ tố cáo công khai và đúng pháp luật hơn 9 năm qua nhưng đến nay vẫn chưa được nhà chức trách giải quyết đúng pháp luật.

Nguồn:

<http://www.ijavn.org/2017/06/vntb-n...>

MỘT CƠN GIÓ BỤI

(nhân "Một cơn gió bụi" của Trần Trọng Kim bị cấm phát hành)

.....FB Mạnh Kim 27-06-2017.....

Lại thêm một quyển sử bị cấm phát hành. Lần này là "Một cơn gió bụi" của học giả Trần Trọng Kim. Không chỉ là "một cơn gió bụi", hồi ký của Lê Thân Trần Trọng Kim, một tượng đài văn hóa Việt Nam thế kỷ 20, thật ra là một "con bão" xét dưới góc độ kiểm duyệt hiện hành. Nó tiết lộ các chi tiết về "một góc đời thường" Hồ Chí Minh, về vai trò rất ít được biết của Võ Nguyên Giáp, về những ngày tranh giành quyền lực và triệt hạ nhau giữa Việt Minh với các đảng phái đối thủ mà Việt Minh có khi không ngần ngại dùng "mền trùm đầu rồi bắt đi mất tích". Việt Minh, theo miêu tả trong "Một cơn gió bụi", là tổ chức có thủ đoạn chính trị quỷ quyệt bậc nhất giai đoạn lịch sử thập niên 1940.

"Một cơn gió bụi" cũng cho thấy những chi tiết trong vấn đề xây dựng quan hệ Việt Minh và Trung Cộng (dẫn đến tình trạng "phức tạp" mà đến nay tiếp tục gánh chịu như một hậu quả lịch sử). "Một cơn gió bụi" nhìn lại một giai đoạn biến động tranh tối tranh sáng và nó cũng đúc kết vài nhận định. Bất luận những nhận định này có chủ quan hay không, dưới góc nhìn một chứng nhân lịch sử khả tín như cụ Trần, thì hồi ký "Một cơn gió bụi" cũng cần được đọc lại, không chỉ bằng nhãn quan lịch sử mà còn bằng lăng kính đương đại, để hiểu quá khứ ảnh hưởng đến hiện tại như thế nào, và cũng để thấy một nghịch lý nực cười rằng, đôi khi giữa quá khứ với hiện tại không hề tồn tại khoảng cách hay chiều dài thời gian như một yếu tố thường dẫn đến khác biệt hoặc thay đổi, khi nói đến cái gọi là "bản chất".

Trong một nhận xét, cụ Trần Trọng Kim viết: "Cộng sản đảng, theo cách tổ chức và hành động của họ, là một thứ tôn giáo mới, giống như các tôn giáo cũ cốt lấy sự mê tín mà tin, chứ không hoài nghi hay đi lệch ra ngoài (...). Về đường thực tế, cái đặc sắc của CS là không

nhận có luân thường đạo lý, không biết có nhân nghĩa đạo đức như người ta vẫn tin tưởng (...). Vì có tư tưởng như thế, cho nên cha con, anh em, bè bạn không có tình nghĩa gì cả, chỉ biết tôn trọng chủ nghĩa của CS và phục tùng những người cầm quyền của đảng, ngoại giả, giết hại lẫn nhau, lừa đảo nhau: hễ ai làm những việc mà lợi cho đảng là người giỏi, người tốt. Gia đình, xã hội, phong tục, chế độ cũ đều bỏ hết, bỏ đến tận cội rễ, để thành lập xã hội mới. Cái xã hội mới ấy không tranh đấu cho quốc gia hay cho dân tộc. Dù có nói tranh đấu cho quốc gia hay cho dân tộc nữa, cũng chỉ là cái phương pháp dùng tạm thời trong một cơ hội nào để cho được việc mà thôi" (...).

"Người cộng sản, khi đã hành động, hay dùng đến chữ giải phóng. Theo việc làm của họ, tôi vẫn chưa hiểu rõ nghĩa hai chữ ấy. Có phải trước kia có cái cũi giam người, bây giờ họ đem cái cũi kiểu mới đến bên cạnh rồi bảo người ta chạy sang cái cũi mới ấy, thế gọi là giải phóng không? Nếu cái nghĩa giải phóng là thế, thì cũi cũ hay cũi mới cũng vẫn là cái cũi, chứ có hơn gì? Cứ như ý tôi, thì giải phóng phải theo đúng cái lẽ công bằng, làm cho người ta được ung dung thư thái, được hành động trong một cái khuôn khổ rộng rãi, ai nấy biết trọng quyền lợi của mọi người theo pháp luật đã định, không bị đàn áp và lừa dối, không bị bắt bớ và giết hại một cách ám muội, oan ức".

"Đảng này tôi thấy chế độ các nước CS giống nhau như in cái chế độ chuyên chế thuở xưa. Người nào nói xấu hay công kích những người cầm quyền của đảng là phải tội bị đầy, bị giết. Ai không sốt sắng theo mình thì bị tình nghi, phải chịu mọi điều phiền khổ. Nhân dân trong nước vẫn bị đàn áp làm than khổ sở, riêng có một số ít người có địa vị to lớn là được sung sướng. Như thế thì giải phóng ở đâu? Giải phóng gì mà cả chính thể một nước

phải nương cây ở những đội trình thám để đi rình mò và tố cáo hết thầy mọi người. Hễ ai vô ý nói lỡ một câu là bị tình nghi có khi bị bắt, bị đầy v.v... thành ra nhân dân trong xã hội ấy lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, không biết ai là bạn là thù, mất hẳn sinh thú ở đời, thật trái với lời nói thiên đường ở cõi trần".

"Trong những lời tuyên truyền của Việt Minh, thấy luôn luôn nói nào là hạnh phúc, nào là tự do, bình đẳng, mà sự thật thì trái ngược tất cả. Những lối họ dùng là nói dối, đánh lừa cướp bóc, giết hại tàn phá, không kiêng dè gì cả, miễn làm cho người ta mắc lừa hay sợ mà theo mình là được. Xem như lúc đầu Việt Minh tuyên truyền rầm rĩ lên rằng: "Nước Việt Nam đã được các nước đồng minh cho hoàn toàn độc lập, và dân được tha hết các thứ thuế". Thôi thì chỗ dân gian nghe nói thế chạy ủa ủa theo. Sau chẳng thấy độc lập đâu cả và dân lại phải đóng góp nặng hơn trước. Khi Việt Minh đã nắm quyền binh rồi, lại định các ngạch thuế, có người hỏi họ: "Sao trước kia các ông bảo tha hết các thứ thuế rồi kia mà?". Họ trả lời: "Ấy trước nói tha thuế, nhưng bây giờ chính phủ cần có thuế để làm mọi việc". Nói thế thì uy tín của chính phủ để đâu?"

"Cái thủ đoạn của Việt Minh là dùng mọi cách bạo ngược, tàn nhẫn, giả dối, lừa đảo để cho được việc trong một lúc. Ngay như họ đối với Việt Nam Quốc dân đảng nay nói là đoàn kết, mai nói đoàn kết, nhưng họ vẫn đánh úp, vẫn bao vây cho tuyệt lương thực. Khi họ đánh được thì giết phá, đánh không được thì lại đoàn kết, rồi cách ngày lại đánh phá. Dân tình thấy thế thật là ngao ngán chán nản, nhưng chỉ ngậm ngậm trong bụng mà không dám nói ra. Nên dân gian thường có câu "nói như Vẹm". Vẹm là do hai chữ Việt Minh viết tắt V M, đọc nhanh mà thành ra".

Nhân tiện đọc "Một cơn gió bụi", nếu các bạn có thời giờ, cũng nên đọc "Gọng kềm lịch sử" của cụ Bùi Diễm và "Bên giòng lịch sử 1940-1965" của LM Cao Văn Luận, để xem lại rất nhiều chi tiết về giai đoạn thập niên 1940-1950 và có

thêm cái nhìn về việc bằng cách nào mà Việt Minh đi lên quyền lực.

Links để tải "Một cơn gió bụi":

* <http://cothommagazine.com/CoThompdf/MotConGioBui-TranTronKim.pdf>

* <http://giaocam.saigononline.com/.../TranTrongKimBKMotConGioBui>

* <http://tusachtiengviet.com/a537/mot-con-gio-bui>

CỤ TRẦN TRỌNG KIM VẪN TRONG "CƠN GIÓ BỤI"

Lý do chính để **Cục xuất bản ra lệnh thu hồi Một Cơn Gió Bụi** của học giả Trần Trọng Kim là vì "cuốn sách có nhiều chi tiết, đánh giá không phù hợp, không khách quan hoặc chưa được kiểm chứng". Một cơn gió bụi (Kiến văn lục) là cuốn hồi ký của học giả Trần Trọng Kim (1882-1953), từng được NXB Vĩnh Sơn phát hành năm 1969. Đầu năm 2017 sách được NXB Hội nhà văn và Phương Nam Books phát hành.

Sự thật lịch sử là một khối đa diện, không ai có thể tiếp cận hết mọi tiết diện. Nếu sách có những chi tiết "không phù hợp, không khách quan hoặc chưa được kiểm chứng" thì hãy để các nhà sử học khác kiểm chứng, chỉ ra cái sai. Điều quan trọng là những gì cụ Trần Trọng Kim viết trong Một Cơn Gió Bụi đã phải là sự thật hay chưa. Nếu đã là sự thật thì nó luôn phù hợp ở mọi thời đại, chế độ nào thấy một sự thật không phù hợp với mình thì chế độ đó... không phù hợp với thời đại nào của loài người cả.

PS: Tôi cực lực phê phán việc biên tập sách nhưng tôi cũng khuyến cáo Cục Xuất bản rằng, lệnh cấm này sẽ khiến người đọc trẻ tìm tới bản in không bị kiểm duyệt của NXB Vĩnh Sơn, bản in mà trong đó có nhiều đoạn rất nhạy cảm đã bị NXB Hội Nhà Văn biên tập. Ví dụ: Trang 75 bản Vĩnh Sơn 1969 có đoạn "Trong số 22 người ấy có một nữ đảng viên tên Đỗ Thị Lạc là người sau này có đưa con gái với Hồ Chí Minh. Về sau người ta nói khi về đến địa hạt Bắc Giang, có ba đảng viên trong 22 người ấy bị giết vì không chịu theo cộng sản". đoạn này đã bị cắt ở bản Phương Nam in 2017 (trang 80).

Theo FB Trương Huy San

Điều khủng khiếp gì sẽ xảy ra khi Việt Nam vỡ nợ công lên hơn 2,7 triệu tỷ đồng ? +++++Tuan Anh Vu 31-05-2017+++++

Nợ công có thể được coi là vấn đề tiêu biểu nhất của việc: *Chưa chung không ai khóc – nhứt nhối nhất trong xã hội ta từ xưa tới giờ. Mọi người đều nghĩ nó không liên quan gì tới mình nên thờ ơ sống và "KHÔNG QUAN TÂM".*

Gần đây trên truyền thông bắt đầu nói nhiều về nợ công hơn trước kia. Nhiều người trẻ đọc và lướt qua vì nghĩ nó là vấn đề quá vĩ mô chả liên quan gì tới mình. Người viết bài này sẽ phân tích cho các độc giả thấy được những tác động gián tiếp và trực tiếp đến túi tiền của bạn nhé.

Xin thưa là nó liên quan nhiều hơn bạn tưởng. Sao có thể nói là không liên quan khi mỗi người trong chúng ta phải gánh 30 triệu đồng tiền nợ, từ đứa trẻ mới sinh cho tới cụ già móm không còn cái răng nào? Tại sao? Ta có vay mượn của ai đâu? Ồ, không phải bạn, chính phủ vay giùm và tiêu dùng thôi, không có gì ghê gớm. Giờ bạn muốn biết chính phủ đã vay thiếu bao nhiêu nợ? Con số đó có thể đè bẹp bạn đấy – 2,7 TRIỆU tỷ!!! 27.000.000.000.000.00 VND !!! (1) Nếu trừ người già sắp tiêu và trẻ em mới sinh thì số nợ mà những người trong độ tuổi lao động phải gánh là khoảng 40-50 triệu VND.

Vâng, có thể hiểu như thế vì chẳng có chủ công an nào tới nhà thu 40-50 triệu đồng tiền nợ công cả, nhưng sẽ thu một cách "lịch sự" hơn bằng việc tăng học phí, viện phí, tiền điện, tiền nước, phí đường sá, bảo hiểm xe, bảo hiểm y tế, bảo hiểm tai nạn, in thêm tiền gây lạm phát vân vân và vân vân... Nên nhớ rằng, sau mỗi loại phí tăng này, chúng ta luôn mặc nhiên đã phải chịu một loại thuế 10% gọi là VAT. Liệu ta có nên thay đổi tư duy rằng nợ công trực tiếp liên quan tới mình? Học hoặc là dốt, chữa bệnh hoặc là chết, đóng thuế hoặc vào tù, liệu nó đã ảnh hưởng trực tiếp đến chúng ta chưa?

Tại sao đất nước nợ công nhiều đến vậy? Để trả lời câu hỏi này thì

có rất nhiều tá danh mục để liệt kê, tuy nhiên tôi sẽ chỉ ra một số điều thế này. Phần lớn chúng ta đều vui mừng khi đường sá được mở rộng, hoặc xây thêm để tiện cho việc đi lại phải không? Ừ, chuyện sẽ không có gì nếu chính phủ không vung tay quá trán. Thứ nhất là tiền dành cho đầu tư phát triển có hạn, mà ở Việt Nam là rất thấp, chỉ khoảng 17% ngân sách (năm 2014-2015), (2). Nếu chính phủ chi quá số tiền này, chẳng có cách nào hơn là đi vay nợ. Điều quan trọng hơn nữa, ảnh hưởng nghiêm trọng đến nợ công chính là ở chỗ ăn hối lộ không thương xót. Đại để là công trình xây đường đại lộ ở Dubai chỉ tốn 4 triệu USD cho 1km xài 50 năm chưa hư, trong khi ở ta xây 1km mất 20 triệu USD xài 2 năm thì hư (3). Việt Nam ta là gì mà giàu có cỡ đó nào? Đây mới chỉ là nói đến các công trình đường xá, còn các công trình khác như tượng đài 1400 tỷ ở Sơn La (4) này nợ thì chưa nói tới.

Liệu chúng ta đã đứng trên bờ vỡ nợ? Câu trả lời là: Chắc chắn. Chỉ là không biết sẽ vỡ vào lúc nào mà thôi. Dự đoán vỡ nợ không bao giờ là chính xác. Đơn cử như Nhật Bản đã được dự báo vỡ nợ từ 12 năm trước, đến nay vẫn đứng vững. Nhưng khoan hãy vui mừng nghĩ rằng Việt Nam cũng thế. Kinh tế Nhật mạnh hơn ta và khả năng quản lý tốt hơn ta gấp n+1 lần.

Điều gì sẽ xảy ra khi nhà nước vỡ nợ? Xin phép trích những ý kiến của tác giả Trần Diệu Chân:

1) Thị trường chứng khoán sẽ sụp đổ và điểm tin dụng xuống cấp thê thảm.

2) Mọi cơ chế tài chính sẽ phải đóng cửa. Tiền mất giá, lạm phát leo thang, trái phiếu và đồng nội tệ sẽ chỉ còn là mớ giấy lộn. Tiền gửi trong ngân hàng sẽ "bốc hơi" vì mất giá trị.

3) Mọi chương trình do chính phủ tài trợ đều ngưng hoạt động (y tế, cảnh sát, an ninh, quốc phòng, giáo dục, cầu, đường, năng lượng

v.v...). Quỹ hưu trí tan vỡ, nhà thương, trường học ngưng hoạt động.

4) Các thương vụ đóng cửa và nạn thất nghiệp tràn lan. Mọi mặt hàng khan hiếm kể cả nhu yếu phẩm. Giá cả tăng vọt. Đời sống của người dân sẽ bị đảo lộn hoàn toàn.

5) Nội loạn sẽ xảy ra và không có người để duy trì trật tự công cộng. Nạn đói và cướp bóc sẽ xảy ra. Hiện tượng vô kỷ luật, vô trật tự, vô tổ chức sẽ hoành hành.

6) Kẻ giàu có sẽ cuồn tiền bạc quốc gia và trốn ra ngoại quốc.

Đọc những dòng trên chắc các bạn không khỏi bàng hoàng về những hệ lụy mà nó có thể mang lại. Nhưng điều còn đáng sợ hơn nữa không phải là chuyện vỡ nợ các bạn ạ. Nếu nó vỡ nợ 1 lần rồi thôi, đau 1 lần rồi xong thì có gì để mà nói. Vấn đề là nếu tiếp tục quản lý kém, Việt Nam sẽ có thể vỡ nợ 10 lần như Venezuela, 9 lần như Brasil hay thậm chí 19 lần như Tây Ban Nha trong quá khứ (6) (có lẽ đó là lý do mà người ta gọi TBN là Tay Bán Nhà!).

Nhà nước sẽ làm gì khi vỡ nợ? Có bốn cách mà các nhà nước sẽ làm, có thể thực hiện cả 4 cách cùng lúc:

In tiền trả nợ, tăng các loại thuế phí, cắt giảm ngân sách nhà nước, vay thêm (trái phiếu: ở trong hoặc ngoài nước bằng nội hoặc ngoại tệ) Tái cơ cấu sau khi vỡ nợ không làm cho mọi thứ biến mất, vì nợ vẫn còn đó, chúng ta đương nhiên không thể xù nợ. Sẽ không ai giao du với Việt Nam nếu biết đó là 1 quốc gia chuyên ăn quyt. Điều này chỉ là cứu tinh tạm thời thôi, giống như từ mức báo động 10 giảm xuống 9 vậy. Cứ tưởng tượng như thể nước đã ngập tới đỉnh đầu của ta rồi, bây giờ ta sẽ làm gì đó đôn thêm cho cái đầu của ta ngóc lên khỏi mặt nước để thở. Nếu tiếp tục quản lý kém, ăn hối lộ, vay nợ vô tội vạ, đầu tư kém hiệu quả, nước sẽ tiếp tục ngập tới đỉnh đầu và Việt Nam lại tiếp tục ngụp lặn trong vỡ nợ thêm lần nữa (và lần nữa, rồi lần nữa...).

Vấn đề đáng sợ mà hôm nay tôi muốn nói là ở chỗ không có gì đảm

bảo rằng nhà nước sẽ tốt lên sau 1 lần vỡ nợ cả. Và chẳng có gì chắc rằng dân ta sẽ bớt làm than đi sau lần đó, hay lại trôi vào 1 thời kỳ vỡ nợ triền miên không lối thoát? Trông chờ vào việc quản lý “tự tốt lên” của chính phủ giống như kêu gọi 1 tên lừa biếng bắt đầu siêng năng vậy.

Đã tới lúc chúng ta phải nghiêm túc nghĩ lại xem ta là những con chiên ngoan đạo “mọi việc đã có Ai Đó lo”, hay chúng ta là những con người khao khát tự do muốn làm chủ đời sống của mình? Việc chúng ta cần làm trước mắt, nhỏ nhoi thôi, là bắt đầu quan tâm xem tiền đóng thuế của ta đi về đâu, ai đã làm gì với nó, và tại sao chúng ta càng làm nhiều hơn nhưng lại không khấm khá hơn? Có thể các bạn không đồng ý, nhưng tôi thấy hầu hết người Việt Nam là thụ động trong việc quan tâm đến các vấn đề chính trị, xã hội. Nhưng nguyên lý của mọi thành công trên đời lại là làm sao để luôn giữ được sự chủ động.

Lưu ý: Đây chỉ là nhận định cá nhân của tác giả bài viết.

Số liệu tổng hợp từ Fp Đà Nẵng. Jessica N/newsvietuc.com

<https://thoibao.today/>

Nợ xấu và sân golf Mở miệng 1 kỳ họp QH

—Phạm Chí Dũng 27-06-2017—

Kỳ họp vào tháng 5 - 6 của Quốc hội Việt Nam đã bắt chọt ghi một dấu ấn đáng ngạc nhiên so với rất nhiều kỳ họp trước đây cũng của cơ quan dân cử này - xét trên phương diện “mở miệng”.

Hai “thành tựu mở miệng” là nợ xấu quốc gia và sân golf Tân Sơn Nhất.

Nợ xấu

Chưa bao giờ trong lịch sử tồn tại của mình, Quốc hội Việt Nam phải nhận một trọng trách lớn đến như vậy khi được Chính phủ tự nguyện “nhường phần” trách nhiệm xử lý nợ xấu.

Cũng chưa bao giờ giới đại diện nửa đại biểu nửa nghị sĩ trong nghị trường quốc hội lại “bùng bùng khí thế” như lúc này, khi họ lần đầu tiên cảm thấy sức ép trách nhiệm thực sự đặt lên vai mình.

Lần đầu tiên số đại biểu chịu “mở

miệng” về nợ xấu nhiều đến mức báo chí đã đúc kết “10 phát ngôn bức xúc về nợ xấu”, dù 10 con người đó mới chỉ chiếm có 2% trong tổng số gần 500 tâm trạng mà dư luận vẫn mĩa mai là “nghị gật”.

Phải nói, nói thay cho quá khứ phải im lặng trước “cường quyền”.

Ít nhất, Quốc hội sẽ phải ban hành một bản nghị quyết về xử lý nợ xấu. Nhưng nghị quyết không thôi chưa đủ, và sẽ không giống với vô số nghị quyết khác, mà nghị quyết lần này còn ràng buộc trách nhiệm của Quốc hội vào từng điều khoản. Chính phủ khôn ngoan sẽ căn cứ vào đó mà làm.

Chính phủ lại thật khôn ngoan. Sau thời “phá chưa từng có” của các ông Nguyễn Tấn Dũng và Nguyễn Văn Bình, thời Thủ tướng Phúc đã phải lãnh trách nhiệm “đổ vỡ” cho ít nhất 600 ngàn tỷ đồng nợ xấu theo thống kê chắc chắn chưa đầy đủ. Trong hơn một năm kể từ lúc thành lập tân chính phủ của chế độ độc đảng, cho tới giờ tất cả đều thất vọng đến mức vô vọng, nợ xấu không những không giảm đi mà còn đội lên, còn Công ty quản lý tài sản các tổ chức tín dụng (VAMC) - một doanh nghiệp được đề ra từ thời Nguyễn Văn Bình - đã hầu như chẳng làm được gì ngoài chuyện kê biên và luân chuyển nợ xấu trên giấy. Thậm chí 2 ngàn tỷ đồng vốn lưu động mà ngân sách cấp cho VAMC còn không được dùng tới một đồng nào để mua nợ

xấu.

Bây giờ, nhiều đại biểu quốc hội phải “lên ruột”.

Vào cuối năm 2014, gần 500 “nghị gật” của Quốc hội đã được nghe Thống đốc Nguyễn Văn Bình lần đầu tiên tiết lộ con số nợ xấu lên đến 500 ngàn tỷ đồng. Còn trước đó, Thống đốc Bình chỉ báo cáo nợ xấu vào khoảng 100 ngàn - 150 ngàn tỷ đồng mà không có bất kỳ cơ sở nào đính kèm. “Biết cho vui, chẳng làm gì được” - một số đại biểu tự cảm cảnh. Rồi cũng như một thói quen đã ăn vào não trạng, các đại biểu quốc hội chỉ biết gật gù rồi gật đầu biểu quyết cho một bản nghị quyết chấp nhận con số đó.

Nhưng đến cuối năm 2015 thì tình thế đã cháy bỏng. Khi đó diễn ra chiến dịch “ép nợ xấu về dưới 3%”, được chỉ đạo bởi Nguyễn Tấn Dũng nhằm lấy thành tích trước Đại hội 12.

Một lần nữa, Quốc hội của một ủy viên bộ chính trị sắp hết thời là ông Nguyễn Sinh Hùng lại chỉ biết gục gặc. Không ai biết nợ xấu thực là bao nhiêu và cũng chẳng biết nó sẽ gây ra hậu quả lớn đến mức nào.

Điều duy nhất mà Quốc hội làm được vào cuối năm 2015 là phản đối việc dùng ngân sách để giải quyết nợ xấu - một hành động phản đối đúng cảm một cách đáng ngạc nhiên nếu so với thái độ gần như câm khẩu trước Nguyễn Tấn Dũng và Nguyễn Văn Bình vào những năm trước.

Tuy nhiên, câu trả lời cho sự ngạc nhiên trên lại thật đơn giản: ngân sách cuối năm 2015 đã "chỉ còn 45 ngàn tỷ đồng mà không biết chi cho cái gì" - như trần thuật đầy chua chát của bộ trưởng kế hoạch đầu tư khi đó là ông Bùi Quang Vinh.

Không còn bất kỳ khoản kết dư nào, ngân sách dù có muốn đổ ra để giải quyết nợ xấu cũng đành bó tay. Giới đại biểu quốc hội cũng bởi thế đã mạnh miệng hơn một chút.

Còn giờ đây, không nói thì chết. Nợ xấu đã trở nên vô phương cứu chữa, hẳn nhiều dân biểu đã nhận thấy như vậy.

Nhất là khi họ đã nhận ra một sự đối trá vĩ đại trong quá khứ: những con số báo cáo ra Quốc hội, nếu được cộng dồn lại, sẽ cho thấy tổng nợ xấu đã xử lý và chưa xử lý lên tới khoảng 1.200 ngàn tỷ đồng, chiếm đến hơn 40% tổng dư nợ cho vay là hơn 3 triệu tỷ đồng vào giai đoạn năm 2011-2012, gấp đến 10 lần so với tỷ lệ nợ xấu chỉ 4% từ báo cáo của Ngân hàng nhà nước vào thời gian đó!

Sân golf Tân Sơn Nhất

Nhưng trào lưu "mở miệng" bùng nổ và đáng ngạc nhiên hơn cả là vụ "sân golf trong sân bay Tân Sơn Nhất".

Trước kỳ họp quốc hội tháng 5 - 6 năm 2017, có lẽ nhóm lợi ích sân golf Tân Sơn Nhất và Bộ Quốc phòng khó ngờ về một làn sóng "đấu tố" quyết liệt đến thế từ đại biểu quốc hội đối với sân golf Tân Sơn Nhất được ưu ái từ thời "tướng chữa bệnh" Phùng Quang Thanh.

Còn hơn cả làn sóng "mở miệng" đối với quốc nạn nợ xấu, không biết được tiếp liệu nguồn nhựa sống nào mà con số đại biểu quốc hội gián tiếp lẫn trực tiếp "tố cáo" nhóm lợi ích quân đội chiếm dụng 157 ha của sân bay Tân Sơn Nhất trong hàng chục năm trời đã vượt qua cả tỷ lệ 2% tổng số nghị sĩ.

Không chỉ là một ít gương mặt phản biện cũ như chuyên gia Nguyễn Thiện Tổng, nhiều chuyên gia khác

cũng đã lần đầu tiên lên tiếng về sự đọa đày trên.

Phản ứng từ nhiều tầng lớp xã hội lại kéo theo phản bác của chính giới quân nhân và cựu quân nhân. Thậm chí, báo chí còn cả gan đăng tải kiến nghị của một cựu sĩ quan quân đội là Trung tá Lê Trọng Sánh - nguyên Cục phó Cục tác chiến Quân chủng Phòng không không quân - cho rằng "Quân ủy trung ương cần có ý kiến".

"Quân ủy trung ương" ở đây không ai khác là Bí thư quân ủy Nguyễn Phú Trọng và Phó bí thư quân ủy kiêm bộ trưởng quốc phòng Ngô Xuân Lịch - những nhân vật chưa bao giờ dám lộ diện để hỏi âm trước đòi hỏi "trả sân golf về sân bay" của công luận.

Cũng có những nhân vật khác như thể cố ý không chịu lộ diện. Tại kỳ họp quốc hội tháng 5 - 6 năm 2017, hình như Chủ tịch quốc hội Nguyễn Thị Kim Ngân đã không thể "làm chủ tình hình" trước con sóng "mở miệng" của nhiều đại biểu. Duy có điều đáng tiếc, thật đáng tiếc là bà Ngân, trong lúc luôn diện những bộ váy áo đa sắc và đắt tiền, đã chẳng thấy biểu hiện chính kiến nào về quốc nạn nợ xấu lẫn "sân golf trong sân bay".

Trên phương diện công luận và phát biểu công khai, một nhân vật ủy viên bộ chính trị khác cũng nín tiếng một cách đáng ngạc nhiên là Nguyễn Thiện Nhân - phụ trách khu vực TP.HCM là nơi có "sân golf trong sân bay". Bất chấp việc tờ báo Tuổi Trẻ - sau một thời gian khá dài chìm lắng - đã như "lên đồng" bằng loạt bài phong phú nhằm phản biện nạn sân golf Tân Sơn Nhất, ông Nhân vẫn giữ tư thế "khép miệng truyền thống" như ông vốn thể ở nhiều kỳ họp quốc hội trước.

Rốt cuộc là "cái gì cũng đến tay thủ tướng" - như than vãn của vài quan chức trước tình trạng gần hết 63 tỉnh thành ngày càng lộ ý đồ muốn bắt ông Nguyễn Xuân Phúc phải chịu trách nhiệm liên đới với những quyết định thuần túy trong thẩm quyền địa phương. Vào lần này, cũng như bà Ngân và ông Nhân khi không chịu lộ diện và chẳng chịu có phát ngôn nào, Thủ tướng Phúc đã "âm thầm" họp thường trực chính phủ để đưa ra một phương án nước đôi: mở rộng sân bay Tân Sơn Nhất cả về phía Bắc (khu vực sân golf Tân Sơn Nhất) lẫn phía Nam.

Phía Bắc là khu vực sân golf Tân Sơn Nhất.

Còn "phía Nam" là gì?

Đó là toàn bộ các khu dân cư của các quận Gò Vấp, Phú Nhuận, Tân

Bình và cả Công viên Gia Định - một trong hiểm hoi lá phổi xanh cuối cùng của Sài Gòn.

Nhưng đã không thấy một chỉ đạo nào từ Thủ tướng Phúc về truy cứu trách nhiệm đối với Bộ Quốc phòng và những cơ quan liên quan về vụ hợp đồng trái phép xây dựng sân golf Tân Sơn Nhất trong một thời gian rất dài.

Phải chăng Thủ tướng Phúc muốn "đi hàng hai", vừa không mất lòng Bộ Quốc phòng và Quân ủy trung ương mà ông Nguyễn Phú Trọng là bí thư, cũng không đụng chạm đến nhóm lợi ích quân đội, vừa được tiếng "xử lý sân golf trong sân bay"?

Rõ ràng, phương án dễ nhất là thay vì mở rộng sân bay Tân Sơn Nhất về phía Nam, Chính phủ hoàn toàn có thể lấy lại 157 ha sân golf Tân Sơn Nhất để làm sân bay mà còn không tốn một đồng ngân sách nào.

Một con số ước tính của giới chuyên gia cho biết nếu mở rộng sân bay Tân Sơn Nhất về phía Nam, kinh phí giải tỏa đền bù các khu dân cư sẽ lên đến hơn 9 tỷ USD, tương đương hơn 200 ngàn tỷ đồng. Ngân sách tìm đâu ra con số đó, trong lúc "chỉ có" vài chục ngàn tỷ đồng để giải tỏa đền bù ở khu vực dự án sân bay Long Thành ở Đồng Nai mà còn tìm không ra?

Vì sao được "mở miệng"?

Cần nhắc lại, ở nhiều kỳ họp quốc hội trước đây, đặc biệt là kỳ họp quốc hội vào cuối năm 2016 khi sân bay dân sự Tân Sơn Nhất đã "kẹt cả dưới đất lẫn trên trời", Quốc hội Việt Nam vẫn chỉ chăm chăm bàn đến việc làm sao có tiền để triển khai sân bay Long Thành. Vài ý kiến đại biểu về "sân golf trong sân bay" đã bị mất hút. Còn Chính phủ thì bặt tăm.

Vậy làm sao vào kỳ họp lần này, nhiều đại biểu quốc hội và nhiều tờ báo được "mở miệng"?

Sân golf phải trả về cho sân bay đương nhiên là công bằng và tốt cho xã hội, cho người dân. Nhưng lại chẳng hề tốt cho nhóm lợi ích quân đội và giới quan chức, đại gia ăn theo. Đó là khía cạnh xã hội.

Nhưng một khía cạnh khác cũng có thể thú vị nếu được mổ xẻ: tương quan chính trị.

Việc tìm hiểu những lực lượng chính trị nào đã "bật đèn xanh" cho trào lưu "mở miệng" về "sân golf trong sân bay" có thể dẫn đến vài đánh giá và dự đoán sát thực hơn về biến diễn của chính trường Việt Nam, ít nhất trong nửa cuối năm 2017.

Nguồn:

Việt Nam Thời Báo.

Đài VOA Tiếng Việt

BỘ QUỐC PHÒNG với "điểm đến mới" và "giá trị mới"Trần Văn 20-06-2017.....

"Điểm đến mới – giá trị mới" vốn là slogan mà Công ty Long Biên dùng để quảng cáo cho sân golf Tân Sơn Nhất, tuy nhiên những tình tiết liên quan đến sân golf này lại cho thấy, nên dành slogan ấy cho Bộ Quốc phòng Việt Nam.

Hai "giải an ủi"

Phi trường Tân Sơn Nhất được xây dựng vào thập niên 1930 tại xã Tân Sơn Nhất, quận Gò Vấp, tỉnh Gia Định. Trước tháng 4 năm 1975, khu vực Tân Sơn Nhất vừa có phi trường dân sự, phi trường quân sự, vừa có một số căn cứ quân sự. Tổng diện tích của khu vực Tân Sơn Nhất khoảng 1.900 héc ta, phần lớn được để trống cả vì lý do an ninh lẫn phải dành sẵn quỹ đất dự phòng để có thể mở rộng khi cần.

Sau tháng 4 năm 1975, giống như nhiều khu vực khác trên toàn Việt Nam, phi trường quân sự và các căn cứ ở khu vực Tân Sơn Nhất trở thành lãnh địa của Bộ Quốc phòng VN.

Từ giữa thập niên 1980, Bộ Quốc phòng Việt Nam bắt đầu phân lô, cấp đất cho các sĩ quan làm nhà và giao đất cho các đơn vị dùng thay vốn để liên doanh. Khu vực Tân Sơn Nhất trở thành "vô chính phủ": có dân cư nhưng không có hệ thống chính quyền, các viên chức dân sự, kể cả công an không có quyền lai vãng.

Đến giữa thập niên 1990, Bộ Quốc phòng Việt Nam mới bắt đầu chuyển giao các khu dân cư do họ tạo ra cho chính quyền TP.HCM để thiết lập hệ thống hành chính, tổ chức cấp điện, cấp nước, thoát nước, kể cả hộ khẩu cho cư dân trong các khu dân cư trên "đất quốc phòng". Bộ Quốc phòng Việt Nam tiếp tục sở hữu phần đất còn lại.

Bởi được phép hành xử như lãnh chúa trên lãnh địa riêng, chính Bộ Quốc phòng Việt Nam đã thu hẹp diện tích phi trường Tân Sơn Nhất từ 1.900 héc ta xuống còn... 850 héc ta.

Gần đây, phi trường Tân Sơn Nhất bị nghiền cả dưới đất lẫn trên trời vì quá tải, càng ngày càng dễ ngập... Tuy đó là hậu quả nhãn tiền do tùy tiện trong phân bổ - sử dụng đất suốt từ giữa thập niên 1970 đến nay và dù cả Bộ Quốc phòng Việt Nam lẫn chính phủ Việt Nam cùng thừa nhận, sự tùy tiện ấy là lý do khiến Tân Sơn Nhất nát bét, khó cứu vãn, song không bên nào muốn chấm dứt sự tùy tiện này.

Đầu thập niên 2010, lấy lý do lưu lượng phi cơ, hành khách dân sự càng ngày càng tăng mà không thể mở rộng phi trường Tân Sơn Nhất, Cục Hàng không Việt Nam và Tổng công ty Cảng hàng không Việt Nam trình kế hoạch vay 18,7 tỉ Mỹ kim để xây dựng một phi trường mới tại Long Thành, Đồng Nai. Kế hoạch đó bị nhiều chuyên gia kinh tế và hàng không phản đối vì phí tổn quá lớn và mức độ tác động đến kinh tế-xã hội theo hướng tiêu cực rất khó lường. Chẳng hạn nợ nần của quốc gia sẽ tăng mà không có gì bảo đảm dự án phi trường Long Thành sẽ sinh lợi. Theo nhiều chuyên gia, thay vì xây dựng phi trường Long Thành thì nên mở rộng phi trường Tân Sơn Nhất về hướng Bắc bởi tại đó đang còn 157 héc ta đất. Tuy nhiên đề nghị vừa kể bất khả thi bởi 157 héc ta đất ấy là... tài sản của Bộ Quốc phòng Việt Nam. Bộ Quốc phòng Việt Nam đã "trót" cho Công ty Long Biên thuê và không muốn lấy lại.

Bất kể khuyến cáo của các chuyên gia và phản đối của dân chúng, chính phủ Việt Nam vẫn chừa 157 héc ta đất phía Bắc phi trường Tân Sơn Nhất để Bộ Quốc phòng Việt Nam cho thuê, vay tiền xây dựng phi trường Long Thành và an ủi mọi người bằng cách tính lại chi phí xây dựng phi trường Long Thành. Theo tính toán mới của Bộ Giao thông-Vận tải VN, VN sẽ chỉ mất... 15,8 tỉ Mỹ kim thay vì phải chi tới 18,7 tỉ Mỹ kim cho dự án phi trường Long Thành.

Tranh luận qua lại cho tới đầu năm nay, Bộ Quốc phòng Việt Nam quyết định thực hiện thêm một hành động nữa để an ủi dân chúng Việt Nam là giao 21 héc ta "đất quốc phòng" ở Tân Sơn Nhất cho việc mở rộng phi trường Tân Sơn Nhất trong giai đoạn chờ dự án xây dựng phi trường Long Thành hoàn tất!

Có hai tình tiết đáng chú ý trong sự kiện Bộ Quốc phòng Việt Nam nhượng 21 héc ta đất để mở rộng phi trường Tân Sơn Nhất: (1) Song song với việc giao 21 héc ta đất, Bộ Quốc phòng Việt Nam giành quyền chọn nhà đầu tư, nhà thầu có năng lực thực hiện việc xây dựng thêm nhà ga, cải tạo, mở rộng đường lăn, bãi đậu phi cơ, trung tâm bảo trì - sửa chữa phi cơ. (2) Để có 21 héc ta "đất quốc phòng" giao lại cho chính phủ Việt Nam, Bộ Quốc phòng VN đã điều

động các đơn vị quân đội đang trú đóng quanh phi trường Tân Sơn Nhất ra khỏi đó chứ dứt khoát không đụng đến 157 héc ta "đất quốc phòng" mà Công ty Long Biên đang thuê.

Nói cách khác, tiếng là "đất quốc phòng" nhưng sự hiện diện của các đơn vị phòng không-không quân ở Tân Sơn Nhất chẳng là gì cả so với... Công ty Long Biên.

Xét một cách công bằng thì chính quyền "của dân, do dân, vì dân" và giới lãnh đạo đội quân "trung với Đảng, hiếu với dân, nhiệm vụ nào cũng hoàn thành, khó khăn nào cũng vượt qua, kẻ thù nào cũng đánh thắng", cũng đã bày tỏ sự quan tâm nhất định đến "tâm tư, nguyện vọng của nhân dân". Ít nhất cũng đã có hai "giải an ủi" được trao cho đám đông đang thất vọng ê chề!

"Giải đặc biệt" thu hồi toàn bộ "đất quốc phòng" để mở rộng phi trường TSN, ngưng xây dựng phi trường Long Thành đang chờ kỳ xỏ mới.

Kết luận của Thủ tướng Việt Nam hôm 12 tháng 6 chỉ là "thuê tư vấn có đủ năng lực để khảo sát - nghiên cứu đề xuất các phương án mở rộng cả về phía Bắc (khu vực sân golf Tân Sơn Nhất) lẫn phía Nam". Đã có khá nhiều người nhầm lẫn kết luận mang tính trấn an, khuyến dụ mọi người bình tâm chờ chính phủ "mời các em ra quay số" là kết quả "giải đặc biệt"!

"Điểm đến mới" và "giá trị mới"

Cho đến nay, người ta chưa rõ tại sao giới lãnh đạo Bộ Quốc phòng Việt Nam lại chọn Công ty Long Biên để liên tục giao "đất quốc phòng" cho công ty này đầu tư làm sân golf.

Long Biên không chỉ được thuê 157 héc ta "đất quốc phòng" thuộc phi trường Tân Sơn Nhất làm sân golf, công ty này còn là chủ đầu tư sân golf Long Biên với diện tích 112 héc ta, vốn là đất của phi trường quân sự Gia Lâm ở Hà Nội.

Giống như sân golf Tân Sơn Nhất, quá trình đầu tư-xây dựng sân golf Long Biên cũng có hàng loạt sai phạm được xác định là nghiêm trọng (sai qui hoạch chi tiết, tự ý thay đổi thiết kế đã được phê duyệt, xây dựng thêm nhiều khối nhà không có trong giấy phép, làm thêm tầng cho một số khối nhà khác, thu hẹp hệ thống giao thông nội bộ và hệ thống xử lý nước thải,...) song cũng giống như sân golf Tân Sơn Nhất, Công ty Long Biên vẫn "bình an, vô sự".

Sân golf Tân Sơn Nhất và sân golf Long Biên không chỉ để chơi golf. Kèm theo golf là các khách sạn 5 sao, nhà hàng, các biệt thự, apartment cao cấp để cho thuê, với giá cho thuê tính bằng Mỹ kim. Người ta tin rằng đó

mới là mục tiêu chính của Công ty Long Biên.

Cho đến nay, người ta cũng chưa rõ Công ty Long Biên đã trả Bộ Quốc phòng Việt Nam bao nhiêu tiền để Bộ Quốc phòng Việt Nam xua các đơn vị phòng không–không quân ở phi trường Tân Sơn Nhất và phi trường Gia Lâm đi nơi khác, dành đất cho Công ty Long Biên thực hiện các dự án sân golf. Số tiền đó chắc chắn chẳng là bao so với giá thực của thị trường nhưng đó chưa phải là điều đáng bận tâm nhất.

Điều đáng bận tâm nhất là khi có thể di chuyển các đơn vị phòng không–không quân đi nơi khác, việc bảo vệ không phận, các phi trường không còn cần thiết nữa thì tại sao Bộ Quốc phòng Việt Nam không giao trả hoặc chính phủ Việt Nam không tiến hành thu hồi “đất quốc phòng” tại phi trường Tân Sơn Nhất và phi trường Gia Lâm cho những mục tiêu quan trọng hơn đối với “quốc kế, dân sinh”?

Ngược lại, nếu việc phòng vệ không phận, các phi trường vẫn là chuyện quan trọng thì tại sao quốc phòng lại bị gạt bỏ để ưu tiên cho một công ty thường xuyên báo lỗ khi khai thuê hàng năm?

Tướng Lâm Quang Đại, Chính ủy quân chủng Phòng không–Không quân giải thích với báo giới rằng, Bộ Quốc phòng sẽ thu hồi đất dành cho các sân golf ngay lập tức khi có nhu cầu về quốc phòng! Từ trước đến nay, ngoài Việt Nam, có quốc gia nào xem “quốc phòng” là “sẽ” tổ chức phòng vệ “sau khi” đã tan tành do bị tấn công?

Sân golf Tân Sơn Nhất đã trở thành scandal kéo dài suốt sáu năm. Bất chấp nhân tâm, Bộ Quốc phòng Việt Nam vẫn tìm đủ cách chống đỡ cho Công ty Long Biên. Ông Nguyễn Thành Trung, cựu đại tá không quân nhân dân Việt Nam, mới khái quát thực tế ấy thành một thắc mắc: Tại sao lại để cho một sân golf “làm phiền cả nước”?

Luôn khẳng định “từ nhân dân mà ra” nhưng giới lãnh đạo Bộ Quốc phòng Việt Nam không bận tâm đến chuyện dân chúng nghĩ gì và muốn gì. Thời gian vừa qua, mục tiêu chính trong cách hành xử chung của giới lãnh đạo Bộ Quốc phòng Việt Nam là tập trung vào lợi ích của một số công ty mà Long Biên chỉ là một.

Hồi tháng ba, tờ Tuổi Trẻ công bố một loạt bài điều tra về khai thác cát. Theo đó, trong thập niên vừa qua, bất kể các chuyên gia thuộc nhiều lĩnh vực tại Việt Nam liên tục nhắc nhở rằng, cát không chỉ là khoáng sản hay

vật liệu xây dựng mà còn là nền móng lãnh thổ, chính quyền Việt Nam vẫn làm ngơ, để mặc giới hữu trách từ trung ương đến địa phương thì nhau cấp giấy phép hoặc “thỏa thuận miệng” cho một số doanh nghiệp thì nhau khai thác cát.

Tổng cục Hải quan VN từng thống kê, từ 2007 đến 2016, Việt Nam đã xuất cảng 67 triệu mét khối cát.

Trong giai đoạn từ 2007 đến 2009, cát xuất cảng chủ yếu được móc từ lòng các con sông ở khu vực đồng bằng sông Cửu Long với khối lượng khoảng 24 triệu mét khối.

Do bị các chuyên gia và dân chúng phản ứng kịch liệt, cuối năm 2009, chính phủ Việt Nam cấm xuất cảng cát. Đến năm 2013, Bộ Xây dựng Việt Nam tìm ra một con đường mới để tiếp tục móc cát mang đi bán: Giao cho một số doanh nghiệp tự bỏ tiền “khai thông, nạo vét luồng lạch” rồi được “tận thu, xuất cảng” cái gọi là “cát nhiễm mặn” để trang trải chi phí. Bộ Xây dựng Việt Nam gọi con đường mới này là “xã hội hóa hoạt động bảo đảm hàng hải”!

Hậu quả nay đã nhãn tiền, sạt lở ở sông, suối, bờ biển xảy ra khắp nơi, không thể ngăn chặn. Trong vài năm gần đây, mỗi năm, riêng khu vực đồng bằng sông Cửu Long đã mất năm cây số vuông mặt đất do sạt lở tại sông rạch và bờ biển.

Khai thác cát không chỉ khiến lãnh thổ bị thu hẹp mà còn hủy hoại tài sản và hủy diệt sinh kế của dân chúng ở những khu vực bị giới hữu trách gạt đầu cho một số doanh nghiệp móc cát. Đó cũng là lý do dẫn tới hàng trăm cuộc biểu tình, một số biến thành bạo động suốt từ ngoài Bắc vào tới trong Nam.

Cần nhắc lại rằng, dẫn đầu “xã hội hóa hoạt động bảo đảm hàng hải” chính là Bộ Quốc phòng Việt Nam. Dự án “khai thông, nạo vét luồng lạch, tận thu cát nhiễm mặn” duy nhất tại khu vực đồng bằng sông Cửu Long là dự án do Vùng 5 Hải quân làm chủ đầu tư, giao cho Công ty Hải Việt thực hiện. Hải Việt bán quyền khai thác một triệu khối cát cho công ty khác, ngồi không hưởng lợi 21.000 đồng/ khối. Bất kể chính quyền tỉnh Kiên Giang phản đối việc móc cát quanh đảo Phú Quốc xuất cảng sang Singapore trong khi các công trình xây dựng trên đảo Phú Quốc phải chờ cát từ đất liền ra, các tàu chở cát của ngoại quốc vẫn đến Phú Quốc thả neo, nhận cát rồi nhổ neo, chở đi hàng triệu mét khối cát!

Ngoài Vùng 5 Hải quân, Bộ Quốc phòng Việt Nam còn giao cho Bộ Tư lệnh các Vùng 4, Vùng 3 của Hải

quân làm chủ đầu tư hai dự án “khai thông, nạo vét luồng lạch, tận thu cát nhiễm mặn” ở Cam Ranh, Khánh Hòa và Đà Nẵng.

Tháng 4 năm 2015, dân chúng thị xã Cam Ranh từng đổ ra quốc lộ 1 biểu tình phản đối việc Vùng 4 Hải quân giao cho Công ty Cái Mép “khai thông, nạo vét luồng lạch, tận thu cát nhiễm mặn” ở đầm Thủy Triều khiến tôm, cá nuôi tại các ao quanh đầm chết sạch, trong khi việc bồi thường và hỗ trợ di dời thì lại không thỏa đáng. Cuộc biểu tình khiến quốc lộ 1 bị nghẽn ba ngày.

Chuyện “khai thông, nạo vét luồng lạch, tận thu cát nhiễm mặn” ở đầm Thủy Triều tạm ngưng một thời gian, đến tháng 9 năm 2015, khi dự án “khai thông, nạo vét luồng lạch, tận thu cát nhiễm mặn” khởi động trở lại, xung đột đã bùng lên giữa dân với các tàu mà Vùng 4 Hải quân cử đi theo để bảo vệ những xà lan móc cát.

Lúc đó, có hai trong số 60 ghe, xuồng của dân chúng phường Cam Phúc Bắc tham gia ngăn chặn việc “khai thông, nạo vét luồng lạch, tận thu cát nhiễm mặn” ở đầm Thủy Triều bị đâm chìm. Hàng chục người bị bắt, bị phạt tù vì “gây rối trật tự công cộng”, cản trở việc thực hiện một... “dự án quốc phòng”!

Những chuyện như vừa kể chỉ ra một điều: Với Bộ Quốc phòng Việt Nam, “bảo quốc” hay “an dân” đã lạc hậu. Quân đội nay phải “làm kinh tế”! Chưa có thống kê nào cho thấy việc quân đội “làm kinh tế” hỗ trợ thế nào cho quốc phòng, người ta chỉ thấy chủ các doanh nghiệp tham gia “làm kinh tế” cùng với quân đội có thể “đội đá, vá trời”, làm được những chuyện tày đình.

Thỉnh thoảng người ta lại thấy trên Internet những thông tin xa, gần về khối tài sản càng ngày càng khổng lồ của các viên tướng lãnh đạo Bộ Quốc phòng, chỉ huy các Tổng cục, các Cục, các Quân khu, Quân đoàn,... nhưng chuyện cũng chỉ đến đó. Bởi quân đội còn, công an còn thì Đảng mới còn nên quân đội hay công an vẫn là “cầm địa”. Quân đội dường như đã có “điểm đến mới” là tài sản, tài khoản cá nhân của các tướng. “Giá trị mới” giờ là con số trong những tài sản, tài khoản đó.

Khi mà chỉ vài ông chủ của một số công ty có thể leo lái Bộ Quốc phòng Việt Nam theo ý mình thì ai dám chắc những ông tướng đang lãnh sứ mệnh “bảo quốc, an dân” luôn luôn “kiên định” trước tác động đủ mặt của các thế lực thật sự là thù địch của dân tộc này?

VOA – Mục Thiên Hạ Luận

TRUNG QUỐC CHẤM DỨT việc quân đội "nhảy múa kiếm cơm" - VN thì sao

.....**Lê Anh Hùng 23-04-2016**.....

Quân đội Trung Quốc: hết thời 'nhảy múa kiếm cơm'

Tháng 11 năm ngoái, lần đầu tiên Chủ tịch Trung Quốc Tập Cận Bình đề ra chính sách buộc quân đội nước này phải ngừng tất cả các hoạt động cung cấp dịch vụ phục vụ dân sinh có thu tiền, để tập trung vào nhiệm vụ chính là bảo vệ an ninh, quốc phòng. Dịch vụ dân sinh thu tiền là những hoạt động như khám chữa bệnh, xây dựng, biểu diễn văn nghệ... phục vụ dân chúng.

Ban đầu, ông Tập đưa ra lộ trình thực hiện quyết sách trên là trong vòng 3 năm. Tuy nhiên, cuối tháng Ba vừa qua, ông ta lại ra lệnh cho quân đội ngưng ngay lập tức các hoạt động dịch vụ có thu tiền, thay vì theo lộ trình 3 năm như trước. Động thái này thể hiện quyết tâm rất lớn của lãnh đạo Trung Quốc trong việc lành mạnh hoá và chuyên nghiệp hoá quân đội.

Trên thực tế, ngay từ năm 1998, dưới thời Giang Trạch Dân, chính phủ TQ đã cấm quân đội tham gia hoạt động kinh tế. Đây là nhân tố rất quan trọng giúp cho quân đội TQ trở nên hùng mạnh hơn, chuyên nghiệp hơn, bởi hoạt động kinh tế trong quân đội là những ung nhọt tham nhũng, gây ra những tác hại khôn lường, khiến sức chiến đấu của quân đội bị suy giảm.

Quân đội Việt Nam: mãi mê kiếm tiền

Trong khi quân đội Trung Quốc –trên thực tế hầu như là đối tượng tác chiến duy nhất và nguy hiểm nhất của Việt Nam– đang nhanh chóng lột xác như vậy thì quân đội Việt Nam lại ngày càng trở thành một cỗ máy kiếm tiền khổng lồ.

Hiện nay, bên cạnh Tập đoàn Viễn thông QĐ (Viettel) lớn hàng đầu quốc gia, Bộ Quốc phòng còn có đến 20 tổng công ty mà nhà nước nắm giữ 100% vốn điều lệ. Đó là các tổng công ty: Kinh tế Kỹ thuật Công nghiệp Quốc phòng, Xây dựng Công trình Hàng không, Xuất nhập khẩu Tổng hợp Vạn Xuân,

Đầu tư phát triển nhà và đô thị, Xăng dầu Quân đội, Hợp tác Kinh tế, Tân cảng Sài Gòn, Trục thẳng VN, Đông Bắc, Trường Sơn, Lũng Lô, Thái Sơn, Sông Thu, Ba Son, Thành An, 15, 28, 36, 319 và 789.

Thêm vào đó, Bộ Quốc phòng còn quản lý 2 doanh nghiệp cổ phần quy mô lớn là Ngân hàng Thương mại Cổ phần Quân đội và Tổng Công ty Cổ phần Bảo hiểm QĐ.

Ngoài số tập đoàn, tổng công ty hùng hậu ở trên cùng các công ty trực thuộc chúng, số doanh nghiệp khác trực thuộc Bộ Quốc phòng, tổng cục, quân chủng, binh chủng, quân khu... là không đếm xuể.

Không chỉ hàng trăm tướng lĩnh, sỹ quan cao cấp cùng hàng vạn quân nhân đang ngày đêm “chiến đấu” trên “trận địa kinh tế”, mà ngay cả lãnh đạo Bộ Quốc phòng cũng “thân chinh cầm quân” trên cái “chiến trường” đầy mê hoặc này – chẳng hạn như trường hợp Ủy viên Trung ương Đảng/ Thượng tướng/ Thứ trưởng Lê Hữu Đức làm Chủ tịch Hội đồng Quản trị Ngân hàng Thương mại Cổ phần Quân đội, hay Ủy viên Trung ương Đảng/Đô đốc/Thứ trưởng Nguyễn Văn Hiến làm Chủ tịch Hội đồng Thành viên Tổng Công ty Tân Cảng Sài Gòn.

Nghị quyết một đảng thực hiện một nẻo

Trên thực tế, lãnh đạo VN cũng (từng) ý thức rất rõ về sự cần thiết phải lành mạnh hoá và chuyên nghiệp hoá quân đội. Bằng chứng là vào tháng 1/2007, Hội nghị Trung ương 4 khoá X đã thống nhất chủ trương chuyển các doanh nghiệp làm kinh tế đơn thuần hiện có thuộc các cơ quan Đảng, lực lượng vũ trang, Mặt trận TQ và các đoàn thể chính trị - xã hội sang các cơ quan nhà nước quản lý từ năm 2007.

Thế nhưng, kể từ đó đến nay, không những chưa có doanh nghiệp quân đội nào được chuyển sang cho các cơ quan dân sự quản lý, mà ngược lại, hoạt động kinh tế trong Bộ Quốc phòng ngày càng nở rộ,

với sự ra đời của một loạt tổng công ty mới: Tổng Công ty Xăng dầu Quân đội ra đời ngày 31-12-2008; Tổng Công ty 28 ra đời ngày 31-12-2008; Tập đoàn Viễn thông Quân đội ra đời ngày 14-12-2009; Tổng Công ty Hợp tác Kinh tế ra đời ngày 9-2-2010; Tổng Công ty Tân Cảng Sài Gòn ra đời ngày 09-02-2010; Tổng Công ty XNK Tổng hợp Vạn Xuân ra đời ngày 23-8-2011; Tổng Công ty Đầu tư Phát triển Nhà và Đô thị, Tổng Công ty 36, Tổng Công ty 319 và Tổng Công ty 789 cùng ra đời ngày 23-8-2011; Tổng Công ty Xây dựng Lũng Lô ra đời ngày 12-1-2012; Tổng Công ty Sông Thu ra mắt ngày 8-11-2013; Tổng Công ty Ba Son ra đời ngày 27-6-2014.

Ngày 8-10-2013, Thủ tướng Chính phủ ban hành Quyết định số 1604/TTg-ĐMDN về việc phê duyệt Đề án sắp xếp, đổi mới doanh nghiệp 100% vốn nhà nước thuộc Bộ Quốc phòng. Theo đó, Thủ tướng chỉ đạo **duy trì đến 90 doanh nghiệp 100% vốn nhà nước trực thuộc Bộ Quốc phòng**, gồm Tập đoàn Viễn thông Quân đội (Viettel) cùng 17 tổng công ty và 72 công ty trách nhiệm hữu hạn một thành viên.

Ngoài ra, Thủ tướng còn yêu cầu **duy trì 69 doanh nghiệp 100% vốn nhà nước** là công ty con của các doanh nghiệp hoạt động theo hình thức công ty mẹ - công ty con thuộc Bộ Quốc phòng.

Chưa hết, Thủ tướng còn giao Bộ Quốc phòng nhiệm vụ xây dựng, trình Thủ tướng Chính phủ **xem xét, phê duyệt đề án hình thành** các Tổng Công ty 16, Ba Son, Sông Thu và Hồng Hà, cùng đề án chuyển các công ty TNHH một thành viên Tây Nam và Duyên Hải sang hoạt động theo hình thức công ty mẹ - công ty con, đồng thời **bổ sung vốn chủ sở hữu** cho các tổng công ty nhà nước trực thuộc.

Theo chỉ đạo của Thủ tướng Chính phủ, Tổng Công ty Ba Son và Tổng Công ty Sông Thu đã lần lượt ra mắt ngày 8-11-2013 và 27-6-2014. Sắp tới đây, Bộ Quốc phòng sẽ còn “trình làng” thêm hai tổng công ty nữa là Tổng Công ty

16 (từ Binh đoàn 16) và Tổng Công ty Đóng tàu Hồng Hà (từ Công ty Đóng tàu Hồng Hà).

Tóm lại, hoạt động kinh tế trong lực lượng vũ trang sẽ tiếp tục ngày một phát triển. Và sẽ không có bất kỳ quốc gia nào thách thức được ngôi vị quán quân thế giới về làm ăn kinh tế của quân đội NDVN.

Và những hệ lụy khôn lường

Đằng sau mỗi doanh nghiệp quân đội là những thế lực che chắn cho hoạt động cũng như “ghế” lãnh đạo doanh nghiệp. Với một lực lượng doanh nghiệp “đông như quân Nguyên” kể trên, có thể nói, phần lớn các tướng lĩnh, sỹ quan cao cấp trong Bộ Quốc phòng đều dính dáng ở mức này mức khác đến hoạt động của các doanh nghiệp quân đội.

Tình trạng tham nhũng trong các doanh nghiệp nhà nước ở Việt Nam vốn dĩ đã nghiêm trọng; tham nhũng trong các doanh nghiệp của Bộ Quốc phòng lại còn phổ biến và trắng trợn hơn nhiều. Điều này xuất phát từ một thực tế là do tính chất quân phiệt và khép kín của môi trường quân đội, với hệ thống viện kiểm sát và toà án riêng, nên các vụ tham nhũng trong quân đội hiếm khi bị phanh phui; trường hợp bị đưa ra toà xét xử lại càng hiếm.

Cách đây không lâu, trang Chân Dung Quyền Lực đã khiến công chúng VN xôn xao khi công bố một loạt hình ảnh về những dinh thự cùng lối sống vương giả của Đại tá Phùng Quang Hải, Tổng Giám đốc Tổng Công ty 319, “cậu ấm” của Bộ trưởng QP Phùng Quang Thanh.

Trường hợp Phùng Quang Hải hoàn toàn không phải là cá biệt. Ngược lại, đó là hình ảnh tiêu biểu cho vô số ông “vua con” khoác quân phục ở VN hiện nay. Điều này phần nào giải thích tại sao người lính gan dạ, dạn dày trận mạc Ph. Quang Thanh ngày nào lại trở thành viên Đại tướng/Bộ trưởng Quốc phòng hèn mạt và bạc nhược bậc nhất trong lịch sử VN. Trên thực tế, tổng doanh thu của các doanh nghiệp quân đội năm 2014 lên tới hơn 292.000 tỷ VNĐ; nghĩa là, Bộ trưởng Quốc phòng VN đang thống lĩnh một nền kinh tế có quy mô suýt

soát bằng GDP của Campuchia, hay 1,5 lần GDP của Lào.

Trong khi Trung Quốc đang gấp rút hiện đại hoá và chuyên nghiệp hoá quân đội, gấp rút bồi đắp và quân sự hoá Hoàng Sa - Trường Sa, nhanh chóng chiếm lĩnh các vị trí xung yếu về an ninh quốc phòng trên khắp dải đất hình chữ S... thì đội ngũ tướng lĩnh hùng hậu bậc nhất thế giới của VN vẫn mãi mê chìm đắm trong vòng xoáy kim tiền. Ai sẽ bảo vệ đất nước chúng ta?

Việt Nam Thời Báo

Quân đội tạm thôi "nhảy múa kiểm còm", còn công an thì sao ?*Anh Văn 26-06-2017*.....

Quân đội thôi “nhảy múa kiểm còm”?

Ngày 23-06 đón một tin đặc biệt, khi Thứ trưởng Bộ Quốc phòng Lê Chiêm trong buổi làm việc với Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc có hứa: “Quân đội sẽ không làm kinh tế nữa”. Thay vào đó là tập trung xây dựng quân đội vững mạnh, chính quy, tinh nhuệ bảo vệ Đảng.

Quan điểm nào diễn ra trong bối cảnh của ‘sân golf Tân Sơn Nhất’, và nối tiếp ý kiến của thiếu tướng Lâm Quang Đại, Chính ủy Quân chủng Phòng không - Không quân, đại biểu Quốc hội đoàn TP. HCM, về vấn đề mở rộng sân bay Tân Sơn Nhất. Trong đó khẳng định: Nếu có nhiệm vụ quốc phòng sẽ thu hồi sân golf vô điều kiện.

Là một người theo chủ nghĩa hoài nghi trong thời đại Cộng sản, tôi thích cách đặt tiêu đề của Zing hay VNmedia hơn là của báo Thanh Niên. Đó là: Thượng tướng Lê Chiêm: Quân đội xem xét không làm kinh tế nữa.

“Xem xét” là một quá trình, là sự lưỡng lự buông bỏ lợi ích. “Không” là một sự quyết định mang tính chắc chắn.

Rõ ràng, hoàn cảnh hiện tại của quân đội, khi bất động sản – ngân hàng – viễn thông là những mối lợi sinh ra cho tướng lĩnh cấp cao, thì “xem xét” vẫn là một cụm từ chuẩn nhất để phản ánh, ít nhất nó đảm bảo cho tướng lĩnh không bị “bắt ngờ”, và tìm một con đường lui đẹp.

Ngay trong trường hợp không còn “lăn tăn gì hết”, thì “cổ phần hóa, thoái vốn” hết cũng là một vấn đề cực kỳ nan giải và mang hơi hướng lợi

ích. Một bất động sản có trị giá 100 tỷ đồng không phải vị tướng lĩnh nào cũng muốn “thoái vốn, cổ phần hóa” nó cả, do vậy, ngay cả khi làm vậy, nó cũng là một hình thức mang tính chuyển nhượng từ lợi ích quân sự sang lợi ích dân sự.

Không nói đâu xa, Tân Cảng Sài Gòn vốn là một doanh nghiệp quân đội trực thuộc Quân chủng Hải quân, nhưng nó trở nên đắt giá hơn khi có tuyến Metro số 1 đi ngang qua. Và sau khi “thoái vốn sâu”, thì nó nghiêng hẳn thuộc về một đại gia bất động sản có tiếng Vingroup, với dự án Vinhomes Central Park–Vinhomes Tân Cảng.

Đó chỉ là một trong những ví dụ cho thấy tính chất “nhảy múa kiểm còm” ở một dạng khác. Khi hậu thoái vốn, cổ phần hóa là những món quà lớn hơn cho một ít người nằm trong quân đội.

Công an thì sao?

Lực lượng công an là một tấm khiên của chế độ, trấn áp mọi lực lượng mà Đảng và Nhà nước nhận ra là nguy hại trong đất nước. Nhưng lực lượng này chủ yếu là được quyền sinh sát, còn khả năng ra tiền, thì cấp dưới có vẻ làm ăn thuận lợi hơn, nhất là trong mảng kiểm soát giao thông (CSGT).

Dù có sẵn nhà máy in, bệnh viện, viễn thông (Gtel), cơ khí, may, nhưng có vẻ việc “chiếm tài nguyên quốc gia” để làm ăn như quân đội có phần chậm chân hơn (một phần thiếu vai trò ‘an ninh quốc phòng’). Tuy thế, sau đó, do được ĐH XII đề cập đến vai trò an ninh kinh tế hay công nghiệp an ninh với sự ưu ái lớn lao, nên vào tháng 4-2015, Bộ Công an được tiếp nhận Cục Kế hoạch và Đầu tư từ Tổng cục Hậu cần-Kỹ thuật, và cho ra đời thêm Cục Quản lý công nghiệp an ninh và doanh nghiệp. Nhiệm vụ của sự ra đời này là gì? Đó là “bảo đảm chủ động trong hậu cần, kỹ thuật phục vụ công tác chiến đấu của các lực lượng Công an nhân dân (CAND) và tạo sự bình đẳng, lành mạnh trong nền kinh tế đất nước.”

Bỏ qua công tác phục vụ chiến đấu, về mặt “bình đẳng, lành mạnh” liệu có thực sự bình đẳng giữa một doanh nghiệp dân sự và một doanh nghiệp trực thuộc Bộ Công an, ngay trong vấn đề đấu thầu chẳng hạn?

.Phạm Trần 21-06-2017.

Bằng chứng đã quy định trong Điều 11 nói về "Quyền tự do ngôn

■■■■■■■■■■

luận trên báo chí của công dân”, theo đó dân chỉ được phép :

1. *Phát biểu ý kiến về tình hình đất nước và thế giới.* 2. *Tham gia ý kiến xây dựng và thực hiện đường lối, chủ trương, chính sách của Đảng, pháp luật của Nhà nước.* 3. *Góp ý kiến, phê bình, kiến nghị, khiếu nại, tố cáo trên báo chí đối với các tổ chức của Đảng, cơ quan nhà nước, tổ chức chính trị - xã hội, tổ chức chính trị xã hội - nghề nghiệp, tổ chức xã hội, tổ chức xã hội - nghề nghiệp và các tổ chức, cá nhân khác.*

Tuyệt nhiên, dân không được phép trực tiếp đòi thay đổi đường lối, chủ trương, chính sách của đảng và pháp luật của nhà nước. Có thể có người sẽ nói chỉ có Quốc hội mới có quyền Lập pháp, nhưng Quốc hội là do “đảng cử dân bầu” nên người dân đã bị Luật Báo chí gạt sang lề đường để phải chấp hành những gì đảng và nhà nước muốn.

Luật này còn ràng buộc Báo chí có bốn phận phải “*Tuyên truyền, phổ biến, góp phần xây dựng và bảo vệ đường lối, chủ trương của Đảng, chính sách, pháp luật của Nhà nước, thành tựu của đất nước và thế giới ... xây dựng và phát huy dân chủ xã hội chủ nghĩa..., xây dựng và bảo vệ Tổ quốc Việt Nam xã hội chủ nghĩa.*”

Độc tài để xuyên tạc

Nhưng tại sao, sau 92 năm một mình một chợ mà đảng vẫn không dám để cho tư nhân ra báo để cạnh tranh ? Chưa hề bao giờ đảng dám công khai giải thích lý do không dám có báo tư nhân, nhưng ai cũng biết đảng đang lo xoắn vó lên vì kẻ thù mơ hồ được gọi là “*diễn biến hòa bình*”. Từ kẻ thù tiềm ẩn này, nay lại có thêm 2 kẻ thù mới mang tên “*tự diễn biến*” và “*tự chuyển hóa*” đang đe dọa sự sống còn của đảng.

Vì vậy, nếu có thêm báo tư nhân cạnh tranh thông tin với báo đảng thì có khác nào đảng đã tự tay đổ dầu vào lửa để đốt đảng.

Theo lập luận của Lãnh đạo đảng CSVN thì đứng sau 3 kẻ thù cực kỳ nguy hiểm này là “các thế lực thù địch từ bên ngoài” đã cấu kết với các phần tử nội thù được gọi là “cơ hội” trong nước để không chỉ chống đảng mà “còn chống lại nhân dân nữa !

Lý do họ phải vơ “nhân dân” vào để nói với nhân dân rằng “nếu mất đảng thì mất tất cả”, nên dân phải chống kẻ chống đảng để tồn tại.

Diễn hình như trong biến cố hủy hoại môi trường biển miền Trung của Công ty Thép Formosa Hà Tĩnh tháng 4/2016 nhiều cuộc biểu tình của dân, đa phần là giáo dân Công giáo tuộc Giáo phận Vinh đã diễn ra ở địa bàn

đòi đóng cửa Formosa và đòi bồi thường thiệt hại.

Nhà nước, một mặt hứa giải quyết bồi thường nhưng chống đóng cửa Formosa. Mặt khác lại ra lệnh cho các báo ở Trung ương (tiêu biểu như Nhân Dân, Quân Đội Nhân Dân, Đài Tiếng nói VN, Truyền hình Việt Nam và Thông Tấn Xã Việt Nam), cùng với hệ thống báo đài địa phương Hà Tĩnh, Quảng Bình và Nghệ An, báo Công An và Công An Nhân Dân phát động chiến dịch chụp mũ “phản động, chống nhà nước, chống lại nhân dân” lên đầu người khiếu kiện.

Sự giả dối này đã xuất hiện trong bài viết “*Cảnh giác với những lời sáo rỗng, mị dân, xuyên tạc sự thật*” trên báo Quân đội ND ngày 19-06-2017. Bài viết của người có tên Hoài Minh khẳng định: “*Hơn một năm trôi qua, môi trường biển ở 4 tỉnh miền Trung đã trong lành trở lại. Người dân nơi đây đã được hưởng đầy đủ các chính sách hỗ trợ của Nhà nước, họ yên tâm ra khơi bám biển, đánh bắt cá, tôm. Nhịp sống ở các cảng cá thuộc 4 tỉnh miền Trung đã sôi động trở lại.*”

Hoài Minh nói tiếp dù không đưa ra được bằng chứng khoa học nào: “*Điều thứ nhất có thể khẳng định, môi trường biển miền Trung đang trong sạch trở lại. Cá, tôm và các loài sinh vật biển đang sinh sôi phát triển bình thường. Biển Bắc miền Trung đẹp và thơ mộng, những dải cát dài trắng mịn với làn nước trong xanh, mát mẻ hiếm nơi nào có được. Mọi người đều có thể nhìn thấy cá, tôm và các sinh vật biển đang bơi lội, sinh sống, khi ngụp lặn trên biển bắc miền Trung trong những ngày hè sôi động này.*”

Hoài Minh viết tiếp: “*Vậy mà đi ngược lại cuộc sống yên bình đang phục hồi và phát triển sau sự cố Formosa, các thế lực thù địch vừa công khai, vừa ngầm ngầm tung ra nhiều lời xuyên tạc. Chẳng hạn linh mục Nguyễn Thái Hợp đã trơ trẽn trả lời trong một cuộc phỏng vấn rằng: “Hành động tắm biển và thưởng thức thủy, hải sản của Bộ trưởng Bộ Tài nguyên và Môi trường trên bãi biển Nhật Lệ là hành động đóng kịch, giả tạo”. Họ còn tuyên truyền là “cá đang chết nhiều trên biển”... nhằm hạn chế sự trao đổi, tiêu dùng các sản phẩm từ biển, gây khó khăn cho ngư dân. Đây là chiêu bài nguy hiểm, dụng ý tuyên truyền xuyên tạc, xấu xa của những kẻ mang danh “đạo đức”. Vì vậy, hãy tỉnh táo khi nghe những lời nói tưởng như vì người dân, nhưng thực chất đó chỉ là những kẻ “lòng lang dạ sói”, đang thực hiện âm mưu thâm độc nhằm chống phá cuộc sống bình yên của người dân.*”

Trước hết, khi vô lễ gọi Đức cha Nguyễn Thái Hợp, Giám mục Địa phận Vinh là “linh mục”, chứng tỏ Hoài Minh là kẻ vô đạo nên không biết Đức cha Hợp là ai và uy tín quốc tế của Ngài lớn đến mức nào trong Giáo hội Công giáo toàn cầu.

Thứ nhì, khi không dẫn được bức tức để buông ra thứ ngôn từ thô lỗ như “*lòng lang dạ sói*” thì tâm can của người này có còn tính người không ?

Chẳng thế mà toàn bài viết chỉ để chửi cho hả dạ của một người đã bị dồn vào đường cùng chẳng biết phải xoay xử ra sao.

Hãy mở mắt ra

Hoài Minh không biết rằng đảng và nhà nước Việt Nam đã không dám đồng ý để cho các nhà khoa học Hoa Kỳ, Liên Hiệp Quốc và nhiều nước Châu Âu vào Việt Nam giúp tìm phương pháp làm sạch ô nhiễm biển miền Trung do Formosa gây ra.

Không ai biết tại sao nên chắc gì Hoài Minh đã biết mà dám khẳng định vô trách nhiệm rằng “*môi trường biển ở 4 tỉnh miền Trung đã trong lành trở lại*”. Hoài Minh hãy tìm đọc lại báo Nhân Dân ngày 04-07-2016, viết rằng: “*Theo các nhà khoa học, phải mất ít nhất 50 năm hệ sinh thái biển của Hà Tĩnh, Quảng Bình, Quảng Trị, Thừa Thiên – Huế mới có thể phục hồi như trước.*”

Nhân Dân viết : “*Theo khảo sát của các nhà khoa học trong Hội đồng Khoa học và Công nghệ nghiên cứu phân tích, đánh giá nguyên nhân hiện tượng hải sản chết bất thường tại một số tỉnh ven biển miền trung, sự cố xả thải của Formosa đã gây nên hậu quả nghiêm trọng đối với hệ sinh thái.*”

Các chuyên gia của Hội đồng khoa học đánh giá: “*Khoảng 50% diện tích san hô khu vực biển bốn tỉnh Hà Tĩnh, Quảng Bình, Quảng Trị, Thừa Thiên–Huế đã bị phá hủy (trên tổng số gần 800 ha). Tại điểm khảo sát ở Cồn Cỏ (Quảng Trị) không thấy hiện tượng chết bất thường của san hô, cá và các sinh vật sống trên rạn, cũng như tìm thấy nhiều loài cá có giá trị kinh tế. Trong khi đó, các điểm khảo sát còn lại đều cho thấy hệ sinh vật khá nghèo nàn và không tìm thấy các loài cá có giá trị kinh tế, chỉ bắt gặp một số cá thể thuộc họ cá Thia (Pomacentridae) ít có giá trị kinh tế.*”

Tại Cửa Tùng, các nhà khoa học không phát hiện thấy ấu trùng tôm hùm con ở các hốc đá, mặc dù theo ngư dân thì đây là thời điểm khai thác tôm hùm con tốt nhất trong năm.”

Bấy nhiêu chưa hết, Hoài Minh hãy đọc tiếp kết luận của Hội đồng Khoa học để sáng mắt ra: “*Đặc biệt, hiện tượng cá chết hàng loạt xảy ra ở*

khu vực TT-H, ngoài các vấn đề có liên quan đến suy giảm đa dạng sinh học, phá hủy các sinh cảnh ngầm cho các loài thủy sản cư ngụ thì vấn đề đáng lo ngại hơn là làm mất đi các bãi đẻ truyền thống của các loài cá có giá trị kinh tế cao, dẫn tới sự mất cân bằng sinh thái trong hệ do làm suy giảm khả năng bổ sung các cá thể tham gia vào quần đàn cá bố mẹ.”

San hô phục hồi chậm

Các chuyên gia cũng tìm thấy: “Ở khu vực điểm rạn san hô Bãi Chuối do rong tảo sẽ có cơ hội phát triển và che phủ hoàn toàn trên nền đáy là các tập đoàn san hô bị chết, dẫn tới làm mất các giá thể cho các ấu trùng san hô bám trong giai đoạn đầu.”

Theo Tiến sỹ Vũ Đức Lợi, Phó Viện trưởng Viện Hóa học (Viện Hàn lâm Khoa học và Công nghệ Việt Nam) thì: “Điều này có nghĩa là cần rất nhiều thời gian để có sự phục hồi cho các tập đoàn san hô tạo rạn cho khu vực ven bờ, kể cả trong trường hợp chất lượng môi trường ổn định trở lại. “Phải mất ít nhất 50 năm sau, hệ sinh thái biển ở bốn tỉnh này mới phục hồi lại như hiện trạng ban đầu”.

Câu hỏi quan trọng nhất là bằng cách nào, phải mất bao nhiêu lâu và với ngân khoản bao nhiêu mới đủ để biển miền Trung trở lại mức an toàn như trước ngày 6-4-2016, khi cá chết hàng loạt được phát giác ?

Theo ý kiến của Tiến sỹ Nguyễn Tác An, Phó Chủ tịch Hội Khoa học kỹ thuật biển Việt Nam, nguyên Viện trưởng Viện Hải dương học, khi trả lời câu hỏi “Chất thải chứa độc tố như phenol, xyanua kết hợp với hidroxit sắt, tạo thành một dạng phức hỗn hợp (mixel) theo dòng hải lưu lan rộng mà Formosa thải ra môi trường liệu có tự phân hủy được không?”, TS Nguyễn Tác An cho rằng chất độc này từ sơ cấp đã chuyển thành thứ cấp. Chất độc sẽ kết tủa, lắng xuống đáy, tồn lưu trong trầm tích mặt đáy biển. Nó tồn tại ở đáy đến khi có dịp gì đó sẽ lại bùng lên. Những chất độc này tồn tại rất lâu, nguy hiểm, không đơn giản vài tháng vài năm là hết.” (Trích báo Người Lao Động, 01-07-2016)

Người Lao Động viết tiếp: “Về cách khử các chất độc, TS An cho rằng nếu khử độc này thì lại gây hậu quả, cá lại tiếp tục chết. Khu vực chịu ảnh hưởng là cả vùng biển kéo dài từ Hà Tĩnh đến Thừa Thiên - Huế trong khi công nghệ xử thải này (Formosa - PV) khá mới. Do đó, rất khó phục hồi hệ sinh thái như trước đây.

Riêng việc tái tạo các rạn san hô, sinh vật biển có thể làm được nhưng thời gian kéo dài, vô cùng tốn

kém và đòi hỏi các chuyên gia có trình độ cao.”

Theo TS An, việc cá chết chỉ là phần nổi tảng băng, điều nguy hiểm hơn chính là nền tảng sự sống, hệ sinh thái đáy bị hỏng. Điều này để lại di chứng từ 5 đến 10 năm hoặc lâu hơn nữa. Việc phục hồi lại hệ sinh thái sinh vật đáy như: cá biển, san hô, sinh vật nhỏ bé, vì sinh vật sẽ rất mất thời gian, kéo dài có thể vài chục năm. Trong khi đó, ngư dân miền Trung sinh kế chủ yếu vào tài nguyên biển mà cá đáy, sinh vật đáy, nền tảng sinh vật đáy đóng vai trò đến 90%. Kinh tế biển miền Trung bị 1 cú đấm rất mạnh khi người dân có nguy cơ mất sinh kế, du lịch bị ảnh hưởng.”

50 năm mới hồi phục ?

Phát biểu của Tiến sỹ Nguyễn Tác An đã biến mất trên báo Người Lao Động sau vài ngày luân lưu nhưng phía Nhà nước không có ai dám phản bác. Hãy đọc báo Tiền Phong viết ngày 04-07-2016: “Khảo sát đáy biển nhiều nơi thuộc bốn tỉnh Bắc Trung bộ sau sự cố môi trường nghiêm trọng, các nhà khoa học phát hiện hơn nửa rặng san hô ở những nơi đó đã bị chết, các loài tôm cá điển hình của vùng này cũng không còn. Họ đánh giá, phải mất khoảng 50 năm, hệ sinh thái biển ở đây mới có thể phục hồi hoàn toàn.”

Nếu phải mất nửa Thế kỷ để tìm lại sự sống cho cá tôm và sinh vật biển thì nhân dân miền Trung có còn biển để sống nữa không ? Tương lai mù mịt này ai chịu trách nhiệm trước lịch sử, Formosa hay đảng CSVN ?

Trước khi có thể mỗi người tìm được câu trả lời thì nên đọc tiếp Tiền Phong: “Từ ngày 4 đến 15/5, các nhà khoa học của Viện Hàn lâm Khoa học và Công nghệ Việt Nam (được giao nhiệm vụ tìm nguyên nhân cá chết) khảo sát quần thể sinh vật cũng như rặng san hô ở Hà Tĩnh, Quảng Bình, Quảng Trị và Thừa Thiên Huế.

San hô chết, tôm cá vắng bóng

Tại Hà Tĩnh, các nhà khoa học khảo sát tại Mũi Ròn Mạ và Hòn Sơn Dương, nơi cách hòng xả thải của Công ty Formosa 7,5 km. Ở Mũi Ròn Mạ, hình ảnh chụp được cho thấy, nhiều tập đoàn san hô mới chết trong khoảng một tháng, san hô thưa thớt không tạo thành rạn.

Ở Hòn Sơn Dương, san hô chết khoảng 35-40%, tỷ lệ san hô còn sống dưới 10%. Cả hai điểm này vắng mặt các loại cá kinh tế có kích thước lớn hoặc nhóm cá thuộc họ cá san hô điển hình, chỉ có một vài con xuất hiện với mật độ rất thấp, kích thước cơ thể nhỏ và không có giá trị kinh tế. Đặc biệt ở Hòn Sơn Dương,

không bắt gặp bất kỳ con cá nào thuộc họ cá Bống trắng - loài cá sống ở môi trường sạch.

Ở Quảng Bình, các nhà khoa học khảo sát ở cảng Hòn La, đảo Hòn Nôm (đảo Yến) ngày 7/5. Ở Hòn Nôm, san hô phân bố thưa thớt, kích thước các tập đoàn nhỏ. Có hiện tượng san hô chết rải rác. Vắng bóng các loài cá điển hình cho vùng rạn san hô. Hòn La cũng ghi nhận hiện tượng san hô chết.

Trong khi đó, tại Cửa Tùng, Quảng Trị, các nhà khoa học phát hiện loài hàu chết còn lại xác, phần thịt đã bị phân hủy, miệng bị mở. Ngoài ra, khá nhiều vỏ hàu nằm rải rác trên nền đáy. Không phát hiện thấy ấu trùng tôm hùm con ở các hốc đá, mặc dù theo ngư dân, đây là thời điểm khai thác tôm hùm con tốt nhất trong năm. Nền đáy khu vực này còn bị bao phủ bởi lớp bùn mỏng màu vàng cho tới nâu vàng, nước biển vẫn đục nhiều.

Tại TT-H, nơi cuối cùng của dòng chảy độc tố, các nhà khoa học khảo sát ở hai địa điểm, đều ghi nhận san hô chết và rất ít gặp các loài cá kinh tế và điển hình cho sinh cảnh rạn. Đáng chú ý, trước đây, một nghiên cứu của Viện Hàn lâm Khoa học và Công nghệ VN cho thấy, điểm rạn Bãi Chuối, Bắc Hải Vân của Huế từng có mật độ cá con và ấu trùng cá rất cao, là bãi đẻ chủ đạo của khu vực. Đặc biệt là họ cá Khế Carangidae (dân địa phương gọi là cá Vầu) nhưng giờ, kết quả quan trắc không bắt gặp bất kỳ con cá nào thuộc họ này nữa.”

Với sự tàn phá như thế mà Đảng và nhà nước CSVN đã chịu nhận bồi thường từ Formosa Đài Loan có 500 triệu dollars sao ? Ai là người của phía VN đã ngửa tay ra nhận đồng tiền nhơ bẩn này của Formosa ?

Dù bây giờ chưa ai biết nhưng lịch sử rồi sẽ có câu trả lời cho nhân dân miền Trung nói riêng và cả nước nói chung. Tiền Phong cho biết thêm: “Theo TS Nguyễn Viết Vĩnh, chuyên gia về thủy sản, vùng rạn đá, san hô là nơi có chức năng tái tạo hệ sinh thái biển. Các loài cá, cua, ốc... khi sinh sản tìm về đây vì vừa có nguồn thức ăn lại có nơi trú ẩn. Nếu rặng san hô bị chết, tôm, cá, cua, ốc không còn nơi sinh sản đồng nghĩa với việc các loài hải sản sẽ không còn sinh sống ở đây, hệ sinh thái bị mất đi.”

Như vậy thì những người được gọi là Nhà báo ở VN đang phục vụ trong báo nhà nước, kể cả Hoài Minh, người đã khoác lác “môi trường biển ở 4 tỉnh miền Trung đã trong lành trở lại” đã sáng mắt sáng lòng chưa ?

Phạm Trần

Quan chức Việt Nam tuyên bố sẽ bảo vệ các nhà báo đấu tranh cho lẽ phải

—Lan Hương, RFA, 20-06-2017—

Nhân ngày báo chí cách mạng Việt Nam 21/6, một số quan chức đảng của Việt Nam đã gặp gỡ những tờ báo lớn trong nước và đề cao vai trò của các trang báo này. Cụ thể ngày 18/6, bí thư Thành ủy TP.HCM Nguyễn Thiện Nhân đã đánh giá cao sự dấn thân của báo Tuổi Trẻ để phản phui các vấn đề tiêu cực và nói rằng sẽ bảo vệ nhà báo đấu tranh cho lẽ phải.

Ai bảo vệ và bảo vệ khỏi ai?

Tại buổi gặp gỡ với báo Tuổi Trẻ, bí thư Nguyễn Thiện Nhân nói:

‘Chúng ta cùng nhau dấn thân. Báo Tuổi Trẻ hãy dấn thân hơn nữa. Khi có vấn đề gì chưa yên tâm thì báo chị Thư (Trưởng ban Tuyên giáo Thành ủy TP.HCM Thân Thị Thư) hoặc báo tôi, để bảo vệ nhà báo đấu tranh cho lẽ phải.’

Nói với đài RFA, bà Vũ Kim Hạnh, nguyên Tổng Biên tập báo Tuổi Trẻ cho rằng giới báo chí hiện nay cần sự bảo vệ của cơ quan quản lý Nhà nước và cơ quan tư pháp để được an toàn làm việc. Tuy nhiên bà cũng cho rằng sự bảo vệ của các cơ quan này đôi khi không thực sự hiệu quả:

Thực ra hiện nay điều nhà báo phải chống đầu tiên là những người làm không đúng pháp luật. Họ phải thay mặt cho người đọc để phản ứng và yêu cầu xử lý những người này. Ông Nguyễn Thiện Nhân có lẽ nghĩ đến trách nhiệm của người lãnh đạo cao nhất thành phố, ông thấy rằng cần có sự ủng hộ, bảo vệ cho các nhà báo. Để có thể bảo vệ cho các nhà báo cũng là các lực lượng chức năng thôi. Ông Thiện Nhân xác định như vậy cũng đúng, bởi vì hiện tại các lực lượng quản lý nhà nước, các lực lượng tư pháp phải làm sao bảo vệ cho các nhà báo – là người đại diện cho tiếng nói của người dân để người ta được an toàn bảo vệ cho lẽ phải. Nói như vậy cũng đúng, nhưng vấn đề là sự bảo vệ của hệ thống, vì sự chỉ đạo cụ thể cho người A hay B có khi không có hiệu lực hết.

Tuổi Trẻ là một trong những tờ báo lớn nhất Việt Nam với số lượng ấn bản khoảng hơn 200,000 tờ một ngày. Hiện tờ báo này đang có một loạt bài chống tham nhũng đình đám liên quan đến vụ sân Golf Tân Sơn Nhất.

Trong khi đó nhà báo Phạm Thành, chủ trang blog Bà Đầm Xòe, cũng là cựu phóng viên Đài Tiếng Nói Việt Nam lại cho rằng các nhà báo thường bị côn đồ của đảng, những người mặc thường phục nhưng được chính quyền thuê hoặc chỉ đạo, tấn công:

Một số người thấy rằng báo chí của đảng ăn không nói có nhiều quá nên họ bức xúc tấn công lại. Những bọn côn đồ của đảng và nhà nước lâu nay được huấn luyện để tấn công nhân dân, nhiều khi cũng lạm quyền tấn công lại nhà báo.

Mới hôm 13/6, một nhóm phóng viên của Đài truyền hình Việt Nam đã bị tấn công, làm hỏng chiếc camera giá trị hàng tỷ đồng khi đến huyện Sóc Sơn, Hà Nội để quay phim về tình trạng lấn chiếm ao hồ để trục lợi.

Điều đặc biệt là vụ án này được triển khai rất nhanh chóng, chỉ trong vòng 24 giờ đã được công an Sóc Sơn ra quyết định khởi tố, bắt khẩn cấp nghi phạm. Chủ tịch UBND TP. Hà Nội Nguyễn Đức Chung ngay sau đó cũng ra công văn yêu cầu huyện Sóc Sơn điều tra, xử lý vụ việc.

Báo Dân Việt ngày 17/6 đã đăng bài với tiêu đề “Nếu không phải phóng viên VTV bị tấn công, liệu có mau mắn đến thế?” nói rằng một số vụ tấn công nhà báo từng xảy ra nhưng phải một thời gian khá lâu mới được khởi tố. Trang báo này cũng đưa ra ví dụ vụ bốn phóng viên TTXVN, báo Nông Thôn Ngày Nay, báo Tuổi Trẻ và báo Quảng Ngãi, ngày 16-9-2014, khi đi viết bài về khai thác bãi cát Nam Phước, Quảng Ngãi, đã bị hành hung phải nhập viện cấp cứu. Hoặc vụ nhà báo Nguyễn Ngọc Quang, đài phát

thanh và truyền hình tỉnh Thái Nguyên bị chém trên đường ngày 4-9-2015, nhưng sau 5 ngày mới khởi tố. Cơ quan điều tra cho biết sự chậm trễ là vì đang điều tra.

Năm 2008, hai nhà báo chống tham nhũng nổi tiếng của tờ Thanh Niên và Tuổi Trẻ đã bị bắt với tội danh “lợi dụng chức vụ quyền hạn trong khi thi hành công vụ” vì bị cho rằng đưa tin sai sự thật liên quan đến vụ án PMU18 - một vụ bê bối liên quan đến tham nhũng trong Bộ Giao thông Vận tải đầu năm 2006.

Ranh giới chống tiêu cực và “phản động”

Cũng trong buổi gặp gỡ hôm 18/6 với báo Tuổi Trẻ, ông Nguyễn Thiện Nhân đã hoan nghênh sự dấn thân đối đầu với tiêu cực của trang báo này, vì cho rằng tiêu cực là nguy cơ dẫn đến những tổn vong của chế độ.

Một câu hỏi đặt ra là vì sao cũng là lên tiếng chống tiêu cực nhưng trang báo này lại được ca ngợi còn những trang báo hay blog khác khi lên tiếng chống tiêu cực lại bị quy là phản động hoặc chống đối Nhà nước.

Bà Vũ Kim Hạnh nhận định:

Hễ nhà báo mà đụng đến quyền lợi của ông nào ở cấp nào là họ sẽ phản ứng để tự bảo vệ bằng cách quy nhà báo này nói sai, nhà báo này ăn tiền, là phản động... Tôi cho rằng những phản ứng này chưa hẳn đến từ cơ quan chức năng cao nhất.

Còn theo nhà báo Phạm Thành, do sự đấu đá của các nhóm lợi ích nên báo chí đôi khi được phép lên tiếng về một hiện tượng tiêu cực nào đó. Ông cho rằng một khi báo lên tiếng về một vấn đề đã được cho phép, thì chuyện được “khen” là điều dễ hiểu:

Hiện tại các nhóm lợi ích đang đấu đá lẫn nhau. Báo chí trong hệ thống của họ thì họ có thể điều khiển được. Họ bảo bây giờ phải phê bình tội thằng này chẳng hạn, thì báo cứ thế mà làm. Còn những trang mạng không nằm trong tay họ như mạng xã hội chẳng hạn thì dù có nói sự thật đến mức nào các ông ấy cũng không đánh giá cao.

Nhà báo với hơn 30 năm kinh

nghiệm này cũng nói rằng mặc dù báo chí Việt Nam thuộc sự quản lý của Nhà nước nhưng không thuộc sự quản lý của bất cứ cá nhân cụ thể nào. Chính vì vậy một số lãnh đạo muốn được “xuôi chèo mát mái” trên các mặt báo này thì cũng cần “tung hứng” khen ngợi họ.

Cũng nhân ngày Báo chí Cách mạng Việt Nam 21/6, Bí thư Thành ủy Đà Nẵng Nguyễn Xuân Anh đã gặp gỡ đại diện báo Thanh Niên và nói rằng ông rất vui mừng và vinh dự với những thông tin tốt của Đà Nẵng trên trang báo này.

Theo thông tin từ Bộ Thông tin và Truyền thông, tính đến ngày 31-12-2015, Việt Nam có 858 cơ quan báo chí in, và 105 cơ quan báo điện tử. Tất cả đều nằm dưới sự quản lý của một Tổng biên tập chung là Ban tuyên giáo mà Phó trưởng ban chính là Bộ trưởng Bộ Thông tin và Truyền thông Trương Minh Tuấn.

Trong khi các trang báo trong nước được tán thưởng vì phôi bày các tiêu cực trong xã hội, các trang báo được gọi là lê trái bị ngăn chặn. Nhiều nhà báo tự do hay blogger bị đàn áp hoặc bỏ tù vì chỉ trích chính quyền. Tổ chức Bảo vệ Ký giả (CPJ) có trụ sở ở Hoa Kỳ ra công bố vào cuối tháng 4 vừa qua cho thấy hiện Việt Nam có ít nhất 8 nhà báo tự do vẫn bị cầm tù. Danh sách này có Trần Huỳnh Duy Thức, Hồ Đức Hòa, Nguyễn Hữu Vinh, Nguyễn Thị Minh Thúy...

Cũng theo tổ chức này, trong tổng số 259 nhà báo bị tù tội trong năm 2016 trên toàn thế giới, Việt Nam đứng hàng thứ sáu trong số 31 quốc gia có nhà báo bị cầm tù.

Tổ chức Phóng viên Không biên giới có trụ sở tại Pháp hôm 26 tháng 4 công bố báo cáo cho thấy Việt Nam đứng thứ 175/180 quốc gia về tự do báo chí.

LỆNH KHỞI TỐ VỤ ÁN ĐỒNG TÂM: ĐÒN ĐÁNH RÁP ĐẦU RẮN

Phạm Đình Trọng 22-06-2017

Quyền lực của nhà nước bình thường đã đầy sức mạnh. Một nhà nước tham nhũng, ngoài sức mạnh quyền lực còn có sức mạnh đồng tiền và sức mạnh của những thế lực ngầm mafia liên kết với nhau. Sức mạnh đó là vô cùng khủng khiếp. Sức mạnh khủng khiếp của quyền lực nhà nước tham nhũng như cơn bão lốc giúp những nhóm lợi ích thổi bay những người nông dân chân chất hiền lành khỏi mảnh đất ngàn đời của họ, để nhóm lợi ích cướp trắng mảnh đất là nguồn sống hiện tại, là quá khứ xương máu, mồ mả ông bà tổ tiên, là sự bảo đảm cho tương lai bền vững của những người nông dân sống nhờ đất, chết về đất.

Với sức mạnh khủng khiếp đó, những nhóm lợi ích dân sự đã nuốt chửng hàng trăm hecta đất màu mỡ là loại đất nông nghiệp cho năng suất cao nhất ở Văn Giang, Hưng Yên, ở Dương Nội, Hà Nội, ở Từ Sơn, Bắc Ninh...

Với sức mạnh khủng khiếp đó, nhóm lợi ích nhà binh còn có thêm sức mạnh của những công thần, sức mạnh của danh nghĩa quốc phòng và sức mạnh của những khẩu súng. Vậy mà nhóm lợi ích nhà binh không nuốt trôi cánh Đồng Xanh của làng Hoàn, xã Đồng Tâm (ĐT), huyện Mỹ Đức, Hà Nội.

Vì Đồng Xanh là đất vàng đất bạc của ĐT. Đất vàng, đất bạc Đồng Xanh của ĐT đã bị mất oan, mất uổng từ mấy chục năm nay. Mấy chục năm đấu tranh đòi đất, nhiều lần bị lừa cay đắng đã giúp cho người dân ĐT biết tỉnh táo và biết đoàn kết. Và đặc biệt quan trọng hơn cả là mấy chục năm đấu tranh giành lại đất vàng đất bạc của tổ tiên đã hình thành và rèn luyện cho ĐT một bộ tham mưu sắc sảo, vững vàng, bản lĩnh, tạo được uy tín cao với dân. Bộ tham mưu đó là hạt nhân lãnh đạo tạo nên sức mạnh đòi đất của ĐT.

Nhận ra hạt nhân lãnh đạo tạo nên sức mạnh ĐT, ngày 15-4-2017, nhóm lợi ích cướp đất ĐT mượn danh nghĩa chính quyền và lực

lượng công cụ bạo lực nhà nước đã thực hiện một cú lừa bắt đi những người lãnh đạo cuộc đấu tranh giữ đất ĐT. Lừa đưa cụ Lê Đình Kinh 82 tuổi ra cánh đồng Xanh. Giữa cánh đồng vắng, một người già gầy guộc da bọc năm xương khô liêu xiêu như chiếc bóng lọt giữa đám công cụ, quân đội và công an. Bất thành linh, một tên mang sức trẻ và thể võ được đào luyện trong trường công an lao đến, phóng cú đá vào năm xương khô liêu xiêu. Hình hài liêu xiêu bay đi như chiếc lá khô trước cơn gió lốc. Chỉ đợi có vậy, mấy tên võ biền liền xô lại, kẻ nắm chân, kẻ nắm tay lôi hình hài liêu xiêu đi rồi ném lên ô tô như ném bó củi khô. Không đếm xia đến nỗi đau đớn của người già lãnh trọn cú đá đòn thù, kẻ cướp đất bập còng số 8 vào tay, tổng giềng đầy mồ hôi thân xác già nua đang quằn quại trong đau đớn vì xương hông đã bị đá vỡ.

Cú lừa trắng trợn, sự hung bạo, man rợ của đám công cụ không còn tính người đã phá vỡ sự kìm nén bấy lâu nay của người dân ĐT. ĐT bùng bùng nổi dậy bắt giữ 38 cảnh sát cơ động và rào làng chống đối. Suốt một tuần ĐT trở thành một khu tự trị, một lãnh thổ ly khai.

Trước phần nộ chính đáng và nổi dậy tất yếu của ĐT, nhà nước cộng sản phải xuất tương. Thời đất nước bình yên nhưng tướng công an tràn ngập bộ máy nhà nước cộng sản. Vì quyền lợi ích kỷ của nhóm lãnh đạo đảng, đảng cầm quyền đang cố duy trì một học thuyết của máu và nước mắt, học thuyết đã được thực tế chứng minh là quái thai của lịch sử, là thảm họa của loài người, đã bị lịch sử lên án và loại bỏ. Theo đuổi học thuyết tội ác đó, đảng cộng sản cầm quyền đang đi ngược xu thế thời đại, đang kìm hãm sự phát triển của đất nước, đang đi ngược lại lợi ích của đất nước và nhân dân, đang gây sự bất bình và phản kháng ngày càng công khai, quyết liệt của nhân dân. Lẽ loi, suy yếu vì mất chỗ dựa là nguồn sức mạnh vô tận của nhân dân, đảng và nhà nước cộng sản chỉ còn tồn tại bằng tuyên truyền lừa

dối và bằng bạo lực chuyên chính vô sản, bằng công an hóa bộ máy nhà nước. Và tướng giám đốc CA Hà Nội trở thành chủ tịch UBND thành phố Hà Nội được xuất trong vụ ĐT, trở thành sứ giả của nhà nước cộng sản cầm quyền đến ĐT.

ĐT chỉ là một xã của thành phố Hà Nội. Nhưng chuyện của ĐT là chuyện của cả nước. Điều 53 của Hiến pháp 2013: “Đất đai... là tài sản công thuộc sở hữu toàn dân do nhà nước đại diện chủ sở hữu và thống nhất quản lý”. Hiến pháp 2013 đã tước quyền sở hữu đất đai của những cá thể người dân. Chuyện sở hữu của những cá thể thành sở hữu toàn dân. Dân gian đã đúc kết: Cha chung không ai khóc. Sở hữu toàn dân, ngôn từ mỹ miều nhưng thực chất là vô chủ. Hiến pháp 2013 đã tạo ra khối tài sản quý giá không lồ mà vô chủ làm tối mắt cả bộ máy quan chức nhà nước quản lý khối tài sản khổng lồ vô chủ đó. Quyền lực nhà nước quản lý khối tài sản khổng lồ vô chủ liền đi kèm với quyền lực đồng tiền để hình thành những băng cướp cực mạnh cướp đất của người dân. Cả nước đang tao tác, loạn ly, đang phần nộ nguyên rủa bọn cướp ngày mang danh chính quyền nhà nước cộng sản. Chuyện của ĐT cũng là chuyện còn, mất của thể chế, của đảng cộng sản. Vì thế chọn ai đứng ra xử lý vụ ĐT và xử lý như thế nào không phải chỉ là lựa chọn của nhà đờ ở Hoàn Kiếm, thành ủy Hà Nội mà phải là lựa chọn của nhà đờ ở Ba Đình, Bộ Chính trị đảng cộng sản.

Lãnh ấn đến ĐT ký ngay cam kết ba điều mà điều thứ hai là không truy tố hình sự người dân ĐT, tướng công an ký cam kết dù chỉ nhân danh nhà cầm quyền Hà Nội nhưng đó là cam kết của nhà nước cộng sản với người dân ĐT. Những năm tháng tao tác loạn ly trong thời cộng sản suy tàn này là những năm tháng của lịch sử. Cam kết của nhà nước cộng sản không truy tố hình sự dân ĐT còn là cam kết lịch sử. Công an Hà Nội dù có uống mật gấu cũng không dám chống lại cam kết của nhà nước cộng sản, chống lại cam kết của lịch sử, không dám tự tiện ký lệnh khởi tố Đồng Tâm dù lệnh

khởi tố người dân Đồng Tâm công bố ngày 13-6-2016 mang chữ ký và con dấu công an Hà Nội.

Cam kết không truy tố hình sự người dân Đồng Tâm mà ông tướng công an ngồi ghế chủ tịch Hà Nội ký với dân Đồng Tâm cũng giống như lời dịu dàng mà ba kẻ vô biên mặc đồ nhà binh mang hàm tá ngon ngọt nhờ cụ Kinh dẫn ra đồng Xanh chỉ mốc đất của Đồng Tâm. Nhờ cụ Kinh ra đồng chỉ địa giới đất chỉ là trò lừa che đậy ý đồ tội ác là tách cụ Kinh ra khỏi dân Đồng Tâm để ra đòn đánh gục ý chí đòi đất của cụ Kinh, thủ tiêu hạt nhân lãnh đạo của Đồng Tâm trong cuộc chiến giành lại đất. Bản cam kết không truy tố hình sự dân Đồng Tâm cũng chỉ là ứng xử tình thế, chấp nhận lùi một bước, thua dân một keo chỉ để xả sức nóng của lò hơi Đồng Tâm.

Ký kết một đảng thực hiện một nẻo là bản chất của nhà nước có chính quyền nhờ thời cơ mà cướp được. Ký kết một đảng thực hiện một nẻo đã được nhà nước cộng sản Việt Nam nhiều lần thi thố ngay cả ở tầm quốc gia và quốc tế. Những người cộng sản mang danh Mặt trận Dân tộc Giải phóng miền Nam Việt Nam ký kết với chính quyền Việt Nam Cộng Hòa ngừng bắn ba ngày Tết Mậu Thân 1968 cho nhân dân yên ổn mừng xuân đón tết nhưng đúng giao thừa Mậu Thân quân đội cộng sản đồng loạt nổ súng tràn vào tất cả các đô thị miền Nam, lãnh thổ của chính quyền Việt Nam Cộng Hòa, biến Tết Mậu Thân 1968 thành cái Tết chết chóc kéo dài và đẫm máu nhất trong lịch sử Việt Nam. Những hiệp định ở tầm quốc tế như hiệp định Genève, hiệp định Paris cũng chỉ là những cam kết giả của nhà nước cộng sản Việt Nam. Cam kết đình chiến để ráo riết tuyển quân, gom súng đạn cho cuộc chiến tranh ác liệt hơn sau đó.

Ngay từ khi V. I. Lênin còn sống là lúc nhà nước Xô Viết còn vô cùng non yếu, mong manh, tổ chức cộng sản còn nhỏ bé, manh mún và bấp bênh, người khai sinh ra nhà nước Xô Viết đã nhìn thấy thói kiêu ngạo cộng sản lừng lững ngự trị ở những người cộng sản, những người vốn ở tầng lớp thấp hèn nhất trong

xã hội nay bỗng vênh vào làm chủ cả xã hội, nắm quyền sống quyền chết cả những người trước đây thống trị xã hội, những người từ ngàn đời chỉ có sức lao động cơ bắp và hai bàn tay trắng nay bỗng có cả sơn hà xã tắc. Kiêu ngạo cộng sản là định mệnh, là căn bệnh xã hội có trong máu, trong gien giai cấp của những người cộng sản. Mang trong máu thói kiêu ngạo cộng sản đó làm sao nhà nước cộng sản Việt Nam có thể chấp nhận chịu thua mấy người dân lầm lem bùn đất ở Đồng Tâm.

Kiêu ngạo cộng sản và không đủ tầm vóc lớn để dám nhận sai trái trước dân, lại nơm nớp lo sợ sự kiện Đồng Tâm sẽ lan ra cả nước. Vì nhiều nơi trên cả nước đã và đang có những nhóm quyền lực nhà nước là những nhóm lợi ích cướp đất của dân. Nhiều nơi trên cả nước đang chòng chát nổi đầu Đồng Tâm, đang chứa chất nổi uất hận Đồng Tâm.

Chưa khởi tố kẻ mặc đồ công an đánh cụ Kinh vỡ xương hông là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến bùng nổ sự kiện Đồng Tâm lại vội vã khởi tố người dân Đồng Tâm, Nhà nước cộng sản vẫn quen thói hành xử cả vú lấp miệng em, đẩy sai trái sang dân để lấp liếm sai trái của một nhà nước ở buổi chiều tàn rất những quan chức yếu kém và tham lam đang hối hả vơ vét, cướp bóc. Nguyễn Văn Thành bí thư thành ủy Hải Phòng cho phép giám đốc công an Hải Phòng Đỗ Hữu Ca đưa lực lượng công an và quân đội đến cướp mảnh đất mà anh em Đoàn Văn Vươn mang máu, mồ hôi, nước mắt ra lần biển mới có được ở Cống Rộc, Tiên Lãng. Bị tiếng súng giữ đất của anh em Đoàn Văn Vươn tố cáo, vụ cướp không thành. Nhưng tiếng súng tự vệ giữ đất chính đáng thì bị khởi tố và phải nhận bản án vô tội còn bí thư thành ủy Nguyễn Văn Thành thì lên thứ trưởng bộ Công an, vinh thăng quân hàm thượng tướng, đại tá giám đốc công an Hải Phòng Đỗ Hữu Ca chỉ huy quân cướp đất thì được thăng hàm thiếu tướng. Luật pháp và công lý nhà nước cộng sản thời suy tàn đó! Một chi dấu đáng tin cậy về ngày tàn của một nhà nước là sự hung bạo và méo mó luật pháp của nhà

Khi chính quyền ruồng bỏ công dân

.....**Trịnh Hữu Long 26-06-2017**.....

nước đó. Hung bạo với dân và méo mó, thiên vị bên che quan. Ngày tàn cận kề, cả bộ máy quan chức nhà nước từ hành pháp đến tư pháp đều ngang nhiên vi phạm pháp luật, hời hợt cướp bóc, vơ vét của dân, bòn rút của nước thì pháp luật không thể nghiêm minh.

Khởi tố người dân Đồng Tâm, nhà nước cộng sản vùng cao ngọn roi công an - tòa án - nhà tù răn đe người dân cả nước rằng nhà nước cộng sản luôn sáng suốt, mọi chính sách đường lối đều đúng đắn. Sự kiện Đồng Tâm xảy ra là sai trái của người dân. Các nơi khác chớ có đi vào con đường sai trái đó mà ăn đòn công an - tòa án - nhà tù.

Khởi tố người dân Đồng Tâm còn là ý chí quyết truy diệt đến cùng nòng cốt cuộc đấu tranh đòi đất Đồng Tâm, truy diệt những yếu tố tích cực nhất, quan trọng nhất tạo nên sức mạnh trong cuộc đấu tranh đòi đất Đồng Tâm. Đánh rắn phải đánh giập đầu. Đánh và bắt đi người lãnh đạo cuộc đấu tranh giữ đất Đồng Tâm ngày 15-4-2017 là cú đánh giập đầu lần thứ nhất. Lệnh khởi tố người dân Đồng Tâm công bố ngày 13-6-2017 là cú đánh giập đầu thứ hai đối với cuộc đấu tranh giữ đất của người dân Đồng Tâm.

Tiếng súng Đoàn Văn Vươn, tiếng súng Đặng Ngọc Viết chỉ là phản ứng của một cá nhân, một gia đình riêng lẻ, dù có đổ máu cũng không nguy hiểm bằng sự nổi dậy của cả một cộng đồng dân cư được tổ chức thành một làng kháng chiến. Cả nước đang là đồng cỏ khô thì đóm lửa ĐT là nỗi đe dọa sự còn mất của nhà nước cộng sản. Đóm lửa nhỏ nhưng vô cùng nguy khốn đó phải mạnh tay dập tắt ngóm. Và lệnh khởi tố được công bố!

Nhưng người dân cả nước đang chất ngất nỗi đau mất đất, chất ngất nỗi đau mất tự do, mất những giá trị làm người. Người dân cả nước đang ngùn ngụt oán hờn kẻ cướp đất, oán hờn thể chế tước đoạt quyền con người của người dân. Ngọn lửa đang âm thầm bén trong lòng người dân cả nước, làm sao có thể dập tắt!

22.06.2017

Phạm Đình Trọng
danlambaovn.blogspot.com

Một ngày đầu tháng 6 này, ông Phạm Minh Hoàng, một nhà hoạt động dân chủ, đến cơ quan ngoại giao Pháp ở thành phố Hồ Chí Minh và gặp ông Tổng lãnh sự. Chuyện không có gì đặc biệt bởi ngoài quốc tịch Việt Nam, ông còn là công dân Pháp và đã đi lại với các cơ quan ngoại giao của Pháp ở Việt Nam nhiều lần. Ông hoàn toàn không chuẩn bị đón nhận tin dữ nào.

“Nghe ông Tổng lãnh sự thông báo tôi đã bị tước quốc tịch Việt Nam, tôi như chết lặng, choáng váng đầu óc”, ông Hoàng nói với tôi qua một cuộc gọi trên internet.

Trước đó hai tuần, ngày 17-5, Chủ tịch nước Trần Đại Quang đã ký quyết định tước quốc tịch của ông mà không nói rõ lý do cũng như không thông báo cho ông biết. Ông Hoàng nói “họ chỉ thông báo miệng cho phía Pháp rồi ông Tổng lãnh sự nói cho tôi biết”.

Quyết định tước quốc tịch này chỉ xuất hiện trên Công báo ngày 7-6, tức một tuần sau cuộc gặp của ông với lãnh sự quán Pháp. Bản thân ông Hoàng chỉ nhận được quyết định qua đường bưu điện vào ngày 10-6. Đây là tai nạn pháp lý—chính trị lớn thứ hai mà ông từng phải đối mặt, sau 17 tháng trong tù vì tội “hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân” theo Điều 79 Bộ luật Hình sự và chỉ được trả tự do vào tháng 1/2012.

Sinh năm 1955 tại Vũng Tàu, ông đi du học và sinh sống ở Pháp từ năm 1973. Trở về Việt Nam năm 2000, ông trở thành giảng viên Toán của Đại học Bách khoa TP. Hồ Chí Minh và được cấp giấy chứng nhận có quốc tịch Việt Nam năm 2007. Ông công khai là một đảng viên Việt Tân ở trong nước.

Về cơ bản, dù quyết định tước quốc tịch này rõ ràng là trái pháp luật như phân tích của cựu luật sư Lê Công Định, trong mắt chính quyền, ông là một người nước ngoài cư trú ở Việt Nam và có nguy cơ bị trục xuất bất cứ lúc nào.

“Điều tôi lo lắng hơn cả là việc gia đình phải ly tán. Cả vợ và con tôi

đều sống cùng tôi ở Sài Gòn. Tôi còn một anh trai là thương phế binh thương tật gần như 100%, phải có người chăm sóc. Mẹ vợ tôi năm nay cũng đã già yếu”, ông Hoàng nghẹn ngào nói.

Điều an ủi với ông là đứa con gái 13 tuổi của ông đang được học một trường của Pháp ở VN theo diện được cấp học bổng đến năm 18 tuổi. Ông không phải lo lắng gì nhiều về điều kiện vật chất và học hành của cô. Duy chỉ có việc chia cách cha con là khiến ông đau lòng.

“Giờ tôi không biết phải tính như thế nào. Tôi đã mời luật sư làm thủ tục khiếu nại, nhưng biết đâu họ ập vào nhà khiêng tôi đi thì tôi cũng chẳng làm gì được”, ông nói bằng một chất giọng không mấy lạc quan.

Chỉ bốn tiếng sau khi nói chuyện với tôi, điều ông lo sợ đã trở thành sự thật: một toán công an sắc phục lần thường phục lấy cớ vào nhà kiểm tra hộ khẩu và bắt ông đi, không quên để lại lời nhắn: ông sẽ bị trục xuất khỏi Việt Nam ngay ngày mai (24/6).

Nửa đêm ngày 24/6, ông bị trục xuất trên một chuyến bay của Vietnam Airlines và tới Paris nửa ngày sau đó.

Không phải người đầu tiên

Ông Phạm Minh Hoàng không phải là người đầu tiên bị nhà nước từ chối tư cách công dân của mình.

Ngày 27-5 vừa qua, ông Phan Châu Thành, một người định cư ở Ba Lan có song tịch Việt Nam và Ba Lan, bị nhân viên cửa khẩu Tân Sơn Nhất từ chối cho nhập cảnh. Việc ông Thành xuất trình hộ chiếu Việt Nam tại cửa khẩu không giúp ích được gì cho ông.

Ông bị giam giữ tại một phòng làm việc của an ninh cửa khẩu trong nhiều giờ đồng hồ. Nhân viên an ninh giải thích rằng ông bị cấm nhập cảnh vì lý do “an ninh”, mà bằng chứng là ông đã có nhiều bài viết trên các trang Dân Luận và Dân Làm Báo, những trang mạng độc lập và có xu hướng phê phán chính quyền. Điều này hoá ra chỉ là một sự trùng tên.

Tuy nhiên, khó có khả năng cơ quan an ninh nhằm lẫn, vì bản thân ông Phan Châu Thành là một doanh nhân tham gia rất tích cực trong các cuộc biểu tình chống Trung Quốc ở Ba Lan, đồng thời là người thường xuyên lên tiếng về những mặt trái của xã hội VN, cũng như tài trợ cho nhiều tổ chức xã hội dân sự ở VN.

Bảy tiếng sau đó, ông Thành bị ép lên một chuyến bay của Vietnam Airlines rời khỏi Việt Nam.

Trở về Ba Lan, ông khẳng định sẽ theo đuổi việc đấu tranh pháp lý cho quyền được trở về quê hương của ông, vốn đã ghi rõ trong cả Hiến pháp lẫn các công ước quốc tế về nhân quyền.

Nỗ lực này cũng không suôn sẻ chút nào. Khi ông tới Đại sứ quán Việt Nam đề nghị chứng thực giấy uỷ quyền cho luật sư Đặng Đình Mạnh ở Việt Nam thì bị nhân viên sứ quán từ chối xác nhận.

Trao đổi với *Luật khoa Tạp chí*, ông Thành cho biết: “Tôi chất vấn thì sau cùng họ nói là họ tiếp nhận hồ sơ nhưng không biết đến khi nào mới trả lời, trong khi việc của họ đơn thuần là xác nhận một chữ ký”.

Luật sư Đặng Đình Mạnh cũng chính là người được ông Phạm Minh Hoàng mời làm người đại diện trong việc khiếu nại quyết định tước quốc tịch của ông.

Bốn ngày trước khi ông Hoàng bị công an bắt tại nhà, luật sư Mạnh đến Bộ Tư pháp nộp đơn khiếu nại nhưng cũng bị từ chối với lý do “không có thẩm quyền”: “Họ cũng chỉ nhận đơn của tôi, ghi vào sổ công tác của họ nhưng từ chối cấp giấy biên nhận cho tôi”, luật sư Mạnh cho biết.

Xói mòn quốc gia

Theo luật pháp quốc tế, một quốc gia được hình thành nên bởi bốn yếu tố: lãnh thổ, dân cư, chính quyền và chủ quyền. Bốn yếu tố này có mối liên hệ với nhau, tác động qua lại lẫn nhau và từ đó hình thành nên một quốc gia.

Mối quan hệ giữa công dân và chính quyền, do đó, là một trong những mối quan hệ căn bản nhất của quốc gia. Bất cứ khi nào công dân khước từ thực hiện nghĩa vụ của mình với quốc gia (đóng thuế,

tôn trọng trật tự công...) thì khi đó quốc gia suy yếu.

Ở chiều ngược lại, bất cứ khi nào chính quyền từ chối cho công dân được thực hiện những quyền công dân của mình, khi đó quốc gia cũng suy yếu. Trong những quyền công dân đó, có quyền được cư trú trên lãnh thổ quốc gia của mình. Quốc gia là gì nếu không dựa trên căn bản là một nhóm người cùng cư trú trên một lãnh thổ?

Hành động đơn phương tước quốc tịch của ông Phạm Minh Hoàng mà không cho ông bất cứ cơ hội nào để kháng cáo chính là hành động cắt bỏ mối quan hệ công dân-chính quyền. Nói nôm na, chính quyền hiện nay đang có xấp xỉ 95 triệu sợi dây liên kết với 95 triệu công dân của mình, nay nó đã quyết định cắt đi một sợi.

Hành động khước từ cho ông Phan Châu Thành được nhập cảnh vào chính quốc gia mà ông là công dân cũng vậy. Chỉ có một lý do duy nhất mà một chính quyền có thể cấm ai đó nhập cảnh, đó là vì người đó là người nước ngoài. Nói cách khác, nếu bạn bị cấm trở về nhà mình thì có nghĩa rằng bạn không còn được coi là chủ nhà nữa. Thông điệp của chính quyền khá rõ ràng: họ đã không còn coi ông Thành là một trong 95 triệu người chủ của quốc gia Việt Nam. Hành động cấm nhập cảnh, trên thực tế, không khác

việc bị tước quốc tịch là bao. Thêm một sợi dây liên kết giữa công dân và chính quyền bị cắt đứt.

Bạn có thể cho rằng chỉ cắt hai sợi trong số 95 triệu sợi dây đó thì đâu ảnh hưởng gì? Nhưng ảnh hưởng của hành động này không chỉ nằm ở hai sợi dây đứt, mà còn nằm ở cái thông điệp mà nó gửi cho tất cả các công dân còn lại: chính quyền sẵn sàng cắt thêm nhiều sợi dây nữa nếu nó cảm thấy không còn muốn coi ai đó là công dân.

Ít ai để ý, đúng ba năm trước ngày ông Phạm Minh Hoàng bị trục xuất, ngày 24-6-2014, chính quyền đã từng suýt cắt bỏ quốc tịch của hàng triệu công dân VN định cư ở nước ngoài. Theo Luật Quốc tịch 2008, hàng triệu người này sẽ phải đăng ký giữ quốc tịch trước ngày 1-7-2014, nếu không họ sẽ mất quốc tịch. Tuy nhiên, chỉ một tuần trước khi hết thời hạn này, Quốc hội đã kịp bãi bỏ quy định nói trên.

Cũng không nên lạc quan là nếu bạn chỉ có quốc tịch Việt Nam thì chính quyền không dám trục xuất bạn. Chính quyền Trung Quốc từng quảng một công dân của mình, một thủ lĩnh phong trào Thiên An Môn, qua biên giới với Hong Kong vào năm 1993. Người đó sau này trở thành một nhà hoạt động công đoàn nổi tiếng bậc nhất thế giới: Han Dongfang.

CTM Media

Sài Gòn: Biểu tình chống giàn khoan HD981 của Trung Cộng vào vùng biển VN*Cali Today News 25-06-2017*.....

“Đả đảo Trung Quốc! Trung Quốc cút khỏi Việt Nam! Giàn khoan HD 981 cũng cút khỏi VN! Đất nước Việt Nam không cho Trung Quốc vào đàn áp dân mình, ngư dân ra biển thì bị đánh bị giết, người dân phần nộ xuống đường và cũng có người phần nộ nhưng có phần lo ngại vì chén cơm manh áo, xuống đường rồi bị đánh...”- Lời chia sẻ của anh Nguyễn Hữu Đen...

Trước nguồn thông tin Trung Cộng đưa giàn khoan HD981 vào Biển Đông và dự kiến sẽ vào hần vùng biển Việt Nam, sáng nay ngày 25-06-2017, có khoảng 50 người dân ở Sài Gòn đã tự phát xuống đường biểu tình với khẩu hiệu “Chúng tôi phản đối Trung Quốc hạ đặt giàn khoan HD981 vào thêm lục địa của Việt Nam!”. Cuộc biểu tình sau đó phải kết thúc sớm vì bị công an, dân phòng ở quận Bình Thạnh đàn áp, có người bị bắt và bị đánh đập đến đổ máu...

...Họ đánh người Việt Nam như là đánh một con chó !

Theo anh Nguyễn Hữu Đen, một người dân đã theo dõi cuộc biểu tình tại Sài Gòn sáng nay ngày 25-06-2017 đã cho Cali Today biết đây là một cuộc

biểu tình tự phát, do mọi người nắm bắt được nguồn thông tin Trung Cộng một lần nữa đưa giàn khoan HD 981 vào Biển Đông, dự kiến sẽ hoạt động từ 02 đến 03 tháng và giàn khoan HD 981 một lần nữa ngao nghễ xâm phạm vùng biển thuộc chủ quyền VN.

Có khoảng 50 người bao gồm cả trẻ tuổi và người lớn tuổi ở Sài Gòn đã cầm biểu ngữ có nội dung phản đối việc hạ đặt giàn khoan HD 981, xuống đường biểu tình vào sáng nay. Anh Đen chia sẻ:

“Lúc xuống đường khoảng 7g30, cũng đông người lắm nhưng một số thanh niên, đàn ông họ không có cầm biểu ngữ, họ chỉ đứng ở ngoài bảo vệ phụ nữ. Tôi đoán chắc khi sáng nếu mà gom hết cũng cỡ khoảng 50 người, cầm biểu ngữ thì chỉ một số người thôi, còn số đứng ở ngoài là quay phim chụp hình”

“Vì có nguồn thông tin nói là giàn khoan HD981 sắp vào vùng biển của Việt Nam, người dân biểu tình phản đối giàn khoan HD981 như những biểu ngữ có nội dung mà người dân xuống đường. Người dân vẫn biết là đuổi giàn khoan HD 981 ra khỏi Biển Đông”

Nội dung của những biểu ngữ mà người dân Sài Gòn xuống đường vào sáng nay là hết sức rõ ràng, dễ hiểu, dễ áp vào mắt người dân và dễ thu hút người dân: “Chúng tôi yêu cầu TQ rút giàn khoan ra khỏi hải phận VN!” “Chúng tôi phản đối TQ hạ đặt giàn khoan HD 981 vào thềm lục địa của VN” và nhiều biểu ngữ có hình ảnh giàn khoan HD981 bị gạch chéo bên dưới có dòng chữ Get out Viet Nam!

Nhìn qua diễn biến cuộc biểu tình, mặc dù chỉ diễn ra vài phút ngắn ngủi trước khi bị Công an, dân phòng quận Bình Thạnh và sự tiếp tay của các nhân viên bảo vệ siêu thị Co.opmart Văn Thánh, người biểu tình bị đàn áp, bắt bớ. Cali Today nhận thấy, nổi bật hơn hết là những người tuổi trẻ, họ thật quả cảm với một tình yêu nước, yêu Tổ quốc và Dân tộc Việt Nam rất nồng nàn, lo lắng trước mối hiểm họa từ Trung Cộng đem lại.

“Anh em giới trẻ trong nước như chúng tôi với vấn đề yêu Tổ quốc

này, yêu Dân tộc này chúng tôi muốn đuổi Trung Quốc rời khỏi Việt Nam. Khi sáng (25-06-2017), thành phần là học sinh có, người già có nhưng quan trọng là chúng tôi bị bóp nghẹt trong cuộc biểu tình nổ ra khoảng 30 phút. Công an của quận Bình Thạnh họ xuất hiện, họ ra tay bắt người trong đó tôi biết có vợ chồng Phạm Minh Ngọc và một đứa con nhỏ. Sau đó thì những anh em xuống đường họ không đến đồn công an đòi người nhưng có anh Huỳnh Anh Tuấn, do nghe bạn bè bị bắt bớ vậy nên Tuấn tới. Tuấn đi xe ôm đến cách chừng đồn công an quận Bình Thạnh khoảng mấy chục mét, vừa bước xuống xe, định đi vào đồn công an thì cỡ khoảng mười mấy người mặc áo khoác, thường phục, mang kính đen dùng cây gậy đánh anh Tuấn tới tấp.”

“Đánh xong, họ rút một cách êm đẹp chứ không bắt anh Tuấn. Anh Tuấn tỉnh dậy kêu taxi đi đến chỗ anh em tụi tôi. Hiện tại anh em tụi tôi cũng chưa dám đưa anh Tuấn đi bệnh viện vì sợ truy sát. Anh em tạm mua thuốc, đồ sơ cứu về lo cho anh Tuấn thôi. Anh Tuấn tạm uống thuốc giảm đau ở vết thương để ngủ. Anh em tụi tôi có lẽ đêm này sẽ thức đêm để chia sẻ nỗi đau của anh Tuấn vì một tình yêu Tổ quốc...” Anh Đen cho biết thêm, hiện chưa có thông tin gì về người bị công an quận Bình Thạnh bắt. “Bây giờ thông tin đó tụi tôi chưa nắm được, hình như là chưa thả người. Họ là vợ chồng, họ chỉ đi siêu thị rồi coi thôi chứ họ không tham gia biểu tình, cũng không cầm biểu ngữ mà không hiểu sao lại bắt vợ chồng họ. Bây giờ cũng chưa nắm được thông tin, chưa liên lạc được, điện thoại cho Phạm Minh Ngọc thì máy reo nhưng không ai bắt máy”

Năm 2014, Trung Cộng đưa giàn khoan HD 981 vào vùng biển thuộc chủ quyền Việt Nam ngay tại quần đảo Hoàng Sa. Cũng cùng thời điểm này, Trung Cộng đẩy mạnh việc xây dựng đảo nhân tạo ở một số đảo thuộc quần đảo Trường Sa. Người dân Việt Nam từ trong nước lẫn quốc tế đã đồng loạt xuống đường tố cáo hành động xâm lăng của

Trung Cộng. Trước áp lực đấu tranh của người dân Việt Nam kết hợp với sự đấu tranh của các quốc gia tiến bộ trên thế giới cuối cùng Trung Cộng buộc phải di chuyển giàn khoan HD 981 ra khỏi vùng biển Việt Nam sau khoảng mấy tháng với tuyên bố là “đã hoàn thành nhiệm vụ”.

Năm 2017 hiện tại, Trung Cộng lần nữa đưa giàn khoan HD 981 vào Biển Đông trong bối cảnh Thủ tướng CSVN là ông Nguyễn Xuân Phúc vừa có chuyến sang Hoa Kỳ, Nhật Bản để gia tăng thêm mối quan hệ Việt Nam-Hoa Kỳ, Việt Nam-Nhật Bản mà xét về bối cảnh tranh chấp Biển Đông thì Trung Cộng hoàn toàn không bao giờ muốn Việt Nam có sự trợ giúp từ Hoa Kỳ và Nhật Bản.

Chưa hết, cũng trong tháng 06-2017 này, Thượng tướng Trung Cộng ông Phạm Trường Long, Phó chủ tịch quân ủy Trung ương có chuyến sang Việt Nam và tuyên bố các đảo ở Nam Hải từ xưa đã thuộc về Trung Cộng.

Ngày 23-06-2017 vừa qua, với ưu thế về số lượng và kích cỡ, rất nhiều tàu Trung Cộng đã đâm hòng tàu kiểm ngư 951 của Việt Nam khi tàu kiểm ngư 951 cách giàn khoan khoảng 11,5 hải lý.

Hiện tại chưa thấy phản ứng gì từ phía người dân Việt Nam là sẽ nổ ra những cuộc biểu tình chống Trung Cộng rầm rộ như năm 2014. Nhưng lòng căm thù giặc xâm lăng và bè lũ tay sai đàn áp người trong nước lúc nào cũng sục sôi trong lòng người dân Việt như lời anh Đen nói dưới đây:

“Đả đảo TQ! TQ cút khỏi VN! Giàn khoan HD 981 cũng cút khỏi VN! Đất nước Việt Nam không cho Trung Quốc vào đàn áp dân mình, ngư dân ra biển thì bị đánh bị giết, người dân phần nộ xuống đường và cũng có người phần nộ nhưng có phần lo ngại vì chén cơm manh áo, xuống đường rồi bị đánh...”

Và đối với hành động đàn áp người biểu tình sáng nay ngày 25-06-2017 tại quận Bình Thạnh, Sài Gòn, anh Đen cho biết là phần nộ nhiều lắm. “Phần nộ thì nhiều lắm, họ cũng là người Việt Nam và mình

cũng là người Việt Nam mà sao họ lại đánh người Việt Nam như là đánh một con chó? Ở đây chúng tôi xuống đường là kêu gọi lấy lại quyền lợi cho con cháu trong đó có quyền lợi của con cháu những anh công an đó luôn. Còn phần nộ nào hơn. Người dân chúng tôi trình độ học vấn không được cao nhưng cũng hiểu được đất nước mình đang bị găm nhăm từ từ rồi, mà rất nhiều người có trình độ, có học thức cao lại không lên tiếng là vì lý do gì, hay là vì miếng ăn của riêng họ?" - Anh Đen kết lời./

THIÊN HÀ

Vì sao ngư dân miền Trung vẫn tiếp tục kéo đi biểu tình

—Minh Quân 26-06-2017—

Năm 2017 đã lao qua phân nửa, nhưng làn sóng biểu tình của ngư dân miền Trung vẫn không hề dịu bớt. Diễn hình là cuộc biểu tình của hàng ngàn người là giáo dân xứ Cồn Sẻ vào sáng ngày 16-6 cùng linh mục chánh xứ An-tôn Nguyễn Thanh Tịnh kéo đến trụ sở Ủy ban Nhân dân xã Quảng Lộc, thị xã Ba Đồn, tỉnh Quảng Bình để đòi bồi thường thỏa đáng do thảm họa môi trường mà nhà máy Formosa ở Hà Tĩnh gây ra.

Một số người dân tại Cồn Sẻ bức bối: họ phải tiếp tục đi đòi hỏi quyền lợi vì mức mà địa phương nói sẽ chi trả cho họ thấp hơn nhiều so với mức được chính quyền trung ương qui định. Trong khi người dân kê khai là mỗi đầu người 17 triệu đồng, cơ quan chức năng địa phương nói chỉ chừng 8 triệu đồng nên người dân không đồng ý.

Nhưng thông báo từ Hội đồng bồi thường của tỉnh Quảng Bình vào ngày 15-6-2017 lại "vồng" rằng 62 trên 65 xã trong toàn tỉnh được phê duyệt bồi thường thiệt hại với tổng số tiền trên 2200 tỉ đồng; và khoản đã giải ngân là trên 2100 tỷ đồng, đạt gần 92%.

Trong khi đó, Chính phủ Việt Nam cũng nói việc hỗ trợ và bồi thường do người dân 4 tỉnh miền Trung sẽ hoàn thành vào cuối tháng 6-2017 và đời sống người dân trên

địa bàn 4 tỉnh miền Trung "về cơ bản đã ổn định". Và tính đến ngày 7-6-2017, tức 1 năm sau thảm họa, Thủ tướng Chính phủ đã tạm cấp cho 4 tỉnh với tổng số tiền là 7.000 tỷ đồng nhằm mục đích bồi thường, hỗ trợ cho người dân.

Sự thật có đúng như báo cáo của Chính phủ và chính quyền địa phương hay không?

Cần nhắc lại, Thủ tướng Phúc đã hứa "cuối" không chỉ một lần. Vào tháng 8-2016, ông ta hứa "tháng Chín ngư dân sẽ nhận được tiền". Nhưng ngay sau đó, chính phủ lại gia hạn cho chính quyền 4 tỉnh miền Trung về việc "thông kê thiệt hại"

do các tỉnh này bê trễ. Phải đến tháng 11-2016, một số ngư dân mới bắt đầu nhận được tiền bồi thường. Nhưng đó cũng là lúc mà phong trào biểu tình miền Trung đang dâng cao và gây áp lực đối với chính quyền địa phương và trung ương. Thử hỏi nếu không có con sóng biểu tình ấy, không hiểu đến lúc nào khoản tiền bồi thường còm cõi mới đến tay những nạn nhân môi trường đã không còn đường sinh sống?

Rất nhiều nạn nhân môi trường vẫn đang bức bối về "tiền ở đâu?"

Ngay từ đầu khi Bộ Tài nguyên và Môi trường đứng ra "nhận trách nhiệm giữ dùm" 500 triệu USD tiền bồi thường do Formosa chuyển giao, đã có dư luận nghi ngờ về tính minh bạch của cơ chế này, nhất là khi xuyên suốt từ trước đến nay, Bộ Tài nguyên và Môi trường lại là một trong những địa chỉ "bảo kê" rõ rệt nhất cho nạn xả thải của Formosa.

Vào tháng 3-2017, Bộ Tài nguyên và Môi trường cùng Bộ Tài chính lại đưa ra thông tin như thể khoe khoang thành tích rằng đã cấp 4.680 tỷ đồng trong tổng số 500 triệu USD do Formosa bồi thường. Sau đó có báo còn tuyên truyền như một thành tích rằng số tiền 4.680 tỷ đồng này đã được "bồi thường hết" cho ngư dân 4 tỉnh miền Trung.

Câu hỏi đặt ra là chỉ trong 8

tháng (từ tháng 6-/2016 đến tháng 3-2017), với số đã giải ngân chỉ chiếm 30% trong số 500 triệu USD, số tiền còn lại đã được Bộ Tài nguyên và Môi trường và Bộ Tài chính "ngâm" để làm gì?

Bởi sau khi giải ngân 30% của 500 triệu USD, với 8 tháng "giữ dùm" số còn lại, lãi tiền gửi ngân hàng của con số 350 triệu USD là ít nhất 300 tỷ đồng (tính theo kỳ hạn tiền gửi 3 tháng, lãi suất 5%/ năm). Số tiền lãi này bằng đến phân nửa so với tiền "tạm ứng" đợt đầu cho một tỉnh miền Trung.

Số tiền lãi 300 tỷ đồng trên thuộc về ai? Có phải theo "thông lệ" đã chui vào túi giới quan chức "ăn của dân không chừa thứ gì" mà không tính vào tiền bồi thường cho ngư dân? Và đó có phải là nguyên do sâu xa để Bộ Tài nguyên và Môi trường và Bộ Tài chính cố ý "ngâm" tiến độ bồi thường cho ngư dân càng chậm càng tốt?

Liên tiếp các đợt biểu tình phản kháng của ngư dân - giáo dân vào cận Tết năm 2017 và từ sau Tết đến nay đã chứng thực rằng người dân không còn chút nào niềm tin đối với chính quyền đang cai trị họ.

Đã quá muộn nhưng còn hơn không đối với Thủ tướng Phúc, nếu không muốn bị tai tiếng thêm trong quốc nội về vụ Formosa sau "thỏa thuận bí mật" với doanh nghiệp từng bị tai tiếng quốc tế này. Ông Phúc cần chỉ đạo làm rõ những nguyên nhân cố ý gây chậm trễ tiến trình chi tiền bồi thường cho ngư dân và yêu cầu Bộ Tài nguyên và Môi trường, Bộ Tài chính phải minh bạch toàn bộ số tiền "giữ dùm" gửi trong ngân hàng.

Nếu không, biểu tình cũng bởi thế sẽ không thể dừng được. Không chỉ bởi số tiền giải ngân bồi thường mới chỉ có 30%, mà còn do ước tính thiệt hại kinh tế của vụ xả thải Formosa nhiều hơn con số bồi thường 500 triệu USD gấp hai chục lần - 10 tỷ USD.

Việt Nam Thời Báo

